Maior (în rezervă) Nicolae CIOCÂRLAN

Biografie 95 % sunt reale

O lovitură de stat perfectă. Punct!

Ş O U L E

Vol II

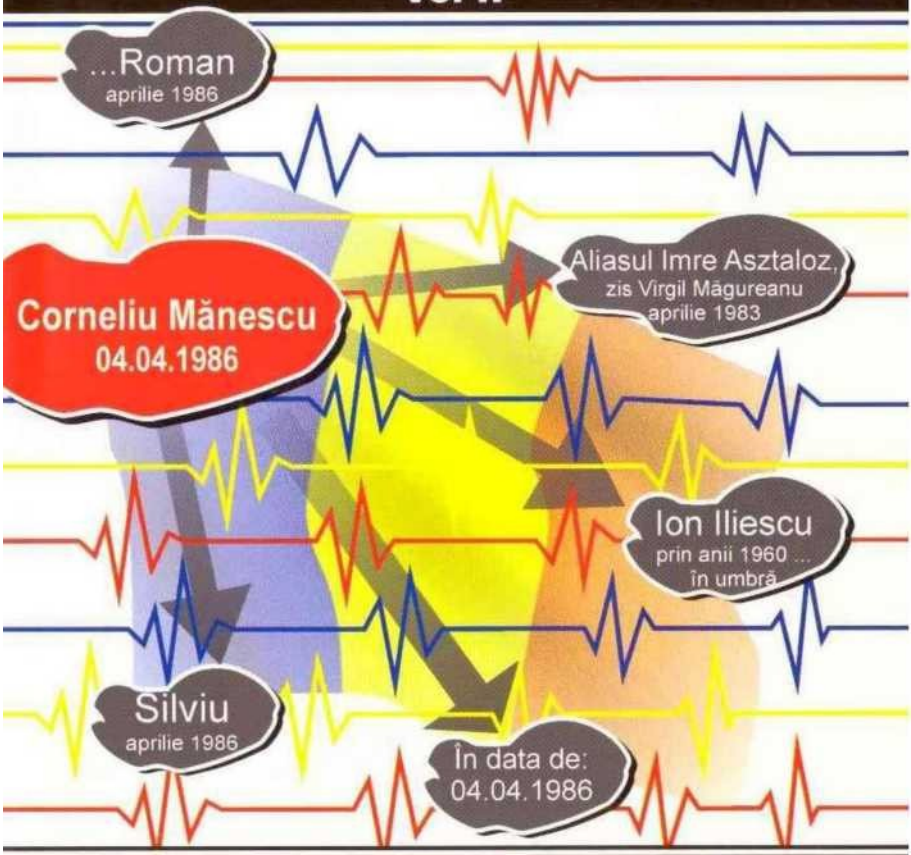

Motto: „Câtă vreme mă indignez, sunt Viu!" - (Filosof, Gabriel Liiceanu)

Maior (în rezervă) Nicolae CIOCÂRLAN

ŞOULE

Volumul II

Constanţa 2013

Această lucrare am scris-o pentru toţi cei care au trăit evenimentele odată cu mine, precum şi pentru cei care, în timp, au devenit eroii acestui roman. Printre ei: Petre Roman, Imre Asztalos (Virgil Măgureanu), Corneliu Mănescu, Generalul Marin Pancea, Ion Iliescu, Silviu Brucan.

Motto: „*Câtă vreme mă indignez, sunt Viu*!”

(Filosof, Gabriel Liiceanu)

CAPITOLUL 38

12 Septembrie 1987. Şoule a plănuit, în amănunt, traseul de la Iaşi la Constanţa, cu escală la Bucureşti!

L-a sunat înainte cu o zi pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, pe la prânz:

— Mă numesc Şoule. Vreau să discut cu fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu! Se poate? a spus Şoule.

Şoule a recunoscut vocea de la capătul firului. Era soţia, Elena Mănescu. În fiecare săptămână era la telefon ori soţia, ori fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Vrei să discuţi cu prietenul de la Spital? a întrebat Elena Mănescu. Imediat vine la telefon.

— Ce faci băiatule?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Bine! Foarte bine! Sunt la Iaşi şi, cu permisiunea dumneavoastră, am o DATORIE mai veche… Am promis un bidon de vin!

— A! Datoria! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Când vii la Bucureşti?

— Plec mâine dimineaţă din laşi, a spus Şoule. La cinci şi treizeci de minute, cu Rapidul…

— Şi pe la ce oră sunteţi aici? a spus fostul Ministru

de Externe Corneliu Mănescu.

— Pe la 14: 00 – 15: 00, a subliniat, Şoule.

— Veniţi aici, la apartament! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ştii cum să ajungi, nu-i aşa?

— O să mă descurc! a spus Şoule. De la Bulevardul Kiseleff o să aflu şi blocul!

— Bine măi! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Deci ne vedem după prânz!

Şi au închis amândoi telefonul, însă s-a auzit un „clic!” cunoscut, semn că se „lucrează” undeva, pe fir!

Şi, în gândul său, Şoule: „Ce mai contează!”

După escala la Bucureşti, Şoule o să plece la Constanţa, la noul Sediu.

Ce mai contează două escale, la Focşani şi la Bucureşti, că Şoule are o datorie veche de un an şi ceva şi, uite, a reuşit în sfârşit, să rezolve ce a promis. Se duce cu mare plăcere la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ce dacă telefonul este „ascultat”?!

Şoule a plecat de acasă dis-de-dimineaţă, la ora 4 şi un sfert, cu bagajele pline la refuz.

Era cald şi frumos şi la orizont răsare soarele.

Şoule a „bifat” biletele la Casieria Agenţiei de Voiaj de la Iaşi, cu o zi înainte, de când a aflat vestea că se duce la Bucureşti. Biletele erau gratuite.

Legitimaţia de călătorie era valabilă încă un an şi trei luni, până în data de 01.01.1989.

Şoule era îmbrăcat militar, cu „cuc”-ul de absolvire a Academiei Militare în piept. Rapidul Iaşi-Bucureşti s-a oprit 3 minute, dar suficient pentru întâlnirea cu tatăl său la Focşani, la peron.

— Ai pregătit bidonul?! a spus Şoule.

— Uite-l colea! Un vin deosebit, un vin alb semidulce, cum îţi place şi ţie, a spus tata.

— Mama n-a venit? a spus Şoule.

— Are un pic de treabă la serviciu, a spus tata. Uite,

ţi-a pregătit nişte sandvişuri pentru drum! a spus tata. Să merg şi eu la Bucureşti, că e greu bidonul?!

— Nu e greu deloc! a subliniat Şoule.

— Unde pleci cu el la drum? Că este totuşi greu! a spus tata.

— Îl duc la cineva. Am o „datorie” de un an şi ceva la un „prieten”, aşa că datoria obligă! a spus Şoule.

Şoule nu i-a spus că are o relaţie deosebită cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, cu generalul maior Pancea Marin şi cu maiorul Cârjan.

Trenul a plecat mai repede cu 30 de secunde faţă de cum era programat. Şoule a urcat cu greu bidonul de 22 litri, dar l-a urcat!

A plecat mai mulţumit de la Focşani, ştiind că părinţii sunt bine şi că atmosfera era liniştită şi stabilă profesional pentru el.

A ajuns în Staţia Bucureşti Nord mai devreme cu 5 minute faţă de ora sosirii dată de mersul trenurilor. Un bagaj era pregătit pentru Constanţa şi l-a dat pentru 24 de ore la Bagaje de mână, iar cu bidonul a plecat la domiciliul fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

De la Florăria din Gara de Nord, Şoule a cumpărat o floare. Ştia, de mult, preferinţa doamnei Elena Mănescu în materie de flori: Cala! O cală deosebită! Un singur fir! Cu bidonul într-o mână şi cu floarea în cealaltă, a pornit pe jos, pentru că nu era niciun taxi. Mai mult, nici bani nu prea mai avea! Trebuia să primească solda la Constanţa. Aşa că, la drum! Pe jos!

Şoule a cunoscut în copilărie împrejurimile din zona Gării de Nord, strada Cuza Vodă, la capăt strada Felix, mai îngustă un pic, şi după aia, bulevardul Nicolae Titulescu, Muzeul Antipa şi, vizavi, Palatul Victoria, apoi pe stânga, Bulevardul Kiseleff.

Nu era mult de mers, însă a făcut o oprire, că totuşi bidonul era greu. Era greu, dar merita cărat!

Era cald şi frumos afară, iar viaţa era frumoasă în Bucureşti!

Şoule a găsit străduţa, se numea Barza (!), lângă bulevardul Kiseleff. A găsit şi adresa. Era o vilă-bloc! La numărul 2 bis. Însă Şoule asudase până a ajuns la destinaţie.

Vila-bloc avea 2 etaje. Când a intrat în hol, a zărit două uşi, pe stânga şi pe dreapta, şi lângă ele un lift.

Pe stânga, pe o plăcuţă, familia Alexandru Bârlădeanu! N-a urcat cu liftul pentru că oricum era îngust pentru ce bagaj avea el, aşa că s-a dus pe scări la apartamentul cu pricina. Deasupra familiei Alexandru Bârlădeanu, la etajul întâi, stătea Ministrul Economiei, Lia Ciobanu. S-a oprit să mai respire, obosise cu bidonul în braţe. Cu ultima suflare a ajuns, în sfârşit, la apartamentul pe care scria mare, deasupra vizorului: Familia Corneliu Mănescu. A sunat uşor, exact cum a făcut la garsoniera nr. 1 de la Recuperare, în perioada petrecută la Spitalul Militar Central, ca să nu deranjeze. A apărut însuşi fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Bine aţi venit! Intraţi! Intraţi! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Să trăiţi! Să trăiţi! a spus Şoule.

A apărut în faţa lui Şoule exact cum l-a cunoscut la sala de sport a secţiei Recuperare de la Spitalul Militar Central: cu halatul desfăcut, ţinuta cam vraişte…

Şoule a intrat în holul lung de trei metri dar îngust ca lăţime, ce avea şi dependinţe. În hol era o bicicletă medicinală. Uşa de la sufragerie era deschisă larg. A apărut şi Elena Mănescu în faţa sufrageriei. Era o femeie încă frumoasă. Avea o armonie nemaipomenită în trăsături, pe faţă niciun rid, nimic! Şi ce ochi strălucitori avea Elena Mănescu!…

Şoule i-a dat floarea cu mare plăcere, încât a lăcrimat pe ascuns! apoi a dat bidonul fostului Ministru de Externe

Corneliu Mănescu ca şi cum ai da unui copil o ciocolată.

Sufrageria era splendidă, avea 10 metri pe 12. În mijloc era o măsuţă şi două fotolii la fel. Fotoliile erau late şi pe braţe aveau încrustat fildeş.

Şi mai era o „chestie” în tavan! încrustaţii ca la fotolii! în stânga, două ferestre înalte şi late, parchetul lustruit cu ceară, iar covoarele persane îţi luau graiul!

În continuare, cu uşa din sufragerie, era bucătăria. Apoi o altă încăpere pe dreapta, un holuţ, iar pe stânga două dormitoare. Între dormitoare era baia.

Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu era încă un bărbat frumos! O francheţe strălucitoare venită din interior… O francheţe rară şi strălucitoare!

— Stai jos! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Stai jos!

— Mulţumesc! a spus Şoule.

— Ce mai faci băiatule, eşti bine? a spus fostul Ministru de Externe. Ai călătorit bine? Cu trenul, nu?

— Cu trenul… Cu trenul… a spus Şoule. Cu maşina este o mică problemă – benzina! Bineînţeles cu porţia! S-au mai redus încă cincizeci la sută şi au mai rămas doar douăzeci de litri pe lună! O canistră!

— Dar cât mai era? a spus, în treacăt, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Cât mai era?! Erau patruzeci de litri de benzină! a spus Şoule.

— Şi cât mai costă un litru de benzină la pompă, a spus fostul Ministru de Externe. Un litru, nu un kilogram.

— 2, 5 lei un litru de benzină şi 1, 7 lei un litru de motorină, a spus Şoule. Aşa că… Este valabilă, în continuare interdicţia – de sus! – legată de carburanţi. O săptămână carburant pentru maşinile cu număr impar, a doua săptămână pentru maşinile cu număr par! a spus Şoule.

— Aşa ceva nu există în occident! a spus fostul

Ministru de Externe Corneliu Mănescu. În speţă, de la Paris până la graniţa din vestul ţării, Nădlac, asfaltul era şnur, cu două benzi de circulaţie, o autostradă! Aşa era când am plecat din Franţa! Şi era totul curat între Paris şi Nădlac, însă la intrarea în ţară era altă lume, şoseaua îngustă… Ce mai!…

Stătea Şoule în tihnă la masă cu interlocutorul său şi, dintr-odată, din bucătărie a apărut Elena Mănescu cu cafea aromată la două ceşti şi cu ţigări la îndemână, bineînţeles ţigări chinezeşti. Doamna Elena a adus de la bucătărie şi două cupe cu fructe. Erau struguri, banane, mere, kivi, toate feliate subţiri, de un centimetru, cu frişcă proaspătă deasupra. Şoule a servit şi fructele şi cafeaua aromată… A dat radioul la maxim, ca să poată discuta în voie.

Au discutat episodul de la Spitalul Militar Central, cel cu Petre Roman, Ion Iliescu, Silviu Brucan. Cel cu Virgil Măgureanu l-au abordat separat!…

Nu s-a modificat aproape nimic în coditian!… Singura chestie de rezolvat, în privinţa unei posibile PLECĂRI de la conducerea Statului, evident bicefală, era Petre Roman! Oare Petre Roman o să se strecoare printre MANIFESTANŢI?! Cu un DRAPEL?

— O SĂ SE DESCURCE, SUNT SIGUR! a spus fostul Ministru de Externe. Petre Roman printre MANIFESTANŢI! Şi ce dacă? NU mai contează, în stradă şi la Comitetul Central, în Balcon sau la Televiziunea Naţională… PRINCIPALUL obiectiv, în primul rând, înlăturarea lor, a „tovarăşilor” de la putere!… Asta prima! Şi a doua, cei DOI LA ZID! Clar! Fără menajamente!…

— Şi… a spus Şoule.

— Uită-te tu, te rog, în sertar, în al doilea sertar, la vitrină, uită-te la nişte fotografii, a spus fostul Ministru de Externe.

Şoule a găsit sertarul. Era doldora de fotografii alb-

negru şi ultimele fotografii color, făcute la Paris. Fotografiile oglindeau viaţa trăită de gazda sa, care au impresionat mai mult ca de obicei. Una, după cum spunea fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, cuprindea exact Congresul al nu ştiu-câtelea, ori Congresul 5, ori Congresul 6, ori… în orice caz, era Preşedintele Ţării, Gheorghe-Gheorghiu-Dej, cu doi „tovarăşi” de-o parte şi de alta, şi alţii – până la douăzeci de persoane! – printre care în centru, jos, adjunctul Ministrului Apărării, Corneliu Mănescu, cu epoletul de general maior şi, lângă el, sus, tot general maior, Nicolae Ceauşescu! O fotografie care stă mărturie la ce s-a întâmplat cu mulţi ani înainte: faptul că erau ÎMPREUNĂ la Congres! Fotografia era într-o sală de 10 metri lungime şi 5 sau 6 metri lăţime. Printre fotografii erau unele cu Alexandra Mănescu, la avion, aşteptându-şi tatăl, altele cu diverşi oameni, printre care şi academiciana – de mai multe ori! – şi Ion Iliescu în repetate rânduri…

Şoule a petrecut douăzeci-treizeci de minute în faţa fotografiilor, oarecum unicat, de la apariţie eşafodajului politic, punct cu punct, şi cu academiciana.

— Am fost ALĂTURI MULŢI ANI DUPĂ, se referea la punct… şi punct… fostul Ministru de Externe. DAR, ACUMA… NICIO CEAPĂ DEGERATĂ NU MAI DAU PE El, nimic! Poporul este înfometat, e lipsă de COMUNICARE, PRIN RADIO ŞI TELEVIZIUNE! Să mai avem un PIC de răbdare, dar LA ZID! CĂ NU MAI SUPORT! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. LA ZID! LA ZID! şi iar la LA ZID!

S-a mai potolit, un pic, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Doar un pic…

Au discutat apoi despre carieră, că Şoule este totuşi ofiţer de carieră, şi i-a spus că are deja o repartiţie. A ales PORTUL Constanţa!

— Bine băiatule, bine! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Drum bun în carieră şi mai dă

din când în când un telefon!

— Am promis! a spus Şoule. În fiecare săptămână sau la zece zile, O SĂ

SUN!

Şoule a stat aproape două ore în apartamentul familiei Mănescu. Fără bidonul cu cu vin, era mai liber la mişcări…

În hol, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu a mai şoptit:

— La Zid!

— EU, am mai promis, nu vă trădez! a spus Şoule. NICIODATĂ!

Şi-a luat rămas bun de la cei doi Mănescu şi a luat-o în jos, pe scări.

Şoule a plecat pe jos în direcţia Gara de Nord. La gară avea doar douăzeci de minute la dispoziţie până la plecarea trenului, aşa că a dat tichetul la magazioner şi a luat înapoi bagajul. Mai avea încă zece minute la dispoziţie, era târziu, aşa că a plecat mai repede la tren. A parcurs iute distanţa între Bagajele de mână şi peron, a urcat în tren la clasa întâi, iar trenul s-a pus în mişcare. Era ultimul tren spre Constanţa, din data de 12 septembrie 1987! Şi Şoule era „Ultimul mohican” care pleca cu Rapidul de ora 17 şi 13 minute…

Drumul de la Bucureşti la Constanţa a durat 3 ore şi 34 de minute. Şoule a ajuns în Constanţa la ora 20 şi 47 de minute, adică nouă fără 13 minute!

În Gara din Constanţa a întrebat unde este Garnizoana, în speţă Căminul de Garnizoană, i-a spus, în treacăt, un taximetrist, că este la Poarta 2 Port, lângă Judecătorie!

Şoule a parcurs în întregime, pe jos, traseul dintre Gară şi Căminul de Garnizoană pentru că nu mai era niciun taxi la dispoziţie. Plecase şi ultimul, cu un alt client! Bagajele erau la fel ca în Gara de Nord din Bucureşti,

adică doldora!

Drumul a durat 30 de minute. Când a ajuns la destinaţie, a tras de uşa de la intrare, însă era închisă. Era închisă pe bune, căci la ora 21: 00 era stingerea!

Totuşi a insistat. A apărut o femeie în holul clădirii, dar au vorbit prin sticla de la uşă. Femeia era închisă în interior.

— Sunteţi Căminul de Garnizoană? a spus Şoule.

— Da! Căminul de Garnizoană! a spus femeia.

— Mai aveţi un loc şi pentru mine? a spus Şoule.

— Nu mai avem niciun loc! îmi pare rău! a spus femeia şi a dat să plece.

— Dar şeful unde este? a spus Şoule.

— Nu este! A plecat! A plecat de mult! a subliniat femeia.

— Dar, totuşi, vreau să discut cu şeful, vă rog! a spus Şoule.

Cu chiu cu vai femeia a deschis uşa şi i-a dat drumul să intre în hol. A închis imediat uşa în urma lui, cu zăvorul şi cu yala, ca să se asigure că nu mai intră o altă persoană în hol. Apoi a intrat în Recepţie şi a închis uşa cu yala.

Şoule a tras geamatanele din hol la Recepţie. Zece metri de la uşă la Recepţie! Holul era larg, cu geamurile albe pe stânga şi pe dreapta. Între Recepţie şi hol era, în continuare, un geam mare, de dimensiuni 2, 5 metri lungime pe 2 metri lăţime.

Geamul de la Recepţie avea o porţiune mică în mijloc, decupată, cam douăzeci de centimetri. Recepţionera o astupase cu un carton, probabil din cauza curentului de pe hol. Nu se mai auzea nimic! Nici „clientul” soneriei, nici Recepţionera!

Femeia a sunat pe cineva, în oraş. A discutat cam 10 minute la telefon, dar Şoule n-a mai rezistat:

— Daţi-mi mie telefonul! a spus Şoule.

Şi ea s-a conformat. Telefonul era către o persoană

necunoscută lui
Şoule.

— Mă numesc Şoule. Sunteţi şeful?

— Da! Sunt plutonier Georgiana Berbeci…

— Dar este şi comuna Berbeci, nu-i aşa? a spus Şoule. Şi, mai exact de la Tecuci spre Bârlad?!

— Localitatea cu acest nume într-adevăr există, a spus plutonierul Georgiana Berbeci. De acolo sunt. Dar am plecat de mult din localitate şi, uite, am ajuns plutonier la Constanţa. Cu ce pot să te ajut? a spus plutonierul Georgiana Berbeci. Cu ce să te ajut?

— Am absolvit Academia Militară şi sunt Cl-st, a spus Şoule. Voi lucra la Constanţa. Trebuie să mă cazez aici.

— Aveţi un loc la Cămin! a subliniat plutonierul Georgiana Berbeci. Daţi-mi la telefon recepţionera…

Urmă un dialog scurt între cele două femei.

— Condu-l la camera 105! Ştii unde este, nu-i aşa? a spus plutonierul Georgiana Berbeci. Şi discutăm nu mâine, ci poimâine, adică Luni, 15.09.1987!

— Am înţeles! a spus recepţionera şi a închis telefonul.

Şoule a parcurs în urma femeii drumul la etajul întâi, la locul cazării. Era o garsonieră micuţă, cu o chiuvetă, o masă cu două scaune, cuierul obişnuit şi patul, plasat pe stânga încăperii.

Nu era frigider în cameră aşa că mâncarea a pus-o pe pervazul ferestrei, în afară: cârnaţi, nişte caşcaval, pâine, toate împachetate în foaie de ziar. Ziarul obişnuit! Ziarul „Scânteia”. Apoi ş-al lungit pe pat şi a dormit zdravăn!

A doua zi, duminica, în data de 14.09.1987, Şoule s-a spălat şi a vrut să mănânce, dar surpriză!… Deşi pervazul avea un grilaj înalt, pescăruşii au mâncat aproape toată mâncarea, şi cea luată de la Iaşi, şi cea adusă de tată la gara din Focşani… Au ciugulit pescăruşii, până s-au săturat!…

CAPITOLUL 39

Şoule a vrut totuşi să mănânce ceva la popotă, însă popota era închisă. Aşa că, a plecat şi la plimbare şi la un magazin alimentar după provizii.

A trecut pe lângă Tribunalul Constanţa, foarte aproape de Căminul de Garnizoană, şi pe lângă Judecătoria Constanţa. A transversat strada şi a văzut un parc imens, în laterala căruia se afla o clădire elegantă, impunătoare: Consiliul Judeţean şi Primăria Constanţa.

A trecut de Consiliul Judeţean, pe bulevardul Tomis, a parcurs cam o sută de metri şi a găsit pe colţ, la intersecţia a doua bulevarde – Tomis cu Republica –, un Magazin Alimentar, vizavi de Farmacia Miga. Era magazinul „Grand”. A cumpărat produsele necesare şi s-a întors „acasă”, la Cămin.

A mâncat şi a coborât la Recepţie să vorbească cu femeia care îl cazase, dar se schimbase tura! A plecat la plimbare.

De data asta a luat-o lateral, pe dreapta, pe trotuar, coborând spre zona peninsulară. În final, a ajuns la Cazino! Nu departe de el restaurantul „Marea Neagră”, iar vizavi de Cazino, Acvariul... Şi-a urmat drumul pe faleza Cazinoului până la o curbură de nouăzeci de grade, a intrat în Portul Turistic Tomis şi nu s-a oprit decât pe digul care desparte micul golf de Marea propriu-zisă. A admirat Hotelul „Palas”, aşezat deasupra falezei portului de agrement. Departe, în zare, a văzut flăcări ieşind din furnalele Combinatului Petrochimic Midia-Năvodari, de la Cap Midia.

Restul timpului liber l-a petrecut în Cămin, în linişte şi singurătate. O singurătate oarecum stabilă!

CAPITOLUL 40

A doua zi, cum ar veni, au început şcolile. Era data de 15.09.1987, zi în care şi Şoule a început serviciul în Constanţa. Era pentru prima dată când era şef!...

Prin intermediul plutonierului Georgiana Berbeci, şeful Căminului de Garnizoană, Şoule a aflat că era repartizat nu la Batalion, ci la Brigada de Grăniceri!

— E departe? a spus Şoule, sau e mai încoace?!

— E cam departe! a spus Georgina Berbeci. Luaţi de la Poarta 2 troleibuzul cu numărul 42, ajungeţi la o intersecţie cu un ceas mare, la Dacia, se numeşte Trei Ceasuri Rele, şi la a doua staţie coborâţi! Nu o luaţi înainte, pe dreapta, ci traversaţi bulevardul Tomis şi între blocuri găsiţi Brigada de Grăniceri!

— Mulţumesc! Mulţumesc frumos! a spus Şoule.

Şoule a urmat întocmai instrucţiunile de deplasare şi a găsit repede clădirea dintre blocuri: Comandamentul de Grăniceri din Constanţa!

Ofiţerul de la poartă, de la Brigadă, era mai degrabă suspicios că Şoule este ofiţer de Contrainformaţii Militare, aşa că a dat un telefon la Ofiţerul permanent de la Brigadă, care a verificat Ordinul de Serviciu şi Buletinul de identitate şi l-a îndrumat pe dreapta, după alee, la Biroul de Contrainformaţii.

Şi, bineînţeles, Şoule a plecat pe jos, fără însoţitor.

Adjunctul de la Biroul de Contrainformaţii, de la convocări şi instruire cu mai multe ieşiri la Bucureşti, era amic cu maiorul Tănăsescu, fost coleg de promoţie la Centrul de Instruire de la Oradea cu, acum, căpitanul Moldovan Nicolae, era Şeful de Stat Major de la Brigadă şi, înainte, era Comandantul Batalionului de Pază de la Satu Mare, pe care Şoule l-a cunoscut cu această ocazie de aproape…

Problema era Şeful de Birou de Contrainformaţii Militare. Se numea maiorul Ciungu Ioan. Lui Şoule i s-a spus cu mult timp înainte de sosirea la Constanţa că maiorul Ciungu Ioan era ciufut, neomenos şi, mai mult, beţiv notoriu. Lua cu toptanul distonocalm şi avea mai multe…” afecţiuni”!…

Organigrama era compusă din: şeful Biroului de Contrainformaţii, maiorul Ciungu Ioan, adjunctul, maiorul Tănăsescu şi un secretar, plutonierul Gizea. În teritoriu, de la Nord la Sud, erau: un Batalion de Pază la Tulcea şi un Batalion de Instrucţie, cu patru companii, şi Clstul, locotenent major Ghimpu; un Divizion – în paranteză, un Batalion! – cu sediul în localitatea Sfântul Gheorghe din judeţul Tulcea, şi, tot în paranteză, se ocupa de Delta Dunării şi Clstul, căpitan Mircea Valcă; la Comandament, era Şeful de Stat Major, căpitanul Moldavan Nicolae, care nu mai are Comandant pentru că a plecat la pensie – colonelul întorcea Nicolae –, fiul lui, locotenentul major întorcea era Şeful de Stat Major de Pază, şi Şoule, ofiţer de luptă la Batalionul de Pază. La Comandament era prevăzut un Batalion de Instrucţie cu patru companii, de la Constanţa, şi un Batalion de Pază din Port! Şi, următorul, era Batalionul de Pază km 4 – 5, din Constanţa, şi C.l. – st nu era nimeni.

Apoi era Batalionul de Pază de la Agigea şi Cl-st nu era nimeni.

Şi ultimul, Batalionul de Pază de la Băneasa, din judeţul Constanţa, dar era, într-adevăr, un Cl-ist, căpitanul Crihane.

Şoule a salutat pe maiorul Tănăsescu:

— Unde stai? a spus maiorul Tănăsescu.

— La Cămin! a spus Şoule.

— Dar era ocupat la Cămin! a spus maiorul Tănăsescu.

Şi, după câteva minute, a apărut în hol însuşi maiorul Ciungu Ioan. Dar, interesant, n-a spus nici bună-ziua, nimic şi a ţâşnit spre birou.

Era, oarecum, mai ciudat… N-a spus Bună-ziua, n-a dat mâna nici cu maiorul Tănăsescu, nici cu plutonierul Gizea, nici „n-am observat” că este un nou-numit de la Academia Militară! Era, de fapt, maiorul Ciungu! Şoule a

intrat singur cuc în birou! Singur, singurel!

N-a stat mai mult de 5 minute şi a apărut maiorul Ciungu Ioan, în sfârşit cu ochelerii puşi oblic!…

— Dumneavoastră sunteţi nou, nu-i aşa? a spus maiorul Ciungu Ioan din hol. Stăteau Şoule, maiorul Tănăsescu şi plutonierul Gizea şi nu pricepeau ce se întâmplă…

— EU? n-am înţeles întrebarea, eu sau altcineva? a spus, sec, Şoule.

— Dumneata! Dumneata! a spus răstit maiorul Ciungu. Vino, te rog, în birou!

Ca şi cum Şoule ar fi la cheremul lui, de la marginea drumului… în fine!… Şoule a închis uşa dintre hol şi birou! Era, o uşă dublă, ca nu cumva să afli ce mare secret mai este!…

— Uite cheia de la birou! a spus maiorul Ciungu Ioan.

— Dar… a încercat Şoule să vorbească.

— Ia-ţi cheia din birou! NU eşti începător! a subliniat maiorul Ciungu Ioan… Şi… DESCURCĂ-TE!?!

— Vreau să discut ceva, a mai adăugat Şoule. Vreau un apartament, vreau să…

— N-am! N-am! şi N-am! mai ales un apartament! Nici vorbă! a spus maiorul Ciungu Ioan, ia-ţi cheia şi… DESCURCĂ-TE!

NICI BUNĂ-ZIUA”, ci descurcă-te!… Ce expresie!… AUZI!?!

În gândul său, Şoule: „Nici bună ziua! Bine ai venit! De când? Doar descurcă-te!… Ce-i în capul maiorului Ciungu?”

— Am treabă şi tu mă reţii! a spus, în final, maiorul Ciungu. Descurcă-te!

— Dar, totuşi, Procesul-Verbal din Port, cu locotenentul major Mitu şi eu, girat cu maiorul Ciungu, a spus Şoule.

— Procesul Verbal între locotenentul major Mitu şi

TU, O SĂ VEDEM!... O să vedem! a spus maiorul Ciungu Ioan. O să mai VEDEM!

Şoule a închis uşor uşa de la Birou, ca să nu deranjeze nici telefonul agăţat lângă maiorul Ciungu, că parcă era ciumat!

La plecare, Şoule a spus supărat maiorului Tănăsecu şi plutonierului

Gizea:

— Auzi! Descurcă-te!... Şi nici Bună ziua nu mi-a spus! auzi!... Descurcă-te!

— Aşa îţi trebuie! Aşa! a spus maiorul Tănăsescu în cor cu plutonierul Gazea... Aşa îţi trebuie! Aşa!

— „Aşa îţi trebuie!" Asta ce mai e? a spus Şoule.

Şi, în gândul său, Şoule, încă odată în ceea ce priveşte cu „amabilităţile din birou": „Maiorul Ciungu Ioan ori este nebun, ori... DAR am cheie, sunt fericit!... în rest, să „vedem"!"

Din staţia de troleibuz de la Tribunal se vedea în zare Portul, care era imens, mare cât vedeai cu ochii!...

Când a coborât din troleibuz era o atmosferă plăcută, însă pe scările din Port, la Poarta 2, era altfel, mai cald şi atmosfera încărcată de miros de păcură, de motorină şi de... detoate!

Pe stânga, lângă scări, o clădire cu un etaj, o vilă, pe care scria: MILIŢIA. La parter! Dar sus, la etaj, ce era?

Tot la intrarea în Port, pe la Poarta 2, o clădire, pe dreapta – Spitalul Port – şi lângă spital, o altă clădire de patru etaje plus parter, cu patru scări.

Nu se putea merge mai departe, drumul fiind blocat cu sârmă ghimpată.

Pe stânga era o gheretă de pază, inscripţionată cu culoare verde „Steaua" România! şi un soldat! Şoule a salutat ostăşeşte, a trecut de soldat şi apoi a intrat în altă zonă, mai luminată.

Lângă Unitatea propriu-zisă, pe stânga, era un imens

depozit lemnos, pentru Export probabil, împrejmuit cu sârmă ghimpată. În apropiere se vedea Calea Ferată, şi pe dreapta era şoseua asfaltată.

Unitatea Militară propriu-zisă era formată din trei clădiri, cu câte un etaj. În centru, era forfotă în jurul clădirii cu personalul ofiţeresc, subofiţeri, personalul civil.

Pe dreapta, imediat, punctul de control de la Unitatea Militară cu numărul 25!

— Mă numesc Şoule, spuse el în punctul de control.

Era de fapt, o altă gheretă, mică, prin care se intra sau ieşea din Unitatea Militară, un hol cu două uşi înainte şi după, şi a treia uşă, pe stânga, o cămăruţă cu un scaun, o măsuţă, un telefon şi un pat. Atât!

— Să trăiţi! a spus Ofiţerul de Serviciu de la poartă. Aveţi un Ordin de Serviciu şi un Buletin?

Şoule a dat Ordinul de Serviciu şi Buletiul de Identitate, care erau la îndemână, apoi a scris în Registru numele, prenumele etc…

— Unde mergeţi?! a spus Ofiţerul de Serviciu, la Comandant ori la Şeful de Stat Major, că au audienţă?!

— Am o repartiţie de la Academia Militară, de la Bucureşti. Sunt repartizat la această Unitate, a spus Şoule.

— Bine aţi venit! a subliniat, Ofiţerul de Serviciu, însă Şoule nu ştia că se aflase deja de venirea lui, de la cea mai importantă sursă din D.U.I. pe care a avut-o!… O sursă sau două, şi a treia sursă… din Dosar!… şi nişte colaboratori…

— Ştiţi biroul, nu-i aşa? a spus Ofiţerul de Serviciu. În clădire, la parter!

— Mulţumesc frumos! a spus Şoule.

Pe alee a apărut comandatul Unităţii Militare, pe care Şoule l-a salutat.

Şoule a ajuns la ora 7 şi 29 de minute. Pe dreapta, pe holul îngust, era o uşă şi un grilaj în exterior. A verificat sigiliul, era bine!… A verificat yala, funcţiona!… Însă, când a pătruns în încăpere, era jale…

Pe stânga era o teracotă şi lângă ea un birou prăfuit, neşters de două sau trei săptămâni, şi un scaun lângă care se afla un fişet mâzgălit…

În faţă, era o fereastră.

Pe dreapta era o canapea şi un cuier-pom pentru haine.

Era totul dezolant!

A închis uşa şi, dintr-odată, a sunat telefonul din mijlocul biroului. Era un telefon militar, cu centrala proprie, cu clape. A răspuns şi a fost bine până la un punct…

— Cine sunteţi?! a spus Şoule.

— Maiorul Ciungu! a ţipat acesta prin telefon. Ai grijă de Comandant! maiorul Spiridon Vasile! Bea de stinge!

— Şi, totuşi, îşi face treaba?! a spus Şoule.

— Foarte bun comandant!… Dar bea!… şi a închis telefonul.

În gândul său, Şoule: „Ori sunt eu nebun în ceea ce-l priveşte pe maiorul Ciungu, sau comandantul, maiorul Spiridon Vasile? Ori… Ori… Sau la mijloc! în loc să spună „Ce mai faci, bătrâne?”, maiorul Ciungu e mai ciudat!… Ciudăţenii umane!”

S-a încheiat adunarea de dimineaţă din platou, aşa că Şoule a închis yala şi grilajul şi a plecat la comandant, cum era normal.

Comandantul, maiorul Spiridon Vasile era la o altă clădire, alăturată. Între timp, Şoule s-a întâlnit cu maiorul de la Centrul de Pregătire de la Oradea, acum locţiitorul de la Servicii de la Batalionul de Pază din Port, şi s-au recunoscut reciproc. Era locotenent colonel Răbulea.

— Să trăiţi! Să trăiţi! Ce mai faceţi? a spus, în hol, Şoule.

— Bine! Bine! a spus locotenentul colonel Răbulea.

Era din judeţul Bistriţa Năsăud, avea o voce caldă,

blândă şi plăcută!

— Dar tu ce faci? a spus locotenentul colonel Răbulea.

— Mă duc la comandant, a spus Şoule, şi după care la muncă!... Ne mai vedem!

Şi Şoule a urcat scările, la comandant. Era de fapt şi Comandamentul, la ultimul etaj. Era format dintr-un birou, pe stânga Documente Secrete (D.S.), Evidenţa soldaţilor şi a cadrelor, şi pe dreapta Biroul Politic al P.C.R. (şi era foarte spaţios!) şi în continuare, un Birou de Stat Major, însă foarte îngust, şi, ultimul, biroul Comandantului. În mijlocul holului, Drapelul de Lupta!

Şoule a ciocănit uşor, la uşă şi apoi a intrat:

— Mă numesc Şoule.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus maiorul Spiridon Vasile Haideţi! Luaţi un loc!

Era un birou mare şi frumos, aşezat cum trebuie. Pe dreapta, în spate, era teracota, şi tot pe dreapta, un birou mai mare decât a văzut Şoule până în prezent! Lângă el, o măsuţă pentru telefoane. În faţă, un alt birou, alăturat, cu 6 scaune, trei pe-o parte, trei pe alta.

Şi, ultima, interesant sau nu?! două mese, lateral, un televizor în faţă şi lângă el alt televizor, care funcţiona! Şi, bineînţeles, un cuier-pom pentru haine, după uşă.

Dar era şi o altă chestie interesantă: pereţii erau placaţi cu lemn! Sus, de jur-împrejur, un brâu de metal lucitor, auriu!

— Aveţi un televizor pe stânga, alb-negru! a spus Şoule. Dar ăsta?

— În primul rând o cafea bună... Ce părere aveţi? a spus maiorul Spiridon

Vasile.

— Da! Cum să nu? Cu mare plăcere! a spus Şoule.

Maiorul a chemat prin interfon unui soldat, care a apărut imediat.

— Te rog, două cafele! a spus maiorul Spiridon Vasile şi soldatul a dispărut fără urmă…

— Deci, de ce un alt televizor? a spus Şoule.

— Unul e obişnuit, închis cu lacăt, celălalt este un televizor cu circuit închis… Filmează tot! Urmăresc Comandamentul şi Operatorul de Serviciu!

Camerele de supraveghere erau la poartă, la poarta numărul unu şi în Portul Turistic Tomis!

— Am înţeles! Am înţeles!… Am văzut de sus Portul Tomis, a spus Şoule.

— A venit cafeaua! a spus maiorul Spiridon Vasile.

Au servit, împreună, cafeluţele.

— Salutări din partea căpitanului Şchiopu Constantin, a spus Şoule.

— Mulţumesc frumos! a spus maiorul Spiridon Vasile. Am fost colegi de clasă! Şi cu căpitanul Timofte Radu!

— A avut necazuri mari! a spus Şoule. A fost înlăturat din sistem! Am ştiut, de fapt, de sora lui. El nu era vinovat…

— Ştiu! a spus maiorul Spiridon Vasile. Ai discutat la Birou cu maiorul Ciungu Ioan?

— Am discutat! Am discutat! La Comandament, acum o oră şi ceva! a spus

Şoule.

— Ce părere aveţi? a spus maiorul Spiridon Vasile.

— Mă abţin! Prima impresie, nu prea!…

— Şi eu! a spus maiorul Spiridon Vasile.

— Mă abţin! a spus Şoule. Vreau să te rog ceva!

— Sunt cu atenţia sporită! a subliniat maiorul Spiridon Vasile.

— Vreau să-mi mut familia din laşi la Constanţa, dar locuinţe ioc! a spus, în treacăt, Şoule.

— Am o cunoştinţă mai veche! Este Secretarul cu Organizatoricul pe Judeţ, adjunctul primului secretar al Comitetului Judeţean de partid. CREŢU îl cheamă! Se

ocupă şi de locuinţe! a spus maiorul Spiridon Vasile.

— Şi cum procedăm? a spus, Şoule. Că vreau, în concluzie, casă!

— Foarte simplu. O să-l sun imediat! a spus maiorul Spiridon Vasile.

Francheţea şi omenia de care a dat dovadă maiorului Spiridon Vasile s-a văzut imediat. A sunat pe loc pe Secretarul Judeţean Creţu.

— Sunt maiorului Spiridon Vasile, de la Batalionul de Grăniceri. Vreau să vorbesc tovarăşul secretar Creţu! Este? a spus maiorul Spiridon Vasile.

— Este în şedinţă! a spus şefa de cabinet.

— Te rog ceva, sună îndată ce se termină şedinţa! a spus maiorul Spiridon Vasile. Sunt aici, în birou!

Şi au închis reciproc telefonul.

În gândul său, Şoule: „iată o faptă bună! Extrem de bună!”

— Şi, ce părere aveţi de fostul Cl-st, locotenentul major Mitu? a spus Şoule.

— NU comentăm! A plecat şi a plecat învârtindu-se! a spus maiorul Spiridon Vasile. NU comentăm! Niciun cuvânt, nimic!

— Am înţeles! Am înţeles! a spus Şoule.

— Dar erau mulţi oameni, ofiţeri, subofiţeri, aliniaţi, pe platou. Mulţi oameni! a spus Şoule.

— Şi efectivele sunt pe măsură! a spus maiorul Spiridon Vasile. Organigrama este formată din 11 companii de grăniceri cu 120 de soldaţi înarmaţi, de la posturile de navă, şi o companie de 150 de soldaţi înarmaţi care păzesc garniturile de tren pe Calea ferată…

— În Port văd garnituri de tren. Ce organizare aveţi? Este Regională sau ştiu eu?… a spus Şoule.

— Este Direcţie Regională de Cale Ferată, care aparţine de Regionala de Cale Ferată, cu număr conspirativ 800 de la Constanţa la Bucureşti, şi invers!

Deci este Direcţia din Portul Constanţa! a spus maiorul Spiridon Vasile.

— Se văd multe garnituri cu miliţienii! a spus Şoule.

— Din toată ţara! a subliniat, maiorul Spiridon Vasile.

— De exemplu! Ce fabrici produc? a spus Şoule.

— De la Cugir în principal! a spus maiorul Spiridon Vasile şi, bineînţeles, un pluton de transmisiuni! în privinţa cadrelor de ofiţeri şi subofiţeri, prima, sunt la sută la sută membrii de partid. Şi a doua, o disciplină exemplară!

— Şi în platou, câţi oameni aveţi! a spus Şoule.

— La ture! a spus maiorul Spiridon Vasile. În total 135 de oameni de ofiţeri şi 13 subofiţeri! Şi 5 civili!

— Foarte mult personal! Ofiţerii şi subofiţerii sunt foarte, foarte mulţi! a subliniat Şoule. De obicei, la companie sunt maxim 4 – 5 ofiţeri în jurul frontierei, plus 4 sau 5 companii. Maxim 25 de ofiţeri la un Batalion de Grăniceri! Dar în Port… Sunt mulţi la nivelul actual! în comparaţie cu alte garnizoane, sunt mulţi!

— Organizarea este stabilită de la Guvern! a spus maiorul Spiridon Vasile. Nu am ce face!

— Şi Statul Major, cum este organizat? a spus Şoule.

— Şef de Stat Major este locotenentul major Coman Dumitru şi adjuncţii comandantului, locotenentul colonel Zmeu, care se ocupă de Tehnică, şi locotenentul colonel Răbulea, care se ocupă de Intendenţă (cămăşi şi izmene!), plus mâncare. Şi, ultimul de la comanda Unităţii, căpitanul Baba, organizaţia de Birou P.C.R. din Batalion! Studii superioare în afară de Comandant! Aşa că!…

— Aşa că! Aşi dori o recunoaştere în Portul Tomis şi în Portul Constanţa! Se poate? a spus Şoule.

— Bineînţeles! O recunoaştere ziua şi una noaptea! a spus comandantul, maiorul Spiridon Vasile.

— Cu maşina! a spus Şoule.

— Da! Sigur că da! a spus comandantul, maiorul Spiridon Vasile.

— Astăzi? a spus Şoule.

— Mâine ar fi mai bine! Ce are?! a spus comandantul, maiorul Spiridon Vasile. La dispoziţie! Şi, la scară! însoţit de locotenentul major Coman Dumitru.

— O! Cum să nu?! a spus Şoule, şi, nu în ultimul rând, aveţi şi şofer, nu-i aşa? Cu o Dacie! Şoferul este bun sau…?!

— Este bun! a spus Comandantul, maiorul Spiridon Vasile.

— Bine, a spus Şoule, şi, ultimul, printre picături, vreau un muncitor să cureţe biroul şi să-l dea cu lac de culoare maro deschis. Vreau şi parchetul lustruit! în faţa biroului, o masă cu patru scaune şi fişetul, de culoare albă… Mare lucru, nu este!

— S-a făcut! a spus comandantul Batalionului de Grăniceri, maiorul Spiridon Vasile. Ne mai vedem!

Şoule a plecat mulţumit.

S-a muncit până la miezul nopţii în birou; parchetul era lustruit, fişet vopsit alb, biroul propriu-zis foarte lustruit!

A doua zi dimineaţă, pe la ora 07: 00, Şoule a sunat la Brigadă că nu s-a întâmplat nimic important, în zona Port.

Şoule şi-a sunat familia, scurt, la Iaşi:

— Am promisiunea că, în scurt timp, voi avea o locuinţă în Constanţa! a spus Spule.

— Şi, în ce zonă? a spus şoptitsoţia, de la capătul firului.

— Nu ştiu încă! a spus Şoule. Ai notat numărul direct din birou? 119! Ai notat, nu-i aşa?

— Am notat! a spus soţia de la capătul firului.

— Ne mai auzim, a spus Şoule şi a închis telefonul.

Şi, într-adevăr, pe la prânz, a plecat cu maşina, împreună cu locotenentul major Coman Dumitru, în recunoaştere! Au plecat de la Nord la Sud! Au poposit în

Portul turistic Tomis.

Nu era mare ca suprafaţă. La capetele digurilor care despart golful Tomis de Marea Neagră, erau două faruri, unul de culoare verde şi unul de culoare roşie. La Far erau doi soldaţi, în ture. La Far era o improvizaţie de încăpere, cu telefonul aproape şi un telefon prin radio! Importat de semnalat: camerele de supraveghere erau lângă Hotelul Palas, că se vedea tot Portul de agrement, până în Tomis Nord.

Şoule a plecat, cu maşina, la Cazino, aflat în apropiere de portul Tomis, cu Acvariul vizavi, dar n-a oprit.

În Portul Mare a intrat pe la Poarta unu, supravegheată de Camere montate deasupra stâlpului.

Portul Constanţa avea numeroase dane pe traseu pentru Mărfurile Generale, Minereu, Ciment etc. Vapoare erau zilnic la cheu, la Dana 11/12, până la Dana cu Silozul, şi în continuare, Şantierul Naval etc., până la Dana 102!

Limitele Portului Constanţa Sud erau cu Batalionul Agigea, oarecum Strategic, că are Ecluzele din Dunăre la Mare şi la Canalul Dunăre-Marea Neagră şi, în continuare, Batalionul 4 – 5, pe ţărm!

În ceea ce priveşte locaţia, era o aglomeraţie ca şi cum ar fi la talcioc, dar bine organizat!

Două companii de Pază, la Dana ZERO! Reşedinţa principală era compusă din 5 companii! (Era o Companie de Pază, la parter, deasupra Comandamentului!), o companie Specială, cu 120 de miliţienii! Lângă biroul lui Şoule, la parter!

Mai rău, două companii dislocate, mai departe de Calea Ferată, la distanţă de câţiva kilometri!

Şi… şi mai rău, o companie de 120 de soldaţi înarmaţi, ori la Reşedinţa propriu-zisă, ori în locaţie la Comuna Valu' lui Traian, departe, la 10 kilometri distanţă!

În total, efectivele necesare erau de 1.200 de oameni, în fiecare zi! Era colosal de mare! Recunoaşterea a durat o

zi şi jumătate, când Şoule a plecat cu terenul!

A doua zi – cum ar veni, după Recunoaştere –, Şoule a mai sunat la Comandant şi a avut o confirmare: următoarea zi, la ora 09: 00, va avea o audienţă la Secretarul Creţu, pentru un apartament în Constanţa.

Şoule a discutat cu Secretarul Creţu prin intermediul maiorului Spiridon Vasile, faţă în faţă, că se mută din Iaşi, de la două camere la trei camere la Constanţa.

Şi secretarul a scris un bilet, ştampilat: numărul şi adresa respectivă! Cu trei camere! Dar i-a spus lui Şoule că o să mai dureze un pic, trebuie refăcută tencuiala! Cel mult 6 luni de zile, atât! Şoule şi-a sunat prin telefon, de la birou, soţia la Iaşi:

— Am o repartiţie, cu ştampilă, pentru locuinţă, de la Consiliul Judeţean din Constanţa! a spus Şoule.

— Şi, în ce zonă avem? a spus soţia.

— În zona de la Gară! a subliniat Şoule. Dar mai durează un pic! mai durează maxim 6 luni de zile! Se tencuieşte blocul…

— Aste e! a spus soţia.

Prin mai au început să se dea în folosinţă blocurile situate în zona Gării, într-unul din ele, şi apartamentul lui Şoule.

Cu locotenentul major Coman Dumitru, Şoule a colaborat oarecum bine… Pentru că era şeful de Stat major din Batalion, mai ales, din Port!

Dar în ceea ce priveşte cu Biroul de partid, o altă perspectivă, oarecum bizară şi ciudată!

Se numea căpitanul Baba, din Batalionul de Pază din Constanţa! Din discuţii, prin telefon, cu colonelul Botezatu şi cu o altă persoană, timp de o lună şi ceva, persoana era IMRE, Şoule, a inclus ca „sursă” pe căpitanul BABA, care era ADJUNCTUL comandantului Batalionul de Pază din PORT. Se ocupa de PARTID! Era Şeful de la P.C.R. şi ADJUNCTUL Comandantului!

Şoule a AFLAT de la Comandamentului de Grăniceri, de la colonelul Botezatu şi o altă PERSOANĂ, de ACŢIUNILE ÎNTREPRINSE de Şoule!

Şoule a ŞTIUT, dar căpitanul NU!

În REST, nu s-a mai întâmplat nimic interesant în perspectiva apropiată în ceea ce priveşte pe Şoule şi cu Batalionul de Pază din Constanţa.

În ceea ce priveşte „sursa principală”, căpitanul BABA şi Şoule, era foarte, foarte clar… La distanţă!

De unde a ŞTIUT despre Şoule căpitanul Baba era foarte, foarte clar. Baba era Student, în „clasa a doua”, la Academia „Ştefan Gheorghiu” din Bucureşti!

NU la ZI, Nu! La FĂRĂ FRECVENŢĂ! Şi Frecvenţa este de o LUNĂ! La Academia „Ştefan Gherghiu”! Şoule a ŞTIUT, IMRE era SURSA căpitanului Baba!

O cârtiţă! de fapt…

Obiectivul principal al „cârtiţei” era să ştie tot despre Şoule! PRIN intermediul lui IMRE Asztalos, lectorul Universitar de la Academia „Ştefan Gheorghiu”. Alias Virgil Măgureanu!

Dar Virgil Măgureanu avea şi o ALTĂ Reţea „Informativă”, nu de la STAT, NU! O REŢEA BINE ORGANIZATĂ şi ascunsă şi mai sunt mai multe „cârtiţe” pe teritoriul ţării!…

ŞEFUL principal era IMRE ASZTALOS, alias Virgil Măgureanu! Şoule a ŞTIUT de la început că este o altă Reţea Informativă decât de Stat! Anume IMRE!

Şi a ştiut de la început că se va întâmpla CEVA în CURÂND!…

CAPITOLUL 41

Nu s-a mai întâmplat nimic important la Batalionul de Pază din Constanţa. Decât la muncă!

În schimb, atmosfera de la Cămin a fost lăsată pentru domiciliul stabil!

Şoule a dat o fugă, cu bagajele puse într-un T.I.R., din

cartierul Păcurari din laşi, la Constanţa, în zona Gării. Cu familia!

Şoule a sunat, în fiecare săptămână, şi la generalul maior Pancea Marin şi la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

Săptămânal, a sunat şi la părinţi şi la sora din Suceava.

În rest? în rest, exact cum s-a întâmplat în 15.09.1987, dimineaţa, aşa s-a întâmplat în 10 – 15 mai 1988, la Comandamentul de Grăniceri din Constanţa!

La ora 06: 45, a sosit, nu la Birou, nu! pe hol, bineînţeles! Era maiorul Tănăsescu, dar secretarul, plutonierul Gazea, nu.

— TOT AŞA? a spus Şoule.

— TOT AŞA! a spus maiorul Tănăsescu.

Apropo de faptul că maiorul Ciungu bea de stinge şi, mai mult, cu distonocalm!…

— Ziua bea şi dimineaţa, devreme, distonocalm, trei sau patru pe zi… în permanenţă! a spus maiorul Tănăsescu.

— Şi, ce mai spune?! a spus Şoule.

— La note informative, cu rezoluţii, era anapoda! Şi nişte mâzgălituri, cu nişte personalităţi, ca la „plictiseală”! şi, mai mult, o informaţie valoroasă, la Cadre, sau ştiu eu! La Comandant! Am treabă, la Comandant! La Comandant şi mai rău, era mai tiranic decât Nero! a spus maiorul Tănăsescu.

La ora 07: 00 fix, apare în hol maiorul Ciungu Ioan. Nu mai mişca nimic pe hol! Dar nimic!…

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit! a spus un caporal. (în organigramă era prevăzut un militar şef-sergent, şoferul cu trei soldaţi pe tură).

Şoule n-a spus nimic, mai ales că maiorul Tănăsescu şi maiorul Ciungu Ioan nu şi-au spus „Bună ziua”… Sau ceva mai cumsecade!… Nicio poveste!… Niciun cuvânt!…

Nimic!

Şoule a tăcut şi a făcut rondul de la stânga la dreapta şi a stat încă 30 de minute pe hol!… Dintr-odată, apare cu ochii tumefiaţi de băutură, roşii, maiorul Ciungu Ioan şi spune:

— Şoule vino aicea! Uite! Am o recompensă!

— Ce recompensă?! a subliniat, Şoule.

— Uite!… Uite!… O cheie! a spus maiorul Ciungu Ioan.

— Ce Cheie? a mai spus Şoule.

— Un seif! De la Batalionul de Pază din Agigea! DESCURCĂ-TE! a spus maiorul Ciungu Ioan.

— Este un volum mai însemnat! a spus Şoule.

Deci, Două Batalioane de Pază… Era mult!

— Descurcă-te! a spus maiorul Ciungu Ioan, ia-ţi cheia!

Şi, în gândul său, Şoule: „Statul de Plată cuprindea un Batalion de Pază nu două Batalioane de Pază!…

Şoule îşi sacrifică dimineaţa, până la prânz, pe la ora 15: 00 – 16: 00, era programul de la Batalionul de Pază de la Poarta 3 şi se duce apoi la Batalionul de Pază de la Agigea! Şi, după aia – pe la ora 20: 00 – 21: 00, plecarea acasă! Şi a doua zi la fel: Batalionul de Pază de la Poarta 3, până pe la ora 15: 00 – 16: 00, şi după aia la Batalionul de Pază de la Agigea

Şi dă-i la luptă, tovarăşi! La luptă!…

CAPITOLUL 42

Între timp, la Bucureşti a început să „scârţie”…

Şoule a sunat la telefon pe generalul maior Pancea Marin. A sunat, a sunat şi a sunat până în pânzele albe… Nicio mişcare! A doua zi la fel, nicio mişcare!… în sfârşit, a sunat azi dimineaţă, că ieri şi alaltăieri nicio mişcare!… Şi a primit răspuns.

— Domnul generalul maior Pancea Marin? a spus Şoule.

Şi, a recunoscut pe soţia acestuia, Elena Pancea.

Elena Pancea era din Panciu, judeţul Vrancea!

— Nu este acasă! a spus soţia.

— Dar unde este? a spus, Şoule.

— S-a MUTAT! a spus precipitat, Elena Pancea. S-a mutat într-o altă GARNIZOANĂ! a spus, Elena Pancea.

— Cum aşa? a spus şi mai precipitat, Şoule.

— S-a mutat din garnizoana de la Academia Militară la Brăila! a spus Elena Pancea.

— AOLEU! Era aproape de Academie! a spus Şoule. Şi naveta între Bucureşti şi Brăila şi invers… Asta e! mai este un an şi, după aia, la pensie! Şi gata!… Cătălin ce mai face? Este bine?

— Da! Este bine! a spus, mai liniştită, Elena Pancea. CE SĂ TRANSMIT?

— Doar atât: NOROC! a spus Şoule. O SĂ SUN DUMINICA, PE LA PRÂNZ! Din când în când!

— Este în regulă! a spus Elene Pancea. O SĂ TRANSMIT!

Şi au închis telefonul reciproc, însă un clinchet uşor s-a auzit în receptoare! Că erau ASCULTAŢI!

Şoule a sunat imediat pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Acesta a răspuns, că e bine-mersi, şi a închis telefonul, însă un clinchet s-a auzit în receptor, că erau ASCULTAŢI!…

Şi, în gândul său, Şoule: „ŞI CE DACĂ! Nicio scofală!”

DAR, totuşi, nu s-a schimbat schimbat nimic, decât convorbirile, cu două personalităţi marcante, generalul maior Pancea Marin şi fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. În rest, la Bucureşti treaba era oablă!…

Mai erau de rezolvat problemele din Constanţa: ori la Batalionul de Pază de la Poarta 3, ori la Batalionul de Pază de la Agigea!

Ca să-şi facă serviciul, era nevoie de transport de la

Batalionul de Pază din Agigea, ori cu mijloacele de transport, ori pe jos!

Era exclus cu maşina personală pentru că raţia de benzină era de douăzeci de litri pe lună, iar benzina era scumpă!

Are şi la Unitate, însă la fel, douăzeci de litri de benzină pe lună!…

CAPITOLUL 43

În fiecare an, primarul din NEUILLY, SARKOZY Nicolae, era invitat la câte o recepţie din localitate, cu ocazia sărbătoririi câştigării alegerilor din localitate. Printre scrisorile de felicitare, unele erau adresate şi vărului din România, SARKOZY Iosef, din Oradea, şi soţiei sale SARKOZY NUŢA, cu fata Sarkozy Monica. Aceştia erau, bine mersi, în apartamentul din Cartierul „Nufărul”, sau în Vila de la marginea comunei Biharie, din judeţul Bihor.

Dar în familia Sarkozy era o singură problemă: anume că soţia, Sarkozy Nuţa, are un amant, ori în apartamentul din cartierul „Nufărul”, ori la Vila din comuna Biharie. Amantul era Secretarul U.T.C. de la Bihor, Ştefan Costică Nicolae.

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important decât că existau doi amanţi: Ştefan Costică Nicolae şi Sarkozy Nuţa… Normal!

Însă Sarkozy Iosef îl felicita anual pe Sarkozy Nicolae, primarul din Neuilly, de lângă Paris!

CAPITOLUL 44

IADUL pe PĂMÂNT!

Că s-a aflat de CONSPIRAŢIA din Ţară!

PRIN INTERMEDIUL EUROPA LIBERĂ sau/şi Radio B.B.C. s-a aflat că avem o LOVITURĂ DE STAT!… Incipientă!… în data de 11/12 MARTIE I989!

Şi, ADUNAŢI CA POTÂRNICHILE…

Preşedintele Ţării, Nicolae Ceauşescu, a ŞTIUT!…

A aflat şi „academiciana” Elena Ceauşescu!…
A aflat şi generalul colonel VLAD IULIAN!…
A aflat şi generalul colonel Gheorghe Vasile!…
A aflat şi locotenentul colonel Peţanca!…
A aflat şi colonelul Botezatul…
Şi mai SUNT şi generalii din Direcţie întâi, a II-a, a III-a, a IV-a etc., şi, în final, o Direcţie de Cercetări PENALE, ca să dea impresia că, UITE! am rezolvat problema şi, în public, în CURÂND!… la puşcărie… şi, de ce NU, la zid!…
Pe de-o parte!
Pe de altă PARTE, Conspiraţie! Conspiraţie, de fapt O LOVITURĂ de Stat organizată ÎNAINTE, NU DUPĂ! Din Decembrie, 1989! înainte, după… Lovitura de Stat din Decembrie 1989!…
Şoule a aflat din sursă sigură că a avut loc o LOVITURĂ DE STAT Militară (NU civilă!), dar sigură!… CÂND A AFLAT, a aflat!
CONSPIRAŢIA era formată din: fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, PRINCIPALUL conspirator, sau, de ce NU? viitorul prim-ministru Petre Roman, adjunct (de la Conspiraţie!), viitorul Preşedinte al Ţării, Ion Iliescu. LA RÂND! NU DUPĂ! şi stătea la PÂNDĂ; Ideologul, Silviu Brucan, ori generalul maior Pancea Marin, ori generalul locotenent Stănculescu, ori generalul colonel, în rezervă, Militaru Nicolae, şi ascunsul Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, lector universitar la Academia „Ştefan Gheorghiu” din Bucureşti!…
CAM ATÂT!
Dar bine organizată!
CAPITOLUL 45
A dispărut un om!
A dispărut un om, cu soţia!…
Au dispărut în data de 11/12 Martie 1989, împreună!
Este vorba de fostul Ministru de Externe Corneliu

Mănescu şi soţia sa, Elena Mănescu. Şoule sunat şi a sunat insistent, şi uite a răspuns, dar o altă voce, necunoscută:

— Cine sunteţi? a spus Şoule, puţin răguşit.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi? a spus un bărbat, mai răguşit.

— Mă numesc Şoule şi vreau să vorbesc cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— SĂ NU-L MAI CAUŢI NICIODATĂ! a spus bărbatul din apartamentul, până mai ieri, al fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Să nu-l mai cauţi nici la telefon şi nici în APROPIERE! Şi a închis telefonul.

„Ori am greşit numărul de telefon, ori ştiu eu?!…” şi-a spus Şoule. A mai sunat încă odată şi a răspuns tot bărbatul răguşit:

— Tu n-auzi ce ţi-am spus mai înainte? SĂ NU TE MAI PRIND la telefon! a spus bărbatul răguşit şi a închis telefonul înalte ca Şoule să mai spună ceva.

Nedumerit, Şoule a sunat la generalul maior Pancea Marin, dar nu era ACASĂ, la domiciliul, aşa că!…

„O să sun şi la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi la generalul maior Pancea Marin, şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine, că vreau să ştiu ce s-a întâmplat, de fapt… SIGUR E CEVA!”, şi-a spus Şoule în gând.

Şoule a sunat şi a doua zi şi o altă persoană, tot bărbat a spus SEC, prin telefon:

— Te rog ceva: SĂ NU-I MAI CAUŢI pe fostul Ministru de Externe şi pe soţia lui niciodată!

— Totuşi, vreau să ştiu! Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu TRĂIEŞTE sau NU? Sau este bolnav… are ceva? a spus Şoule. Vreau să ştiu!

— NU TE MAI GÂNDI! a spus bărbatul. A PLECAT UNDEVA, departe, ŞI NU SE MAI ÎNTOARCE, AI ÎNŢELES?

— Nu, n-am înţeles! Aşa ceva nu prea înţeleg!… în fine!… şi Şoule a închis telefonul înainte să mai spună ceva

mai răutăcios decât bărbatul arţăgos.

Apoi Şoule a sunat lageneralul maior Pancea Marin, duminica dimineaţa:

— Mă numesc Şoule! Vreau să vorbesc cu generalul maior Pancea Marin! Sun de la Constanţa!

Şi soţia lui a dat repede receptorul la urechea generalului maior Pancea

Marin.

— Ce mai faceţi! a spus Şoule.

— Uite! La muncă! a spus generalul maior Pancea Marin.

„Încă vorbeşte Franceza” a spus în gândul său, Şoule. Într-adevăr, aşa era un accent ridicat, cu expresia „la bordur”!...

— TOT la Brăila? a spus Şoule.

— TOT! a spus generalul maior Pancea Marin. CE S-A întâmplat?!

— Uite! AM SUNAT la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi mi-a răspuns o altă persoană. Era altcineva în apartament, a spus Şoule.

— A-O-LE-U! a spus generalul maior Pancea Marin. Nu este acasă, sau...?

— AM VORBIT de două ori, şi am şi verificat!... cu O PERSOANĂ NECUNOSCUTĂ! O VOCE MAI GROASĂ şi RĂGUŞITĂ şi mi-a spus textual: „Să nu mai suni niciodată pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu”!...” Mi-a spus că totuşi este undeva, ÎN ŢARĂ, ştiu eu?... „ESTE ÎN APROPIERE!”

— Şi ce ţi-a mai spus? a subliniat generalul maior Pancea Marin.

— NIMIC! Şi am închis telefonul! a spus Şoule

— ŞTIU EU?! a spus generalul maior Pancea Marin. ŞTIU EU!? O SĂ MAI SUN DE DOUĂ ORI pe trimestru! şi a închis telefonul.

AŞA CĂ... legătura cu BUCUREŞTIUL era într-adevăr

întreruptă şi NU NUMAI!

În gândul său, Şoule: „S-A TERMINAT încet, încet, dar sigur, că s-a început destructurarea CONSPIRAŢIEI cu CINCI persoane!…”

Anunţul aparţine lui Nicolae Ceauşescu PERSONAL, CÂND S-A ŞTIUT de la RADIO EUROPA LIBERĂ şi B.B.C., prin anunţul că sunt CONSPIRATORI în ţară, în data de 11/12 Martie 1989! Au destructurat ca la carte!…

Legea era foarte, foarte clară (în ceea ce priveşte Reţeaua Informativă!): în final se face destructurarea când este conspiraţie împotriva Statului de drept!

Dar Nicolae Ceauşescu era mai blând în ceea ce priveşte conspiratorii. De ce oare?!…

Oricum ar fi Europa Liberă sau B.B.C., sunt prezente în fiecare zi la ora 18.00! Şi, mai mult, ştirile din ţară nu erau suficient de clare şi complete ca cele din străinătate!

Şi, A ŞTIUT şi Elena Ceauşescu din 11/12 Martie 1989!… Probabil împreună cu Ceauşescu Nicolae!

Şi A ŞTIUT şi generalul colonel Iulian Vlad, în data de 11/12 Martie 1989!… De la Europa Liberă sau B.B.C!

Şi A ŞTIUT şi generalul colonel Vasile Gheorghe, din data de 11/12 Martie 1989!… De la Europa Liberă sau B.B.C!

Şi A ŞTIUT şi locotenentul colonel Petanca, de la Direcţia a IV-a. De la Europa Liberă sau B.B.C!

Şi A ŞTIUT şi colonelul Botezatu, şeful de la C.I. de la Comandamentul de Grăniceri. De la Europa Liberă sau B.B.C!

Şi mai sunt şi elitele de la Direcţiile întâi, a II-a, a III-a, până la ultima, Direcţia de Cercetări Penale!…

CAPITOLUL 46

Batalionul de Pază era la Poarta 3 Port din Constanţa!

Era cald şi frumos, cerul senin, însă Şoule avea o chestiune importantă. Un ofiţer de Grăniceri de la Poarta

3, în speţă Batalionul de Pază din Constanţa, se numea Mihalcea, era tânăr, cu soţie că are sau NU legături cu străinătatea.

Prima sesizare aparţinea unui informator cu experienţă.

Şoule fiind în concediu de odihnă, a început să ruginească, aşa că… la drum! Dar unde?! La Focşani!

A plecat pe data de 15, Iunie sau Iulie, 1989 la Focşani. Să-şi vadă părinţii şi, pe lângă ei, pe cei de la Inspectoratul Securităţii din Vrancea.

S-a întâlnit la Inspectorat cu un coleg din clasele l-IV! Nu un bărbat, nu! Este vorba de o femeie, frumoasă la superlativ! Se numea Ioana VELICU! Şi, mai „rău”, era la cadre!… Cu facultatea terminată la Iaşi.

Au stat de vorbă mult timp, singuri, şi Şoule a aflat ce-l interesa.

Şi, mai mult, şeful de la B.I.D. de la Focşani era tot o femeie, se numea Violeta, cu soţul medic stomatolog militar, Daniel. Fără nume de familie!…

Şoule a plecat mulţumit de faptul că avea o notiţă valoroasă din Dosar şi că acea notiţă era „păzită” în portofelul lui. De asemenea era mulţumit că părinţii erau bine mersi!

La Focşani Şoule a stat o săptămână şi s-a întors la Constanţa cu trenul! Era singur, cu un bagaj nesemnificativ.

Mergând pe jos în Focşani, Şoule a observat, din instinct, la Muzeul de Istorie, UN BĂRBAT ce stătea în faţa scărilor. Era singur!

Şoule era vizavi de Muzeu de Istorie… A stat un pic pe loc şi s-a gândit unde l-a cunoscut oare? Unde l-a mai văzut? Unde?… Şi a găsit răspunsul: era Virgil Măgureanu! Alias… De fapt IMRE ASZTALOS!…

Şoule a ŞTIUT de la Radio Europa Liberă că mai sunt persoane implicate în complot, de exemplu Corneliu

Mănescu şi Silviu Brucan, cu cele „6 scrisori trimise”, însă nu se specificase că mai sunt şi alte persoane IMPLICATE, de exemplu VIRGIL MĂGUREANU!

Şi mai mult, Radio Europa Liberă, în data de 11/12 Martie 1989, a anunţat că fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi Silviu Brucan au dispărut de la domicilii!

AU DISPĂRUT!

Dar Şoule a GĂSIT un „Refugiat”, pe Virgil Măgureanu”, la Focşani, din data de 11/12 Martie 1989!

Şi a găsit şi NUMELE fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi pe ideologul Silviu Brucan şi CĂ ERAU vizavi de Muzeul de Istorie! Cu Virgil Măgureanu!

Şoule A GĂSIT tot! Că a fost o Lovitură de Stat! înaint E! Nu după!…

CAPITOLUL 47

Pe drum, în gândul său, Şoule: „Mai sunt ascunse două persoane, nu mai mult! Două!

Mai erau DOUĂ persoane implicate în complot: Petre Roman şi Ion Iliescu!

Petre Roman trebuia să formeze Guvernul Provizoriu, la o dată convenabilă, şi Ion Iliescu, considerat de Radio Europa Liberă, ca succesorul lui Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu, care trebuiau să fie ori morţi, ori la puşcărie, pe viaţă!

Şoule, a aflat de trei persoane: fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Silviu Brucan şi Virgil Măgureanu!

Mai rămâneau două persoane ascunse: Petre Roman şi, bineînţeles, Ion Iliescu, succesorul, la o dată stabilită!

Cei „6 semnatari ai scrisorilor” erau fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Silviu Brucan, Gherghe Apostol, Răceanu, Pârvulescu şi cu Alexandru Bârlădeanu, anunţaţi la Radio Europa Liberă sau B.B.C.

Cu vatra „ascunsă”, erau: Petre Roman, Ion Iliescu şi,

cel mai elocvent, că Şoule l-a văzut cu ochii săi, la Muzeul de Istorie, era IMRE ASZTALOS, alias Virgil Măgureanu.

Era o confuzie IREVOCABILĂ la Radio Eurapa Liberă, în data de 11/12 Martie 1989, cu cei 6 semnatari, cu realitatea... Mai ERAU, încă n-a specificat dacă din ţara noastră, încă cel puţin trei persoane: Petre Roman, Ion Iliescu şi Virgul Măgureanu! încă trei persoane importante... Şi, în final, au rămas cu două!... Cu două persoane: Petre Roman şi Ion Iliescu!...

Dar despre Conspiraţie ŞTIAU bine-bine!... Nicolae Ceauşescu şi cu Elena Ceauşescu. Ştiau că se pregătea o lovitură de Stat.

Petre Roman era urmărit de un securist înarmat, 24 de ore din 24, la serviciu şi la domiciliul, după tragedia din 11/12 Martie 1989, anunţată de Radio Europa Liberă şi concomitent radio B.B.C. Se ŞTIA CĂ VA AVEA LOC în curând o Lovitură de Stat împotriva lui Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu şi că se pregăteşte NOUL Guvern Provizoriu! Deci Petre Roman, la domiciliul forţat! Nu la zid!

În ceea ce priveşte pe „fugarul" Ion ILIESCU, din elita partidului, era mai simplu: un securist, la uşă!

Obligatoriu!

Domiciliu forţat!

Dar, se ŞTIA tot!

Absolut TOT! înainte şi după!

Lovitura de stat era pregătită de mulţi ani de zile de fostul Ministru de Externe, cu Silviu Brucan, Virgil Măgureanu etc.

Însă Ceauşescu, era blând! mai blând faţă de Lovitura de Stat pregătită ÎNAINTE de scrisoarea celor 6!

De fapt, iniţiatorul protestelor era fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

În timp, prin anii '80—82, s-au accentuat nemulţumirile din cauza lipsei mâncării, a căldurii şi, încet,

încet, au apărut liderii protestatari, printre care fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Pârvulescu, Apostol şi Silviu Brucan!…

Au început protestele. Ca urmare, primele revolte la Braşov, în 15 noiembrie 1987, la Fabrica de AUTOCAMIOANE!

Au durat câteva ore, dar protestele erau suficiente ca să atragă atenţia opiniei publice din ţară şi, mai ales, din străinătate!

N-a fost de-ajuns, aşa că cei 5 protestatari din Bucureşti au devenit mai agresivi. Şi protestele au devenit mai acerbe!

A început organizarea!

Tot cu fostul Ministru de Externe, în principal, şi cu cei 4 şi, în ultimul timp, a fost recrutat şi IMRE Asztalos, alias Virgil Măgureanu! Şi, în plus, bineînţeles, că ŞTIA până şi străinătatea, liderul comunist Ion Iliescu.

CÂND S-AU ORGANIZAT protestele, ERA MAI DEVREME. Prin intermediul Radio Europa Liberă şi Ambasadelor din străinătate ştirile au trecut „graniţa”, aşa că, în 11/12 Martie 1989, s-a trimis o scrisoare cu 6 semnături la Radio Europa Liberă şi la Radio B.B.C.

6 semnături: fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu – în principal! Silviu Brucan, Alexandru Bârlădeanu, Gheorghe Apostol, Pârvulescu şi Răceanu.

ATÂT! 6 semnături!… în străinătate!

În ŢARĂ se ştia… ŞTIA toată ţara, mai ales, străinătatea, prin indermediul Radio Europa Liberă şi Radio B.B.C!

Dar în ţară se ştia doar de cei 6. ATÂT!

Dar era o chestie elementară: mai sunt şi alţi CONSPIRATORI, printre care se număra Petre Roman, Ion Iliescu, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu. Erau cu cei 6 semnatari… ÎMPREUNĂ!

Nicolae Ceauşescu a aflat de cei 6 semnatari pe loc,

prin intermediul securităţii. La „zdup”! Obligatoriu! în data de 11/12 Martie 1989!

În rest: Petre Roman, ori la Facultate, ori la domiciliu!; Ion Iliescu, la domiciliu!; Virgil Măgureanu, la Focşani! în ACELAŞI TIMP!

Erau razii peste tot. Conspiraţia ia amploare!…

Nicolae Ceauşescu era blând! mai blând cu conspiratorii decât Academiciana Elena Ceauşescu!

CAPITOLUL 48

Şoule a găsit la Poarta 3, în Batalionul de Pază, „meteahna” D.U.I.-ului început la Focşani. Cu ajutorul Reţelei Informative şi cu ajutorul tehnicii operative, era în timpul derulării. În ceea ce priveşte D.U.I.-ul început, era o muncă titanică!

La Batalionul de Pază de la Poarta 3, în total, din toate D.U.I.-urile, Şoule a reuşit să termine doar 17.

La Batalionul de Pază de la Agigea erau 3 dosare, spre finalul anului

1989.

În ce priveşte D.U.I.-ul de la Divizion (un Batalion) nu erau decât două.

La Batalionul de Pază, erau 3.

Şi pentru locotenentul major Mitu (Clstul de la Batalionul de pază de la km 4 – 5) a plecat, Şoule a preluat aceste dosare.

Trei evenimente caracteristice au fost în anul 1989… Sau poate patru…

Primul:

Pe traseul de la Valul lui Traian spre pădure, în apropierea Căii Ferate este o clădire. Şoule mergea însoţit de căpitanul Coman Dumitru. Util şi la timp!

Al doilea:

Şoule se întâlnea cu Reţeaua Informativă, dar separat, într-o altă încăpere, pe rând, printre care şi…

Aşa că, la drum! Era noapte şi foarte cald în maşină.

Şoseaua era mai liberă de la Constanţa la Bucureşti, iar invers era şi mai liberă.

Şoule făcea acest drum săptămânal, sau de două ori, odată ziua şi odată noaptea.

Unitatea Militară avea o clădire nu prea mare, un canton de fapt, dar era un punct strategic! în această unitate erau 30 de soldaţi, plus caporalul de schimb.

Alt fapt semnificativ a fost vizita oficială în Şantierul Naval al Secretarului general al Partidului, Nicolae Ceauşescu, pe 10 – 15 septembrie 1989. Şoule a participat la această vizită prin întărirea pazei cu Reţeaua Informativă.

În acest dispozitiv intrau militarii de la Direcţia I, a II-a, a III-a, a IV-a etc., coordonaţi de locotenentul-colonel Petanca, de la Direcţia IV-a, pe care Şoule l-a observat cu greu în mulţime şi l-a salutat:

— Să trăiţi! Să trăiţi! a spus Şoule.

— Hai noroc! a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Uite, am Dispozitivul încheiat! Şi aşteaptă! a spus Şoule.

— Lasă asta! a subliniat locotenentul-colonel Petanca. AI MAI DISCUTAT CU CINEVA, sau ştiu eu?! Ai mai discutat cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, sau nu? Ai mai discutat şi cu alte persoane din apropiere?

— Nu am mai discutat deloc, din data de 11! La domiciliu! a spus Şoule.

— Dar ai mai sunat?! a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Am mai sunat şi a răspuns o altă persoană. Un bărbat. Un bărbat, cu voce groasă, tăbăcică! a spus Şoule.

— Şi ce ai spus?

— Am întrebat unde este! a spus Şoule.

— Aveţi grijă! Aveţi grijă şi atenţie! a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Dar aveţi idee unde este persoana? a spus Şoule.

— Nu TE PRIVEŞTE! UITĂ! a subliniat locotenentul-colonel Petanca.

În gândul lui, Şoule: „Ştie bine locotenentul-colonel Petanca unde este fostul Ministru Corneliu Mănescu… Ştie şi de conspiraţie, ca şi de Imre Asztalos!”.

Şi spre sfârşitul trimestrului III, după întâlnirea cu locotenentul-colonel Petanca, Şoule a plecat în concediu la Focşani. Mai avea o restanţă de concediu prin septembrie.

Şoule a stat bineînţeles cu părinţii. Şi întâmplător, dar absolut întâmplător, cu mama în bucătărie mai era o persoană în afară de Şoule.

— Uite! a spus conspirativul „Nely”, am o prietenă Anişoara care stă în blocul de lângă Magazinul „Milcovul”, la etajul al treilea, într-o garsonieră, şi ea este cuplată cu Virgil Măgureanu, care stă cu un etaj mai sus…

— Şi? a spus Şoule.

— Pe la ora 22: 00, Anişoara bate cu papucul în tavan să vadă dacă amantul este acasă.

— Şi?

— După program, el stă la un birt din interiorul Complexului Milcov şi trage la măsea ţuică, de mama focului! a încheiat conspirativul „Nely”.

CAPITOLUL 49

După prânz, în fiecare săptămână, pe rând, un Ofiţer de Serviciu era de la Comandamentul de Grăniceri din Bucureşti. Bineînţeles, tot Câşti!

Şi, Şoule a luat „gheozdanele” la picior şi a plecat la Bucureşti pe data de 8 Decembrie 1989.

Era Vineri!

Schimburile de tură la Cl-ştii de la Brigada de Grăniceri de la Iaşi, respectiv căpitanul Călinescu şi Şoule, se desfăşurau corespunzător.

Căpitanul Călinescu a plecat liniştit la Iaşi, pentru că era obosit, însă Şoule avea în mapă 25 de D.U.I. – îi de

căciulă.

Şi, în sfârşit, maiorul Şchiopu Constantin, C.l. – istul, a fost proaspăt numit la Comandamentul din ţară, iar colonelul Badea a fost pensionat.

— A fugit Nadia Comăneci! A plecat şi logodnicul ei! a spus maiorul Şchiopu Constantin. A stat la Hotelul „Continental” din Timişoara 4 zile şi, dintr-odată, spre seară, nu mai era! A ţâşnit-o! A trecut graniţa din apropiere şidusă a fost!... A fugit în Iugoslavia... Era în zona Batalionului de Pază Sânicolau Mare.

— Şi logodnicul? a spus Şoule.

— Au plecat împreună! a spus maiorul Şchiopu Constantin. De fapt nu era român! Nu! Era ţigan!

Şoule a predat ştafeta colegului, maiorului Tănăsescu, în perioada 08 – 15.12.1989, la prânz.

Era tot Vineri!

A schimbat tura de faţă cu maiorul Şchiopu Constantin şi a plecat la tren. Cu Dosare de 24 de D.U.I. în geantă şi pistolul din dotare!

Şoule, NU a plecat acasă, ci la serviciu, la Batalionul de Pază.

Era târziu... Cu Dosarele, cu pistolul şi, mai ales, cu muniţia nu te joci... A plecat cu troleibuzul, dar a ajuns cu bine la Unitatea Militară de la Poarta 3.

Şoule era obosit şi un pic stresat de la serviciul de 7 zile, 24 de ore din 24! La Comandamentul de Grăniceri telefoanele sună întruna!

Şoule a predat, în primul rând, pistolul cu muniţia aferantă. Era lângă el şi Ofiţerul de serviciu, mai exact era vorba de locotenentul major Mladin (fratele cel mare, tot ofiţer, dar de escortă, din Direcţia a V-a pentru Secretarul general al P.C.R. Nicolae Ceauşescu). Şoule a verificat sigiliul, a deschis uşa de la fişet cu Dosarele D.U.I., a depozitat ce avea de depozitat şi a închis uşa la loc.

A sigilat fişetul cum trebuie!

A închis uşa de la Birou şi a sigilat-o!

Când a plecat spre casa era mulţumit şi totuşi…

Nu s-a întâmplat nimic important la Bucureşti.

De la Birou, cu o pauză de 7 zile, spre casă!

CAPITOLUL 50

Şi încă nu s-a mai întâmplat aproape nimic important până în data de 16 Decembrie 1989: „Azi în Timişoara, mâine-n toată ţara!”

DOAR O SCÂNTEIE!

Însă a început la Iaşi, în data de 11 Decembrie 1989. Ziua de Luni, 11 Decembrie 1989, s-ar putea spune că a fost furtunoasă şi la Cabinetul numărul 1, dar şi la Cabinetul numărul 2!

DOAR O SCÂNTEIE!

Şi tot în 11 Decembrie 1989 a fost trecerea trupelor de grăniceri de la Ministerul Apărării Naţionale la Ministerul de Interne!

DOAR O SCÂNTEIE!

Şi tot în 11 Decembrie 1989 s-a dat Decretul nr. 312 care priveşte unele măsuri pentru organizarea serbărilor de iarnă!

DOAR O SCÂNTEIE!

Şi în data de 14 Decembrie 1989, această revoltă era pregătită, de fapt, de la Iaşi!

Dar a plecat doar pionul „secund” din ierarhia CONSPIRAŢIEI pentru că fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu era ţinut la domiciliul din comuna Chitila, judeţul Ilfov. Este situat la 9 km nord-vest de centrul Municipiului Bucureşti, cele două localităţi fiind învecinate. Un „domiciliu* forţat! mai departe…

Şoule nu a ŞTIUT nimic de soarta fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi nici nu s-a dat ceva la Europa Liberă sau B.B.C. Doar de Şeful statului Nicolae Ceauşescu, Elena Ceauşescu, generalul colonel Iulian VLAD şi, în general, de la Securitate… N-are nicio legătură

cu Armata, cu excepţia Direcţiei a IV-a! Dar tot la Securitate!

Ideologul Silviu Brucan, la fel: ţinut la domiciliul forţat, un cartier situat în sectorul 1, în partea de Nord a Bucureştilor. Acesta este situat la capătul liniei autobuzului 331 şi al tramvaiului 24. Este învecinat cu zona cartierului Pajura în zona de Sud. Dar mai încoace, din centrul oraşului, nu departe de principalul pion din CONSPIRAŢIE – fostul Ministru de Externe Coneliu Mănescu… în apropiere, la câţiva kilometri distanţă…

Generalul maior Pancea Marin a plecat mai înainte, în 1988!… La Centrul Militar din judeţul Brăila. A plecat de la Academia Militară la Brăila când a aflat de CONSPIRAŢIE…

A sunt din CONSPIRAŢIE Petre Roman, supravegheat la sânge de Securitate, că ŞTIA CEVA Ceauşescu! ŞI ŞTIA şi Elena de la Cabinetul 2, şi ŞTIA şi generalul colonel Iulian Vlad, şi ŞTIA toată Securitatea…

Şi nu în ultimul rând, Securitatea era atentă la domiciliul forţat al lui Ion

Iliescu!

CONSPIRAŢIA are şi breşe!

AŞA că apare – TIPTIL-TPTIL – VIRGIL MĂGUREANU!!! Supravegheat de Miliţie şi Securiate!

Virgil Măgureanu n-a vrut la Focşani, CĂ ERA OBLIGATORIU doar în perioada de „debut”, la încălzire, din 11/12 Martie 1989 până în 13/14 Decembrie 1989! Era liber, dar supravegheat, la garsonieră ori la domiciliu, ori la Muzeul de Istorie şi, sigur, o duşcă de ţuică în birtul de lângă blocul în care locuia. De fapt, Magazinul Milcovul era lipit de blocul cu garsoniere.

Dar miliţianul „dormea” şi securitatea îşi făcea „treaba”, aşa că Virgil Măgureanu a PLECAT NEOBSERVAT, cu un şofer. A DISPĂRUT!

Din data de 13/14 Decembrie 1989, de la Focşani!

A DISPĂRUT!

A dispărut şi Secretarul General al Partidului şi bineînţeles academicianul Elena Ceauşescu. A plecat în voiaj în Iran, în data de 18 decembrie 1989, luni.

A DISPĂRUT O PERSOANĂ: Virgil Măgureanu!

De fapt, Virgil Măgureanu a plecat cu maşina dis-de-dimineaţă, cu un şofer, la „Revoluţie”!

Şi acum, împreună cu şoferul, căpitanul de securitate Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, ERA LIBER prin toată ţara!

Aşa că, la atac!

Era de fapt o REVOLTĂ la Iaşi!…

Şi a păcălit prin ŞIRETLICURI însuşi Virgil Magurteanu, alias Imre Asztalos! Deci era singurul om, din CONSPIRAŢIE, care putea să ajungă unde vrea!

Şi căpitanul Virgil Măgureanu a vrut la Iaşi!… DAR NU A FOST AŞA! în data de 14 Decembrie 1989, la Iaşi, pe la prânz, era în piaţă o mulţime de nemulţumiţi, dar miliţia şi, mai ales prin Reţeaua Informativă, securitatea i-a dispersat!

În sfârşit, evenimentele se PRECIPITĂ! Dar nu mult!

Aşa că, agilul căpitan Virgil Măgureanu, cu şoferul, a plecat în direcţia satului Giurtelecu Hododului, comuna Hodod, din judeţul Satu Mare, în noaptea de 14/15 Decembrie 1989, că NU s-a terminat isprava după eşecul din laşi!

Aşa că a mai plecat odată, cu forţe proaspete, în direcţia Timişoara!

Şi se PRECIPITĂ MAI MULT NEMULŢUMIRILE la Timişoara… în sfârşit, în data de 16 şi până seara şi noaptea ce a urmat aţi ŞTIUT povestea cu un preotul Tokest… A avut o finalitate parţială. Prin intermediul Reţelei Informative proprii, Imre introduce prin mulţime câţiva AGITATORI, bine şi minuţios ORGANIZAŢI!

Este PRIMA VICTORIE de la Timişoara!

Era în data de 15/16 Decembrie 1989!

Cu rezultate oarecum satisfăcătoare, CĂPITANUL IMRE ASZTALOS a plecat în continuare spre REDUTA finală: Bucureşti! CĂ MAI ERAU ŞI NIŞTE VICTIME, CARNE DE TUN, pregătite!

ŢELUL FINAL: Bucureşti!

Aşa că, o SCÂNTEIE!

O SCÂNTEIE şi, la atac!

A plecat cu maşina cu şoferul căpitanul Imre Asztalos, în data de 16/17 Decembrie 1989!

A Amprăştiat" nişte morţi PRIN INTERMEDIUL ARMELOR LUMINOASE Militare!... Şi a împuşcat câţiva oameni nevinovăţii Zeci de morţi pe caldarâm, ori la Catedrală ori aiurea!

Aşa că, LA ATAC! De la Timişoara la Bucureşti!

Pe drum, cu maşina, şoferul şi căpitanul Imre Asztalos au trecut cu brio obstacolele, oarecum inerente: filtrele de la Timişoara la Bucureşti, în data de 17/18 Decembrie 1989!

Însă căpitanul Imre Asztalos, când a ajuns pe râul Dâmboviţa, a făcut o pauză oarecum meritată la domiciliul de la Bucureşti... Merita!!!...

Finalul: REVOLTA la Bucureşti! Şi tot aşa: AGITATORII!

O SCÂNTEIE! O SCÂNTEIE a apărut: ÎNLĂTURAREA DE LA COMANDĂ a lui Nicolae Ceauşescu în data 21 Decembrie 1989, la Mitingul organizat în Piaţa Comitetului Central al P.C.R... în rândul demonstranţilor din imediata apropiere a balconului unde era adunată toată conducerea partidului ERA ŞI IMRE ASZTALOS, alias Virgil Măgureanu, cu şoferul la braţ. Mai sunt şi alţi „agitatori", pe rândul al treilea, al patrulea, al cincilea, al şaselea etc., ca să-i vadă Nicolae Ceauşescu şi consoarta, Elena Ceauşescu!

ERA AGITAŢIE în Piaţă şi, dintr-odată, AGITATORI

DESEMNAŢI, DIN MULŢIME strigau tare: „Vrem căldură, vrem mâncare… Vrem…!”

O SCÂNTEIE prelungită din Piaţa din Timişoara, cu „agitatori”, în data de 16 Decembrie 1989, la o altă SCÂNTEIE, de data asta cu „agitatorii” din mulţime, în Piaţa Comitetului Central al P.C.R., în data de 21 Decembrie 1989, când a început, „festivalul” anunţat de către Nicolae Ceauşescu şi elita Partidului!

Dar este suficientă o LOVITURĂ DE STAT din ţară, nu-i aşa?!

Şi, mai ales, au nimerit-o!

Pentru Şoule nu mai era o noutate nici înalte de LOVITURA DE STAT, şi nici după… ŞTIA bine ce se va întâmpla de când a stat la Spitalul Militar Central la Recuperare. Aflase în data de 3 Aprilie 1986! Despre LOVITURA DE STAT în derulare!

Acum aflase concret. Şoule era în birou, la Batalionul de Pază la Poarta 3, în data de 21 Decembrie 1989, când a sunat Comandantul Unităţii:

— Vino, te rog, aici, în birou!

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important când l-a chemat pe Şoule, la „preş” Comandantul! Dar se schimbase Comandantul de la Batalionul de Pază de la Poarta 3, respectiv maiorul Spiridon Vasile, cu căpitanul Coman Dumitru.

Maiorul Spiridon Vasile plecase tot Comandant, la Batalionul de Pază de la Tulcea, de aproape trei luni!

— Ce s-a întâmplat! a spus Şoule.

— Stai jos! a spus proaspătul comandant, căpitanul Coman Dumitru.

Şi, bineînţeles, Şoule a luat loc!

— Astăzi e 21 Decembrie 1989! Este Vineri! a spus căpitanul Coman Dumitru. Scuzaţi-mă! Dumneavoastră aţi fost la Bucureşti, la Comandament, şi când aţi sosit la Batalion, pe seară, AŢI VERIFICAT, cu atenţie, pistolul!

— Bineînţeles! Era tot vineri, nu-i aşa? a spus Şoule. Am verificat şi pistolul şi muniţia aferentă… De ce?

— E bine! Voiam să ştiu! a spus căpitanul Coman Dumitru. Apropo… N-aveţi un televizor, nu-i aşa?!

— Bineînţeles că nu am! a spus Şoule.

— UITE! a spus căpitanul Coman Dumitru. S-AU ÎNTRERUPT LEGĂTURILE şi la Televiziune şi la Radio!

— La ambele? Din ce motiv? a spus Şoule.

— La Televiziunea Naţională sunt purici!… La Radio este muzică populară! a spus căpitanul Coman Dumitru. Ceva grav se întâmplă! AVEŢI GRIJĂ! AVEŢI GRIJĂ!… Şi, AVEŢI GRIJĂ!

Şi, în gândul său, Şoule: *A* sosit momentul SA PLECE Ceauşescu! Dar, nu! A SOSIT CEASUL!

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important în peisajul de la Constanţa, la Bucureşti sau la Timişoara sau undeva, aiurea!

Deci, nu s-a întâmplat nimic important!

Dar a „scăpat” de la Focşani şi, şontâc-şontâc, s-a dus la Iaşi, în data de 14 Decembrie 1989, şi şontâc-şontâc s-a dus la Timişoara, în data de 15/16 Decembrie 1989, şi în data de 17/18 Decembrie 1989, şontâc-şontâc, la Bucureşti! El, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

Şi eşec la Iaşi!…

Semivictorie la Timişoara!

Urmează la Bucureşti, liber, în Piaţă de la Comitetul Central al Partidului, în data 21 Decembrie 1989!

CAPITOLUL 51

Şoule în gândul lui: „EU, Şoule, am ŞTIUT! în data de 22 Decembrie 1989! ŞI ÎNALTE, şi DUPĂ! ŞI ÎNALTE, din data de 03 Aprile 1986 şi mai încolo! am ştiut că va avea loc o LOVITURĂ DE STAT, organizată de către pionul principal, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!”

Dar fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu a ŞTIUT după debarcarea de la Paris la Bucureşti că va avea

loc o Revoltă, cu ajutorul Populaţiei, încă incipientă într-adevăr, mai modestă, dar cu ajutorul elitelor, cum ar fi: Silviu Brucan, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu etc.

Şi a început recrutarea de către Reţeaua Informativă. În afară elitelor era o altă REŢEA, cu diverşi, printre care Imre ASZTOSOS, alias Virgil Măgureanu.

Dar, palpabil, în apogeul CONSPIRAŢIEI erau 6 semnături, PE FAŢĂ! URMĂRITE de însuşi Nicolae Ceauşescu când a aflat de la Radio Europa Liberă şi, mai ales, la B.B.C. ŞTIA până şi populaţia din ţară!... SE ŞTIA şi în străinătate...

AŞA că Nicolae Ceauşescu a dispus dispersarea imediată a celor 6 semnatari la domiciliu, dar în altă parte, provizoriu, şi, în final, la domiciliu FORŢAT!

ÎNAINTE însă, din data de 11/12 Martie 1989 până în timpul evenimentelor, în data de 22 Decembrie 1989, la ora 12: 17 – când a plecat, cu elicopterul de deasupra Comitelului Central al Partidului Român, Nicolae Ceauşescu şi academicinul Elena Ceauşescu au ŞTIUT TOT!

În data de 22 Decembrie 1989, la ora 12: 08, Elena Ceauşescu şi Nicolae Ceauşescu erau sus, în elicopter, ca şi cum ar fi la o plimbare... JOS, în MULŢIME, era ori haos ori bucurie!

Asta e una!

A doua: o altă Reţea Informativă era compusă din Petre Roman, Ion Iliescu şi ori generalul maior Pancea Marin, ori generalul maior Stănculescu, ori generalul colonel (în rezervă) Militaru, coordonată TOT de către fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

A treia: era omniprezent Imre Asztolos, alias Virgil Măgureanu!...

De fapt, în zonele din apropierea Pieţii Comitetului Central al Partidului, Armata a TRAS în PLIN împotriva

manifestanţilori!… Câteva SUTE!

Armata a tras împotriva manifestanţilor şi în zona Hotelului Intercontinental sau în Piaţa Universităţii.

Dimineaţa, nici urmă de sânge în stradă sau împrejur!…

A tras Armata! Dar apoi Armata S-A RETRAS ÎN CAZĂRMI!

Ministrul Apărării Naţionale, generalul colonel Milea Vasile, s-a sinucis! în data de 22 Decembrie 1989, la ora 09: 30, în Biroul alăturat Cabinetului 1 al lui Nicolae Ceauşescu!… Nu departe de Conducător!

Cel mai important lucru e că au murit oameni nevinovăţii

Şi s-au precipitat mai mult lucrurile: din mulţime, din haos, A APĂRUT din senin UN ELICOPTER PREZITENŢIAL, deasupra Comitetului Central al Partidului. CU PREŞEDINTELE ŢĂRII, Nicolae Ceauşescu, cu Elena Ceauşescu în el! Şi mai erau una sau două persoane în Elicopter!

Povestea „LEGENDARULUI Ceauşescu” trăieşte în amintiri din copilărie: A fost odată…

Şi s-a sfârşit! S-a sfârşit cu Ceauşescu!

CAPITOTUL 52

N-are importanţă dacă cu elicopterul, ori cu tancul, ori cu trenul, ori cu Anfibiul Blindat pe patru roţi! Dar BLINDAT!…

A pierdut bătălia cu scântei şi, în paranteză fie spus, au murit oameni la Timişoara, ori la Bucureşti. Şi, în orice caz, undeva, în zare, şi-a găsit sfârşitul Drapelul ciopârţit pregătit înainte de LOVITURA STAT, undeva, în subsolul unui bloc, de mulţi ani!

CONSPIRAŢIA a reuşit din plin!

A SOSIT acasă, la domiciliu, pe „BUNE”, Petre Roman! DUPĂ data de 11/12 Martie 1989!

Dar A PLECAT Ofiţerul de Securitate, din data de 22

Decembrie 1989, pe la prânz, prin mulţime!

Acum e momentul: PETRE ROMAN! Şi a ciopârţit Drapelul, PRIN MULŢIME şi a ajuns în FRUNTEA MANIFESTANŢILOR!

LOVITURA STAT pregătită MINUŢIOS cu PETRE ROMAN, PRIN INTERMEDIUL fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

Şi s-a strecurat din MULŢIME la RADIO! De la strada (acum Berthelot!) Petre Roman a plecat IMEDIAT LA COMITETUL CENTRAL al Partidului, TOT CU DRAPELUL CIOPÂRŢIT, şi apoi A STAT CÂTEVA MINUTE LA BALCON ŞI ULTIMA INTERVENŢIE, TOT ÎN DIRECT, PENTRU MULŢIME – a plecat, bineînţeles pe jos! La TELEVIZIUNEA NAŢIONALĂ, PRIN MULŢIME!

Şi Petre Roman a anunţat în DIRECT vestea că a fugit Nicolae Ceauşescu!

ŞI TOT ÎN DIRECT, cu atenţie, a propus lui Ion Iliescu să fie Şeful Statului! Şi, acum, mare atenţie! La discursul în DIRECT, REPET! CĂ A ABSOLVIT POLITEHICA! A STUDIAT ŞI LA TOULOUSE, în Franţa! Are şi un DOCTORAT! şi, UITE, se propune ca PRIM-MINISTRU PETRE ROMAN!

EXACT CA LA CARAGIALE, ce mai! A făcut şi gata!

Şi este şi sărmanul, nu-i aşa? proaspăt numit în funcţie – Primul Ministru PETRE Roman!?!

AI ŞI CASETA, NU-I AŞA? CITITORULE!

CAPITOLUL 53

CONSPIRARŢIA a reuşit!

A REUŞIT DIN PLIN!

A SOSIT acasă, la domiciliu, pe „bune”! – că era ţinut în cuşcă!

— Ion Iliescu!

Dar AU PLECAT cu „picioarele întoarse” ofiţerii desemnaţi de la Securitate, din data de 11/12 Martie 1989 şi până la prânz, în data de 22 Decembrie 1989!

Şi Ion Iliescu a auzit zumzăitul elicopterului deasupra clădirii Comitetului Central al P.C.R.

Când a văzut elicopterul zburând uşor deasupra, „garda de corp” şi Ofiţerul care îl păzea pe Ion Iliescu au fugit ca potârnichile.

Era ŞTIUT de Ion Iliescu CĂ ARE LOC O LOVITURĂ DE STAT sau ceva care să dinamizeze spiritul încins al populaţiei din ţară şi mai ales din străinătate!

Din data de 11/12 Martie 1989 vuia Radio Europa Liberă şi B.B.C., SĂ PLECE Nicolae Ceauşescu!... Indiferent cum, dar să plece!... Are un înlocuitor, pe Ion Iliescu! Era cunoscut!

Era cunoscut, Ion Iliescu!

Vestea că Nicolae Ceauşescu a plecat cu elicopterul este cunoscută din data de 22 Decembrie 1989, la ora 12 şi 17 minute.

CAPITOLUL 54

CONSPIRARŢIA a reuşit!

A REUŞIT DIN PLIN!

A sosit acasă, pe „bune”! fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, cu soţia Elena Mănescu, din surghiunul în care a fost din data de 11/12 Martie 1989 până la prânz, în data de 22 Decembrie 1989!

Tot în 22 Decembrie 1989! La Bucureşti!...

Când mulţimea zbiera în piaţă, lângă Direcţia a V-a unde a apărut Preşedintele ţării Nicolae Ceauşescu se strigă un slogan mirific: „Să vină fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!” (aplauze din mulţime minute în şir!)

Şi au dat drumul din „cuşcă” celor cu domiciliul forţat din cauza celor 6 semnături!

Însă Şoule nu a ştiut de loc de arestarea la domiciliu, de către Direcţia a V-a a lui Corneliu Mănescu!

Dar Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu ştiau orice mişcare a celor cu domiciliul forţat!

Ştiau că foştii colegi de „breaslă” din Partid, adică fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Ion Iliescu, Silviu Brucan şi, ulterior, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu i-au trădat. Ştiau că mai sunt şi alte persoane „cumsecade” cum ar fi Bârlădeanu, Apostol, Pârvulescu!…

Dar ştiau şi „duşmanii” că aceştia, încă din anii ’80, pregăteau o LOVITURĂ DE STAT!

Şi ştia şi generalul colonel Iulian Vlad, şi ştia şi generalul-colonel Vasile Gheorghe, şi ştia şi locotenentul-colonel Petanca, şi ştia şi colonelul Buzatu, şi ştiau şi Comandanţii Direcţiilor I, II, III etc. că se petrece CEVA important!

AI ŞI CASETA, NU – l AŞA? CITITORULE!

CAPITOLUL 55

CONSPIRARŢIA a reuşit!

A REUŞIT DIN PLIN!

A sosit acasă, pe „bune!”, ideologul Silviu Brucan, din „surghiunul” din Dămăroaia, comandat de către Ceauşescu, personal! în data de 11/12 Martie 1989.

Şi a ajuns la Televiziune, în DIRECT!

Până noaptea târziu!

TOT în 22 Decembrie 1989!

ÎNTRE timp, mulţimea zbiera, iar gloanţele şuierau!

Era spre seară!

În televizoare apare, într-adevăr, imaginea lui Silviu Brucan!

Şoule l-a cunoscut la Spitalul Militar Central, când era împreună cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, în perioada lui de convalescenţă. Au schimbat doar câteva vorbe!…

Era acolo, pe ecranul televizorului, mai îndesat şi mai bătrân ca înainte!

Şi, TOTUŞI, nu s-a întâmplat nimic important decât A ŞTIUT Şoule, ÎN PARC, că va avea loc o LOVITURĂ DE STAT…

Dar nu ŞTIA unde şi când!…

CAPITOLUL 56

DAR a scăpat motanul încălţat!

ERA ţinut „ostatic!” la Focşani, din data de 11/12 Martie 1989 până în data de 14 Decembrie 1989. Dimineaţa-dimineaţa, CU ESCALĂ la IAŞI, la Timişoara, a ajuns TOT la Bucureşti, în data de 17/18 Decembrie 1989!

Continuă CONSPIRAŢIA şi mai acerbă!

CONSPIRARŢIA a reuşit!

A REUŞIT DIN PLIN!

Şi Imre Asztolos, alias Virgil Măgureanu, a stat acasă, în bojdeuca domiciliară, după peripeţiile de la Focşani, şi înapoi la domiciliu…

Când a aflat că a fost prins cuplul Ceauşescu, în date de 22 Decembrie 1989, pe la ora 18: 00, IMRE ASZTALOS, alias Virgil Măgureanu, ERA LINIŞTIT!

ERA LINIŞTIT în apartamentul din Bucureşti!

Şi, bineînţeles, a sunat pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi A FOST DE ACORD CU DOUĂ probleme: Prima, să participe la PROCESUL CEAUŞEŞTILOR şi a doua, LA ZID!

Cu ei LA ZID!

În Unitatea Militară din Târgovişte!

ACUM era LINIŞTIT!

Mâine sau poimâine o să stea la o masă şi, vizavi, faţă în faţă cu el, cuplul Ceauşescu!!!

CAPITOLUL 57

Conspiratorii au sosit acasă, la Bucureşti.

Prin telefon conspiratorii erau coordonaţi de o singură persoană: „Motanul încălţat”!

— Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, care a participat, pe viu, la EVENIMENTELE din ţară. Misiunea lui era să captureze cuplul Ceauşescu şi să fie împuşcaţi… la zid!

Conspiratorii nu se dezmint niciodată. Dintre ei fac

parte fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, coordonator principal, Alexandru Bârlădeanu, Silviu Brucan, Grigore Apostol, Constantin Pârvulescu – cei şase semnatari ai scrisorii trimisă în străinătate!

Lor li s-au adăugat Petre Roman, Ion Iliescu, şi „micul motan”, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!…

Şi atât!

Erau în total nouă persoane!

Erau un nucleu de 9 persoane!

CAPITOLUL 58

ŞI PROGRAMUL încărcat de la evenimentele în derulare, privind pe Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu! 22 Decembrie 1989, ORA 12: 08, soţii Ceauşescu părăsesc capitala de pe acoperişul clădirii CC-ului, la bordul unui elicoter pilotat de Vasile Măluţan, împreună cu Emil Bobu şi Manea Mănescu. Fac o scurtă escală la Snagov, după care îşi continuă drumul spre Piteşti, la ora 13: 00, dar datorită închiderii de către armată a spaţiului aerian sunt nevoiţi să aterizeze în apropiere de BUTENI (lângă şoseaua Naţională Bucureşti Târgovişte), unde abandonează elicopterul.

La ora 13: 00 soţii Ceauşescu, însoţiţi de un ofiţer de securitate, fac autostopul şi sunt luaţi în maşină de un medic, care îi duce până la Văcăreşti. Maiorul Ion Enache a preluat, împreună cu sergentul major Constantin Paisie, (şoferul era Plutonier Andrei Osman) cuplul Ceauşescu de la Centrul pentru Protecţia Plantelor, la ora 14: 30, şi i-a protejat, în pădurea Rătoaia, până la lăsarea întunericului, când au fost aduşi în sediul Miliţiei Judeţene, la ora 17: 50.

La ora 18: 10, însoţiţi de Constantin Paisie, sunt preluaţi de colonelul Ion Mareş, colonelul Dinu, colonelul Ion Tecu şi duşi cu o maşină ARO la Unitatea Militară U.M. 01417.

La ora 18: 30 generalul Andrei Kemenici i-a arestat.

DAR populaţia nu ŞTIA nimic, numai

CONSPIRATORII: coordonatorul, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

Gheorghe Apostol!

Grigore Răceanu!

Alexandru Bârlădeanu!

Silviu Brucan!

Constantin Pârvulescu!

DAR AU ŞTIUT şi CONSPIRATORII PRINCIPALI:

Ion Iliescu!

Petre Roman!

Şi „Motanul încălţat”, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

ŞI CAM ATÂT!...

DAR, nu s-a mai întâmplat nimic important în data de 22 Decembrie 1989!

CAPITOLUL 59

În data de 22 Decembrie 1989, la Constanţa...

La prânz, Şoule era în birou, la Batalionul de Pază de la Poarta 3.

Era linişte şi asculta Radioul, la ora 13: 31!

Comentatorul de la Radio, cunoscut de altfel, a dat la o parte materialul de difuzat şi a început un nou comentariu, cu mici întreruperi:

— AM ÎNVINS!... AM ÎNVINS!... VICTORIE!... A plecat DICTATORUL! A plecat!... A plecat!... A plecat DICTATORUL!...

Şi tot aşa, de mai multe ori.

În gândul său, Şoule: „Într-adevăr, Ceauşescu a picat! A picat Ceauşescu cum trebuie!”

Şoule a ŞTIUT! Că a avut SEMNALUL stabilit de o SCÂNTEIE, un eveniment ori din ţară, ori din afară ţării, care arăta că are loc, în sfârşit, o LOVITURĂ!

O SCÂNTEIE!

Şi, a sosit: LOVITURA DE STAT!

Şoule era şi emoţionat şi tracasat de ambianţa

coditiană… Se gândea la ce se întâmplă când a sunat telefonul pe firul Militar:

— Da! Cine sunteţi? a spus Şoule.

— Maiorul Ciungu! a spus spus vocea de la capătul firului. FII ATENT LA CE SPUN EU: ARZI ÎN SOBĂ DOSARELE DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ (D.U.I.)! TOATE!… ABSOLUT TOATE! Şi a închis telefonul.

După 2 – 3 minute a sunat comandantul:

— VINO, TE ROG, AICI, ÎN BIROU! a spus căpitanul Coman Dumitru. VINO, TE ROG, AICI, IMEDIAT!…

Şi a închis telefonul militar.

Şoule a închis uşa la intrare şi a închis şi sigilat biroul.

A durat un minut:

— Să trăiţi! Să trăiţi! a spus Şoule.

— Să trăiţi şi dumneavoastră! a spus căpitanul Coman Dumitru. Luaţi loc.

Şoule a luat loc pe scaun.

— Evenimentele din ţară se precipită… A fugit Preşedintele ţării şi eu am o obligaţie… Să stai în birou până te chem EU! a spus căpitanul Coman Dumitru.

— E OBLIGATORIU? a spus Şoule.

— DA! ESTE OBLIGATORIU! STAI AICI, ÎN BIROU! a spus căpitanul Coman Dumitru. CÂT ESTE NEVOIE!

— SUNT… ARESTAT?! a spus Şoule.

— Cam aşa ceva! a spus căpitanul Coman Dumitru.

— Am înţeles! Am înţeles! Să stau în birou… şi atât! a spus Şoule.

— O să primeşti instrucţiuni! a spus căpitanul Coman Dumitru.

Şoule şi căpitanul Coman Dumitru vedeau, în DIRECT, la Televizor, constituirea Consiliului Frontului Salvării Naţionale, ca NOU GUVERN AL PUTERII! începuse la ora 14: 15, se făcuse 16: 30 şi nu se terminaseră discuţiile.

Şi, în gândul său, Şoule: „S-a adeverit că are loc o LOVITURĂ DE STAT!... Pusă la punct de către Petre Roman! PRIMUL MINISTRU al ţării!... Cu cei 9 Conspiratori!

— ŞI STAU AICI, ÎN BIROU! a subliniat, Şoule.

— Să stai AICI, în birou! a spus căpitanul Coman Dumitru.

Şi, bineînţeles, Şoule a plecat la birou. A sigilat înapoi biroul şi a dat drum la Radio. Spre seară, în direct, a ascultat ropotele de împuşcături... A început să tragă armata, că a ocupat străzile principale ale Capitalei, dar sunt şi diversionişti!... De la un Batalionul care aparţine de Regimentul de Transmisiuni de la Băneasa!

Şi a început războiul între Armată şi diversionişti. NU S-A MAI OPRIT MĂCELUL diversioniştilor şi Armatei pentru că a început mobilizarea, la ora 16: 30 de minute! La încercarea de a-l aduce înapoi pe Ceauşescu Nicolae! Dar era prea târziu!

Ceauşescu şi soţia Elena erau în drum spre sediul Miliţiei Judeţene şi au ajuns la ora 17: 30, iar la ora 18: 10 s-a prezentat Comandantul Garnizoanei, colonelul Kemenici, şi i-a arestat la ora 18: 30!

Ofensiva diversioniştilor începuse pe la ora 16: 00, dar cuplul Ceuşescu nu se mai putea întoarce... S-au înapoiat, după trei zile de căutări, la Băneasa, când au aflat „păţania” soţilor Ceauşescu: La zid!

ŞTIAU bine Nicolae Ceauşescu şi soţia sa Elena că o să fie căutaţi în Direcţia Piteşti, Târgovişte, de către Diversioniştii de la Batalionul constituit de Regimentul de Transmisiuni din zona de Nord a Bucureştilor!

Dar NU ŞTIA nimic Securitatea şi nici Miliţia!

Aveau un plan diabolic Ceauşescu Nicolae şi soţia Elena Ceauşescu: în agonie, elita era alcătuită dintr-un Batalion SEPARAT DE Regimentul de Transmisiuni din Băneasa, care se ocupa de orice împrejurare!

ŞI A SOSIT MOMENTUL!… DAR ERA TÂRZIU!…

După trei zile de căutări de către diversionişti, situaţia cuplului Ceauşescu era pecetluită: LA ZID!

CAPITOLUL 60

TOTUŞI, se întâmplă ceva straniul…

Şoule era la un pas de moarte!

A păţit-o urât în data de 22 Decembrie 1989…

Spre seară, a sunat comandantul de la Batalionul de Pază, de la Poarta 3:

— Vino aici, la birou! a spus căpitanul Coman Dumitru şi a închis telefonul repejor.

Şoule s-a grăbit să facă şi el acelaşi lucru. Apoi a mers în biroul comandantului.

— Stai jos! a spus căpitanul Coman Dumitru.

— Ce s-a întâmplat? a spus Şoule.

— Păi… Am vorbit cu Brigada, cu locotenentul colonel Moldovan Nicolae şi TOŢI Cl-ştii, inclusiv DUMNEATA, cu armamentul din dotare, cu treizeci de cartuşe de război, o să fiţi împuşcaţi la zid!…

— A-O-LEU!… Vrei să mă împuşti?… Cu gloaţele din muniţia de război? a spus Şoule. Cu un pluton de execuţie! … Ce am făcut?…

— Nu ştiu! TOŢI Cl-ştii puşi la zid şi împuşcaţi, inclusiv Şoule! a spus căpitanul Coman Dumitru.

— Vreau să vorbesc cu COMANDANTUL, se poate?! a spus Şoule.

— ESTE OCUPAT! a spus căpitanul Coman Dumitru. ESTE FOARTE OCUPAT!

— CUM ADICĂ?… VREI SĂ MĂ ÎMPUŞTI?… Vreau să ştiu DE CE?… Atât! a spus Şoule.

Şoule era planificat să moară, LA ZID, NU în interiorul Biroului Clstului… ci ÎN AFARĂ!… în spatele clădirii!

Plutonul de execuţie era format din 10 soldaţi, cu 30 de cartuşe de război şi, bineînţeles, cu ofiţerul la comandă,

pe dreapta!

Cu chiu cu vai Şoule a vorbit personal cu Comandantul Brigăzii de Grăniceri:

— Să trăiţi!... Să trăiţi!... (Era o încărcătură nervoasă colosală!) a spus Şoule. CINE A ORDONAT EXECUŢIA? CINE? Asta în primul rând... în al doilea rând, care este MOTIVUL împuşcării, ca să nu mor fraier! împuşcat bine! ... şi împăcat!!!...

— ORDINUL ESTE DAT DE MINISTRU APĂRĂRII NAŢIONALE, proaspăt ales, generalul colonel Militaru Nicolae.

— Aveţi un ORDIN SCRIS sau telefonul, cu numărul etc. etc. AVETIAŞA CEVA? AVEŢI SAU NU?!

— NU avem NIMIC scris. Avem doar un ORDIN VERBAL: LA ZID! TOŢI C.l. – ştii LA ZID! a spus locotenentul colonel Moldovan Nicolae. LA ZID! şi LA ZID!

— DECI VERBAL! a spus Şoule. VREAU ÎN SCRIS! Sau ORDIN TELEFONIC CONSEMNAT ÎN DOCUMENTE! Verbal NU! scuzaţi-mă... CĂ

VIAŢA ESTE SCURTĂ! NU MERITĂ! Scris sau telefonic cu consemnare, asta trebuie!...

— O să verific încă odată şi te anunţ! a spus locotenentul colonel, comandantul Brigăzii de Grăniceri, Moldovan Nicolae.

Şi au închis telefonul amândoi.

A durat O ORĂ ÎNCHEIATĂ de aşteptare şi răspunsul primit era următorul:

— Pe loc epaus!... Pe loc repaus!... a spus, în sfârşit! Comandantul Brigăzii de Grăniceri, Moldovan Nicolae. S-A REVOCAT ORDINUL!... TOŢI C.l. ştii!... TOŢI... revin la Birou, DAR CONTINUĂ ARESTUL preventiv! Aveai dreptate, Şoule!...

Au închis telefonul reciproc, în acelaşi timp.

Şoule a scăpat, în sfârşit, de execuţie, în data 22 Decembrie 1989! La Batalionul de Pază de la Poarta 3!

O veste oarecum îngrijorătoare, că sunt OAMENI în stradă, cu pistoale, şi trag la ori ce pas!…

A început ofensiva…

LOVITURA DE STAT planificată ÎNAINTE, din anii ’80, şi după aia O SCÂNTEIE! Şi a sosit momentul crizei!

CU MORŢI ŞI CU RĂNIŢI!…

CAPITOLUL 61

ŞI NU s-a terminat în data de 22 Decerbrie 1989!

La Bucureşti, DOI COMPLOTIŞTI au ieşit la iveală, ca potârnichile: Ion Iliescu şi Petre Roman!

Mai sunt. 7 COMPLOTIŞTI!

În sfârşit s-au definitivat listele componenţei Consiliului Frontului Salvării Naţionale, în care apare la iveală, după ani de zile de chin şi suferinţe, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, principalul protagonist al CONSPIRAŢIEI! DUPĂ ANI ŞI ANI DE ZILE DE SUFERINŢĂ!

Apar ca potârnichile, după data de 11/12 Martie 1989, până la 22 Decembrie 1989, pe la prânz – din „conservare!” –, apar la iveală şi ceilalţi CONSPIRATORI: ideologul Silvu Brucan, Alexandru Bârlădeanu, Petre Roman şi Ion Iliescu… Apar împreună cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Sunt deja 5!…

Constantin Pavelescu şi Grigore Răceanu s-au pierdut în spaţiu!… Mai sunt 2 personaje!

Una este Gheorghe Apostol, atenţionat sever de către Silviu Brucan că sunt „trădători” în CONSPIRAŢIA DATĂ!

A mai RĂMAS ultimul personaj din CONSPIRAŢIA din data de 11/12 Martie 1989 până în data de 14 Decembrie 1989, că era închis” în domiciliul de la Focşani. După periplul său pe la Iaşi şi Timişoara, a apărut acum la Bucureşti „motanul încălţat” – Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! Dar nicio mişcare, nimic! Ultima sa apariţie era la Bucureşti, în data de 21/22 Decerbrie 1989! apoi nimic…

S-a speriat! A dispărut undeva, în spaţiu?!

CAPITOLUL 62

APARE, în sfârşit, în peisaj Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, dar NU în data de 22 Decembrie 1989, ci în data de 25 Decembrie 1989! Că face o pauză pentru băuturi spirtoase!

TREI zile a durat!

Dar, unde?

La proces!

Unde?

La Târgovişte!

NU era un proces obişnuit, cum ar fi un divorţ sau un proces de paternitate!... NU!... ESTE vorba de PROCESUL PREŞEDINTELUI TĂRII, cuplul Ceauşescu: NICOLAE şi ELENA!

Şi apare însuşi ultimul CONSPIRATOR: IMRE ASZTALOS, alias Virgil Măgureanu! „Motanul încălţat”!

În sală cu inculpaţii – soţii Ceauşescu Nicolae şi Elena – erau, pe rând, pe stânga doi sau trei ofiţeri şi lângă ei era generalul locotenent VICTOR STĂNCULESCU. în continuare, un alt ofiţer şi, pe dreapta, UN CIVIL. Un civil în toată sala!... IMRE ASZTALOS, alias VIRGIL MĂGUREANU!

Urmau un colonel de la Tribunal Bucureşti, nişte avocaţi şi procurori.

PROCESUL de pe data de 25 Decembrie 1989 a durat 90 de minute, de la ora 13: 10 şi până la ora 14: 30.

LA ora 14: 40 colonelul Gică Popa (Judecătorul) citeşte SENTINŢA de condamnare.

LA ora 14: 50 soţii Ceauşescu sunt EXECUTAŢI legaţi la mâini şi puşi la ZIDUL W.C. – lui din Curtea Unităţii Militară de la Târgovişte, U.M.1417.

AU TRAS în ei SOLDAŢII de la un metru distanţă, maiorul Dorin Cârlan, căpitanul Ionel Boeru şi maiorul Octavian Gheorghiu!

NU AU CÂŞTIGAT procesul cuplul Ceauşescu, nici poveste!

— CE PĂRERE AVEŢI, INCULPAT CEAUŞESCU NICOLAE… CE PĂRERE AVEŢI? a spus judecătorul, colonelul Gică POPA.

— AM AVUT O LOVITURĂ DE STAT! TRĂDĂTORII SUNT AICI, ÎN SALĂ!

Dar nu a pronunţat niciun nume! A spus doar LOVITURĂ DE STAT!

CAPITOLUL 63

Armata a început să tragă!

Securitatea NU a tras niciun foc: armele erau la rastel. SIGILATE! în toată ŢARA. A primit ordin să nu iasă în stradă, să stea în unităţile militare…

Miliţienii, la fel, nu au tras niciun glonţ!

Dar Armata a tras tot într-o veselie în data de 22 Decembrie 1989. Dinspre seară!… Orbeşte!…

A început, bineînţeles, subiectul zilei – reduta Ministerul Apărării Naţionale împotriva „teroriştilor”!

Noul Minister era condus, de pe la prânz, de generalul colonel, acum în activitate, Nicolae Militaru.

S-a prezentat la cursul de Iniţiere, din anul 1983, prin aprilie, la Grădiştea, o activitate de acţiune mai deosebită – terorismul! Şi iniţiatorul conceptului era din Direcţia a IV-a DE CONTRAINFORMAŢII! Se numea căpitanul Trosca şi, ulterior, a apărut de sine stătător o altă organigramă – terorismul din ŢARĂ!

Mima, hărţuia, vuia… dar nicio activité concretă după înfiinţare. Terorismul de sine stătător, decât foarte, foarte recent!… Trei T.A.B.-un! La păstrare, în AFARA Ministerului Apărării Naţionale, undeva în apropiere, în preajma C.C! Oportune în acţiune!

CÂND a început LOVITURA de STAT, ŢINTA era să apere Sediul central al Ministerului Apărării Naţionale, în data de 22 Decembrie 1989, spre prânz, şi spre seară a

început. Războiul!

În jurul perimetrului erau T.A.B. – îi, soldaţi înarmaţi şi Ofiţerul instruit să apere Instituţia.

Spre seară apar trei T.A.B.-un mai mici dotate şi cu sisteme de comunicare specifică prin Radio, SĂ APERE Ministerul Apărării Naţionale!

Trupele erau abilitate de către Ministru Apărării Naţionale să lupte cu o altă formă – terorismul! Ţelul era să apere Ministerul Apărării Naţionale!

Primul şef, era maiorul TROSCA! Staţiona în faţă, vizavi, la Poartă… Cu trei T.A.B.-un aliniate să nU TRAGĂ nimeni ÎN CLĂDIRE!

ORDINUL dat de Ministrul Apărării Naţionale, generalul colonel Militaru Nicolae, ERA să nu intre nimeni neautorizat pe poartă – nici persoane, nici maşini.

Neînţelegerea consta în faptul că Ministru Apărării Naţionale, generalul colonel Militaru, avea un „RENGHI” mai vechi, era urmărit informativ de către căpitanul Trosca, C.l. – stul personal, care se ocupa de el.

S-a TRAS ÎN VESELIE DIN T.A.B.-urile aliniate în faţa clădirii Ministerului Apărării Naţionale ÎMPOTRIVA manifestanţilor, din trei T.A.B.-un puse să apere poarta principală.

Diferenţele erau: calibru de 12, 8 la T.A.B.-urile aliniate, cu 8 roţi, la Apărarea Naţională, şi 7, 62 la T.A.B.-urile aliniate vizavi, ÎMPOTRIVA adversarului, în speţă şeful formaţiei, maiorul Trosca!

A durat câteva secunde ca ARMATA să tragă împotriva T.A.B.-urilor aliniate să apere poarta 3!…

Capul maiorului Trosca rupt de trup! Era aşezat pe trotuar, cu…!

Şi mai mult… Mai mulţi „terorişti!” ciuruiţi de gloanţe!

RĂSPLATĂ nemeritată!

CAZUL D.U.I. al generalului colonel Militaru Nicolae

era cunoscut de către căpitanul Trosca! Trosca trebuia să dispară!

În final, Şoule a scăpat teafăr. A scăpat de execuţie!

CAPITOLUL 64

Şoule a trecut şi de acest episod mai dureros!

Dar în data de 28 Decembrie 1989 s-a dat drumul telefoanelor, că era izolat total în arest preventiv. Şoule a dat un telefon la familie, care era mai îngrijorată ca de obicei, şi l-a sunat şi pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, la Bucureşti!

Acesta a răspuns la telefon.

— Bine aţi venit!... Bine aţi venit printre oameni! a spus Şoule.

— Dar cine sunteţi?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— EU sunt, Şoule! a spus timid Şoule.

— A!... A!... a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Bine măi băiatule!... Ce faci?

— SUNT în PORT! a spus Şoule.

— Aha!... Aha!... a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— AU VRUT să ne omoare! a spus Şoule.

— CINE? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Acum?! DE la nivelul înalt, Ministrul Apărării Naţionale, generalul colonel Militaru Nicolae... Pe TOŢI C.l. – ştii, inclusiv pe mine!

— Şi?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— A fost ordinul revocat! în grabă DECIZIE tot de la Ministru! a spus Şoule.

— BINE ai făcut! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Şi, ALTFEL?!

— ŞTIU CĂ ACUM NU E CAZUL!... Dar nu v-am mai văzut din 11 sau 12 Martie 1989! Unde aţi fost?! CĂ AM

SUNAT!... Şi am sunat tot într-o veselie! a spus Şoule.

— UNDE am fost?... UNDE am fost!... În data de 11/12 Martie 1989, au intrat – fără autorizaţie! – în apartamentul în care lucuiesc nişte mascaţi...

— CUM AŞA? a spus Şoule.

— AŞA cum a fost! a subliniat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Şi am fost cu DOMICILIUL FORŢAT, ÎN ALTĂ PARTE!... La Chitila!...

— INCREDIBIL! Incredibil! a spus Şoule. EU am sunat şi am tot sunat!... La un moment dat a răspuns un bărbat..." Vreau să vorbesc cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Se poate?" i-am spus. Era un bărbat cu voce îngroşată... „NU mai este?!" mi-a spus el. „Cum adică? Acum câteva zile ERA?" i-am spus. Dar el a continuat: „Şi să nU-L MAI CAUŢI niciodată!" şi a închis telefonul... MĂGARUL!

— A FOST! a spus fostul Ministru de Exerne Corneliu Mănescu. Au fost executaţi, în sfârşit, Nicolae Ceauşescu şi Elena! La zid!... N-are importanţă ADRESA în ţară! ACUM sunt împăcat! Obiectivul a fost îndeplinit! Pot să mor în pace!

— Vă mai trataţi? a spus Şoule.

— SUNT obosit!... Dar sună-mă mai târziu, după Revelion. Mai sună-mă! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Şi au închis telefonul reciproc.

CAPITOLUL 65

NU s-a termimat ANUL 1989!

Au tot arestaţi mulţi din Ministerul de Interne. Printre ei, generalul colonel Iulian Vlad.

DAR nu a apărut locotenentul colonel Petanca!

Nu a apărut nici colonelul Botezatu!

Nu au mai apărut mulţi alţii! Printre ei şi Ministrul de Interne!

Apar însă, de la Comitetul Central al Partidului

Comunist Român, Emil

Bobu, Manea Mănescu, Ion Coman, fostul Ministru al Apărării Naţionale, în total, 24 de inculpaţi!

CAPITOLUL 66

Şi s-a terminat ANUL!

Şoule era în anul 1990 la Batalionul de Pază. Nu s-a schimbat nimic. Adjunctul comandatului era căpitanul Baba!... Aceeaşi organigramă pe stat!

Şi îl pândea pe Şoule, pas cu pas, orice mişcare făcea, că era, de fapt, spionul care „păzea" la un alt sector, se ŞTIA foarte bine, cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

Obiectivul principal era să-l supravegheze, îndeaproape, pe Şoule, cu cine vorbeşte în Reţeaua Informativă!

Însă căpitanul Baba ŞTIA TOT! Şi, mai mult, informaţia era dată în direct lui Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu. SPECIAL despre Şoule, pe care-l supraveghează!

În ceea ce priveşte pe Şoule, acesta vrea să verifice anumite cazuri, chiar şi pe căpitanul Baba, însă nu poate. Căpitanul Baba era tabu... Nu era voie, că este membru de Partid cu numărul UNU în Batalion! Şi nu este voie! Pentru o verificare temeinică este nevoie de aprobare de la Bucureşti!

Şi cel mai important, între căpitanul Baba şi Imre Asztalos, în afară de prietenie, mai era o legătură: Baba era student la F.F. la Academia „Ştefan Gheorghiu", coordonată de către Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! ... Şi, în continuare, informaţii „suspecte" despre „ţintă", în speţă Clstul Şoule, tramsmise de către căpitanul Baba lui Imre Asztalos!

Multe întreruperi prin telefon; Şoule era arestat ori la birou, ori la domiciliu, de câteva ori! Era ca o minge de ping-pong... în data de 14 Februarie 1990 a fost trecut în

Rezervă şi semnătura de pe document era, bineînţeles, a Ministrului Apărării Naţionale, generalul colonel Nicolae Militaru.

Comisia era constituită din: comandatul Batalionului de Pază – acum! maiorul Coman Dumitru –, locotenentul colonel Răbulea (era căpitan de o lună şi ceva!), maiorul Baba.

În data 14 februarie 1990, Clstul Şoule era în birou. Apare Comandantul Batalionului de Pază.

— Daţi-mi cheia de la fişet! a spus Comandantul Batalionului de Pază.

— Poftiţi cheia! a spus Şoule. EU nu am umblat! Şi, uite, şi sigilul!

Comandantul Batalionul de Pază, maiorul Coman Dumitru, le-a luat şi i le-a înmânat maiorului Baba!

Fără comentarii!

CAPITOLUL 67

Câtăva vreme, Şoule, a reflectat serios de vorbă cu sine, aşa că, după acalmie a dat un telefon mai special! Interlocutorul: generalul maior Pancea Marin.

Era sfârşitul lui aprilie sau începutul lui când a sunat la Bucureşti.

— Şoule la telefon. Doresc să vorbesc cu generalul maior Pancea Marin. Se poate? a spus Şoule.

— Nu este acasă! Sunteţi de la Constanţa, nu-i aşa? a spus soţia Elena Pancea. Ce să-i comunic?

— EU am fost trecut în rezervă! Nu la cerere, NU! Am fost trecut în rezervă cu toţi Cl-ştii din ţară! a spus Şoule. Şi voiam să discut cu generalul! E tot la Brăila?

— Nu mai este la Brăila, este la Cotroceni! a spus soţia, Elena Pancea.

— Mâine sau poimâine e bine să-l sun? Ce părere aveţi? a spus Şoule.

— Puteţi şi mâine! a spus soţia Elena Pancea.

— Am înţeles, a spus Şoule.

— Dar dacă veniţi acasă, ce are? a spus soţia Elena Pancea.

— Nu! Cel mai bine e la birou, la Cotroceni… a subliniat Şoule.

— Ştiu eu? a spus soţia Elena Pancea. Cel mai bine e să-l cauţi mâine dimineaţa, la ora 07: 00, acasă, că are o maşină la scară cu şofer. Ce părea aveţi?

— Am hotărât: mâine dimineaţa o să discut cu general lascară! a spus Şoule. Dar să ştie şi generalul că-l voi căuta mâine…

— Bineînţeles că-i spun! a spus soţia Elena Pancea.

Şi au închis telefonul reciproc!

Şoule nu a dat telefonul de acasă, ci de la un telefon public, din zona Gării, din Constanţa. Apoi a sunat, tot cu fise, şi tot din Gara Constanţa pe fostul coleg de la Academia Militară, şi prieten bun, locotenentul major Stoica Viorel, acum căpitan.

Nu era acasă decât soţia, Ana Stoica.

— Viorel unde este? a spus Şoule.

— La serviciu! De ce? a spus soţie Ana Stoica.

— Mâine dimineaţa am o întâlnire, la Bucureşti, cu un amic! a spus Şoule. Dar pe seară nu vreau să dorm la Hotel, că este foarte scump şi…

— A! Stai la noi! a spus soţia Ana Stoica. Te aşteptăm!

— Doar o noapte! a spus Şoule.

— Şi mai multe, dacă ai treabă! a spus soţia, Ana Stoica.

— Bine! Deci e rezolvat! O să dorm în apartamentul din Bucureşti! a spus

Şoule.

Au închis telefonul reciproc.

Începuse să apară în mintea lui Şoule o senzaţie de uşurare în legătură cu viitorul pe care acum îl vedea în culori mai deschise!

Era o zi de marţi sau miercuri, sfârşit de aprilie, sau prima jumătate din mai, 1990.

Şoule s-a urcat, chiar din mers, în primul tren care pleca din Gara Constanţa, imediat după telefoanele date. A coborât în Gara de Nord, însă nu era târziu şi a luat-o pe jos.

Era spre seară. Nu avea bagaje şi a luat-o în Direcţia Academiei Militare, pe strada Witing, Şoseaua Plevnei, apoi imediat la dreapta, a transversat Râul Dâmboviţa, pe Pod, şi a luat-o pe stânga.

Nu era departe Academia Militară! A transversal strada pe la semafor şi a poposit în faţa porţii, unde era un subofiţer de serviciu.

A traversat încă odată şoseaua şi au apărut în faţă blocurile cunoscute din anexa de la Academia Militară, dar vizavi, nu departe, un complex de blocuri, printre care şi cel în care locuia locotenentul major Stoica Viorel. Şoule a ajuns la uşa apartamentului şi a sunat, l-a deschis chiar locotenentul major Stoica Viorel:

— Bine ai venit! Intră!

— Hei! Bine te-am găsit! a spus Şoule.

Trei camere spaţioase (blocul era construit altfel decât la Constanţa) şi foarte luminoase.

La Constanţa, blocurile erau construite cu un metru mai mult şi în lăţime şi în lungime şi, în plus, aveau două balcoane! La Bucureşti, apartamentele aveau un singur balcon!

— Uite! a spus Şoule. Am fost trecut în rezervă din data de 14 Februarie 1990. Prin Ordin, nu aşa!… Toţi Cl-ştii a fost trecuţi în rezervă!

— NU ţi-a spus locotenentul major Teodor Frunzeti, în hol, să dai jos uniforma de securist şi să te întoarei la origine, că erai infanterist?! Ai luat-o la vale! a spus, dojenitor, locotenentul maior Stoica Viorel. Ce ai de spus?

— Asta e! a spus Şoule.

— Ai discutat, la Constanţa, cu Preşedintele Judecătoriei din Constanţa, Antigona Moldovan? Ai mai discutat?!

— Am discutat telefonic! a spus Şoule.

— Fiul acesteia, Cătălin Moldovan, face stagiul militar la Regimentul de Gardă, care este în subordinea… locotenentului major Stoica Viorel, după absolvirea Academiei Militare. În fine! a spus locotenentul major Stoica Viorel. Apropo: acum sunt căpitan!

— În sfârşit! în sfârşit! a spus Şoule.

— Perspectiva… a fost trecerea în rezervă, sunt de acord, dar în continuare?! a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Am discutat cu soţia generalului maior Pancea Marin, prin telefon şi vreau să vorbesc personal cu el pentru un loc de muncă.

— A! E aproape! a spus căpitanul Stoica Viorel. E aproape!

— Am stabilit o întâlnire la scara blocului în care locuieşte. Mâine dimineaţa, la ora 06: 30. Dar la… Lovitura de Stat, unde erai? a spus Şoule.

— Am apărat Televiziunea! în direct! a spus căpitanul Stoica Viorel. Am tras în terorişti şi am omorât 9 sau 10 persoane!

— Aveţi grijă cu procurorii! a spus Şoule.

Au stat de vorbă până spre miezul nopţii. Apoi Şoule s-a culcat în sufragerie, Ana şi cu Viorel, în dormitorul cu balcon, şi Ancuţa a dormit în alt dormitor, ultimul.

Dimineaţa, la ora 06: 00, Şoule a mâncat cu Viorel, în bucătărie, şi au plecat împreună, l-a fost dată o cheie de la apartament.

S-au despărţit în stradă, Viorel a plecat la serviciu, la Regimentul de Gardă, iar Şoule a aşteptat, vizavi, să se întâlnească cu generalul maior Pancea Marin.

Nu a apărut în bulevard, că era interzis traficul de maşini, şi Şoule ştia bine portiţa de la bloc, în laterala

blocului!

Generalul locotenent Pancea Marin a apărut la scară cu maşina de culoare neagră, cu numărul de înmatriculare l-B-105! O Dacie! Şoule s-a dus lângă maşină.

— Am onoarea! Am onoarea! a spus Şoule.

— Bine ai venit! Bine ai venit! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Ai trecut în rezervă, nu-i aşa?!

— Nu numai eu! Ci toţi Cl-iştii! Că era ordin de la Minister, de la generalul de armată Militaru Nicolae, a spus Şoule.

Maşina a pornit încet, încet pe şosea, iar generalul locotenent Pancea Marin şi Şoule, pe trotuar. Mergeau agale, în direcţia Cotroceni.

Au trecut strada la Academia Militară, au mai trecut încă odată strada pe unde circulau troleibuze şi, în final, s-au oprit şi ei şi maşina.

— Ei!... Ei!... ARE şi un rost şi, mai mult, este şi reversul trecerii în rezervă, a spus generalul locotenent Pancea Marin. Uite!... S-a înfiinţat un Serviciu central! Serviciul de Informaţii, condus de un Director!

— Ce Director?!? a spus Şoule.

— E UN Director! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Se numeşte Virgil Măgureanu!... Nou-înfiinţat de câteva zile: Serviciul Român de Informaţii!... A apărut şi în Monitorul Oficial! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Ce propunere aveţi?! a spus Şoule.

— Hai în audienţă! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Unde!? a spus Şoule.

— Ştii unde este? a spus generalul locotenent Pancea Marin. Între Guvern şi Piaţa Romană. Era o casă mare, în staţie, pe strada Povernei!...

— Era mai mare sau... a spus Şoule.

— Era o Vilă!... a spus generalul locotenent Pancea

Marin. Ce părea ai?

— Eu sunt de ACORD! a spus Şoule. Dar este la Birou, sau…?!

— Sigur e în birou! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— O să mă duc!… O să mă duc!… în audienţă!… O să mă duc! a spus Şoule. Şi, felicitări!… Felicitări!… Şi cu un grad mai mare!

— E suficient! Eu sunt Consilier prezidenţial şi secretarul Consiliului Suprem de Apărare a Ţării! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Mai ţii legătura cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu?

— Am sunat în data de 28 Decembrie 1989! Şi mi-a spus că este „obosit”, dar să mai sun! Şi-am să mai sun! a spus Şoule.

— Când mai suni, transmite-i salutări din partea mea fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu! a spus generalul locotenent Pancea Marin. ŞI VREAU să ştiu că AI REZOLVAT cumva, în audienţă ori prin telefon, ori la serviciu!

— Am înţeles! a spus Şoule.

A plecat apoi cu maşina generalul locotenent Pancea Marin, dar în gândul său, Şoule: „ÎNTÂMPLARE sau…?!?

Ceasul arăta 07: 20. Şoule, a mers pe jos la adresa indicată, că nu era departe!

Între timp a descoperit şi intrarea principală la Palatul Cotroceni, dar a plecat îndată la întâlnirea deosebită – audienţa la MOTANUL ÎNCĂLŢAT Imre Asztolos, alias Virgil Măgureanu!

Nu era departe locaţia, dar nici aproape! Traseul era foarte clar: a trecut Râul Dâmboviţa, şoseaua Plevna, lângă Spitalul Militar Central, strada Witting, Gara de Nord, strada Felix, bulevardul Nicolae Titulescu, Palatul Victoria spre Piaţa Romană şi, pe stânga, strada Povernei.

Şoulea a nimerit Vila cu pricina. În lateral,

întortocheat, dar a reuşit! Exact Vila din strada care despărţea Biblioteca Naţională de fosta Direcţie V; un platou îngust, o gheretă, cu trei uşi, ce adăpostea Ofiţerul de serviciu. A intrat la Ofiţerul de serviciu, în încăperea cu o masă, cu telefon pe ea, un scaun obişnuit şi, bineînţeles, un pat de campanie cu o pernă jegoasă şi cu cearcefuri mototolite.

— VREAU să vorbesc cu Directorul Virgil Măgureanu, personal! Dacă se poate! a spus Şoule.

— Directorul Virgil Măgureanu nu este încă în birou, o să apară! a spus Ofiţerul de serviciu de la poartă. Era îmbrăcat civil!

Dar şi Şoule era civil! A dat buletinul de Identitate. Atât!

— Aţi venit în audienţă, nu-i aşa? a spus Ofiţerul de serviciu.

— Exact! a spus Şoule.

— Mergeţi la Ofiţerul de Serviciu din incintă şi o să vă primească Directorul! De la platou o luaţi pe stânga, pe uşa principală, apoi înainte, la Ofiţerul de serviciu!

Şoule a ajuns la Ofiţerul de serviciu căruia i-a cunoscut figura cumva... Era locotenentul major Stângă Vasile, fost luptător la fostul Inspectorat de Securitate de la Iaşi!

Şoule s-a bucurat enorm.

— „Tu eşti Mircea?” a glumit, în încăpere, Şoule.

— O! Ce onoare! Ce onoare! a spus locotenentul major Stângă Vasile. Ce-i cu tine aici?

În biroul propriu-zis era o masă, cu 6 telefoane pe ea, un scaun şi, în plus, un fişet. Fişetul era semideschis şi s-a văzut o o pungă de mâncare. În afara scaunului lipit de birou, era şi o canapea. Cam atât, altceva nimic... Era cam pustiu!

— Am fost trecut în rezervă! a spus Şoule. Departamentul de Securitate a fost încorporat la

Ministerul Apărării Naţionale, în data de 30 Decembrie 1989! în totalitate! Cu generalii, în frunte cu generalul colonel Iulian Vlad şi generalul colonel Vasile Gheorghe. Am ajuns după Academia Militară la Grăncerii din

Portul Constanţa, care aveau în subordine Portul Mare, Portului Tomis, Portul Agigea, Portulkm.4 – 5 etc.!

— Dar… a fost odată! a subliniat locotenentul major Stânga Vasile. A fost! în timpul Revoluţiei!…

— EU nu sunt de acord cu termenul Revoluţie pentru că n-a fost Revoluţie!… Nici poveste!… Am avut o Lovitură de Stat SADEA! a spus Şoule. ISTORIE, nu te joci! încet, încet, dar sigur, iese Istoria la suprafaţă!

— De ce eşti rău!… în timp şi încet, încet, în perspectivă… După prima generaţie, DUPĂ 20 DE ANI, O SĂ MAI DISCUTĂM!… Aşa că… Uite! A sosit Directorul! Cât e ceasul?! a spus locotenentul major Stângă Vasile.

— Păi, e 07: 58! a spus Şoule.

Directorul SRI era MAI ÎNALT decât el cam cu 10 centimetri, a observat

Şoule.

A salutat cu pălăria şi s-a dus într-o altă încăpere, unde deasupra uşii scria Director!

Şoule nu a spus nimic… Virgil Măgureanu la fel… A intrat şi închis uşa în urma lui.

Locotenentul major Stângă Vasile a mutat telefonul din biroul Ofiţerului de serviciu în cel al lui Virgil Măgureanu.

Prin uşa, care era subţire! Şoule, atent la tot ce se întâmpla, a auzit „printre picături”:

— Am onoarea!… Vă informez că NU s-a întâmplat nimic IMPORTANT! a spus Virgil Măgureanu.

— …?!?

— AM în AUDIENŢĂ o persoană, a spus directorul Virgil Măgureanu. O persoană cunoscută! Şi a spus numele Şoule!

— ...?!?

— A!... Ştiu!... a spus Directorul Virgil Măgureanu. BINE!... Am înţeles!... Am înţeles întrebarea!

Şi, în spatele uşii, un clic. Era, probabil, telefonul Scurt, NU T.O!... (Telefonul SCURT era folosit pentru lucruri strict secrete de către personalităţi importante, cum ar fi Ion Iliescu, Virgil Măgureanu, generalul locotenent Pancea Marin, Primul-Ministru Petre Roman şi alţii.

Şoule a stat ca la pândă, în biroul alăturat!

A urmat un sunet scurt către locotenentul major Stângă Vasile.

— Haideţi acum! a spus locotenentul major Stângă Vasile. În audienţă!

Locotenentul major Stângă Vasile a deschis uşa ce dădea în biroul directorului.

— Am onoarea! a spus Şoule.

— Luaţi loc! a spus directorul Virgil Măgureanu. Luaţi loc pe canapea!

— Prefer să stau în picioare! a spus Şoule.

— Cum vrei! a spus directorul Virgil Măgureanu. AM ŞTIUT şi la Grădiştea că am de-a face cu o persoană mai deosebită... Mă refer la Şoule, cel cu disputa cu Doctrinele Contemporane, din Apriliel 983! Nu?

— Exact! a spus Şoule.

— Era clasa plină! a spus directorul Virgil Măgureanu... AM ŞTIUT şi episodul de la Spitalul Militar Central, că ai avut o intervenţie chirurgicală în urma unei căzături la Academia Militară. S-a rupt tentonul lui Ahile! Aşa-i? L-am cunoscut pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi, de curând, un prieten bun... Era prin aprilie, 1986!

— CORECT! a spus Şoule. Foarte CORECT!

— La Recupere! a subliniat directorul Virgil Măgureanu şi, ultima dată, la Muzeul de Istoriedin

Focşani, din bulevardul Gării... Că eram „arestat” cu domiciliu forţat în garsoniera de la etajul...

— Al treilea! a spus prompt Şoule.

— În buricul târgului! Nu era departe! a spus directorul Virgil Măgureanu.

— La etajul al doilea, sub garsoniera respectivă, locuia o femeie „cumsecade”! a spus, zâmbind, Şoule.

— De unde AI ŞTIUT?! a subliniat directorul Virgil Măgureanu. De unde AI ŞTIUT?

— Focşani... Focşani este un oraş mic! a spus Şoule. Un târg în care se află tot! Se numea Anişoara!...

— Corect! Corect! a spus directorul Virgil Măgureanu. Am a avut o relaţie scurtă! Dar nu se vedea în public!... în fine!... Cum să te ajut?!

În sinea sa, Şoule: „Unde ai fost de la Focşani? Unde ai fost în data de 14 Decembrie 1989 cu şoferul împreună! Că ai dispărut!... UNDE ai dispărut din 14 Decembrie 1989 până la Procesul secolului, de la Târgovişte?! Explică-te! Explică-te, directorule Imre Asztalos, acum Virgil Măgureanu!... Explică-te?!”

În faţa lui Şoule, directorul Virgil Măgureanu era oarecum” binevoitor”.

— În 26 Martie 1990, prin Decretul nr. 189, a fost înfiinţat Serviciu, Român de Informaţii, instituţie de stat specializată în domeniul culegerii de informaţii privind Siguranţa Naţională!... S-a muncit mult!... Şi, acum, schema şi organigrama!... a spus directorul Virgil Măgureanu. Însă de unde ai ŞTIUT că mă găseşti aici?

— Azi dimineaţă m-am întâlnit cu generalul locotenent Pancea Marin, a spus Şoule... ŞTIA, din Decret, că a fost înfiinţat NOUL Serviciu de Informaţii şi am fost îndreptat către Virgil Măgureanu!...

— VERIGA între fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, fostul Ataşat de la Paris, şi dumneavoastră, nu-i aşa? a spus directorul Virgil Măgureanu.

— CORECT! a spus Şoule. Foarte corect!… Dacă se poate, vreau să mă încadrez din nou, dar de data astaân noul Serviciu de Informaţii, pe care îl conduceţi!

— DA! a spus, prompt, directorul Virgil Măgureanu.

— Vreau, în fapt, o slujbă obişnuită prin organigrama cuvenită! ATÂT! a spus Şoule. Aveţi un loc şi pentru mine?!

— Am găsi un loc şi pentru Şoule! a spus, încă odată prompt, directorul Virgil Măgureanu. Dar unde?

— La Constanţa, la Iaşi sau la Focşani!… Nu contează! Ce spuneţi? a spus

Şoule.

— Cel mai bine, a spus directorul Virgil Măgureanu, e să mergi la Iaşi…

— Şi, după aia?! a spus Şoule.

— După aia!… Să vedem!… a spus directorul Virgil Măgureanu. Să vedem!… Ce spuneţi, sunteţi de acord?!… în prima fază!

— Sunt de acord! a spus Şoule.

— Sunteţi încadrat! a spus directorul Virgil Măgureanu. La Contraspionaj!…

— Deci sunt încadrat la contraspionaj!… La laşi!… a spus Şoule. Cât durează formalităţile?

— O să te anunţ! a spus directorul, Virgil Măgureanu. Prin cadre! Să ţii legătura cu Cadrele! Deocamdată, atât!…

Şi, printre altele, directorul Virgil Măgureanu butona la telefon! se auzi o voce caldă, de femeie, din teritoriu… Anişoara de la Focşani!…

— Să ţii legătura la Cadre! a spus directorul Virgil Măgureanu. Să ţii legătura, ai înţeles?! ALTFEL AI DE FURCĂ!…

— Am înţeles! a spus Şoule.

A mulţumit, a ieşit din biroul Directorului SRI şi a închis uşa în urma lui.

— Ai stat mult! Ai stat mult, a spus locotenentul major Stângă Vasile.

— Am stat un pic de vorbă cu Directorul Virgil Măgureanu. De ce? Am stat prea mult? a spus Şoule.

— Ai stat ceva timp… Destul de mult!… 15 minute, cel puţin! a spus locotenentul major Stânga Vasile. Ai rezolvat?

— Am discutat despre unele lucruri! a spus Şoule. În ceea ce priveşte încadrarea, am rezolvat!

— Şi ce garnizoană aveţi? a spus locotenentul major Stânga Vasile.

— Garnizoana laşi! a spus Şoule.

— Te-ai întors la Iaşi! a spus locotenentul major Stângă Vasile.

— Poliţă! a spus Şoule. Am de furcă!

— Şi încadrarea propriu-zisă, cât durează? a spus locotenentul major Stânga Vasile.

— Prin Cadre! a spus Şoule. Ştiu şi eu?!… O săptămână sau două sau trei… Dar nu mai contează asta… Important e că am rezolvat!

— Felicitări! Felicitări! a spus locotenentul major Stângă Vasile. O să te întâlneşti cu maiorul Vizitiu, tot luptător de antiteroî…

— Şi acum? a spus Şoule.

— E Comandant! a spus locotenentul major Stângă Vasile.

— NU ŞTIAM! a spus Şoule.

În final, Şoule a plecat mulţumit de întâlnirea cu directorul Virgil Măgureanu, de ce i-a spus, de încadrarea de la IAŞI!… că are de furcă?!? în fine!

Totuşi Şoule era mulţumit şi a plecat înapoi la Palatul Cotroceni, că are o obligaţie morală, un răspuns de la directorul Virgil Măgureanu pentru generalul locotenent Pancea Marin.

Când Şoule a plecat, după audienţa la Virgil Măgureanu, pe platoul mare ploua abundent, dar cum a ieşit afară, platoul părea mai mare şi ploua mărunţel,

mărunţel şi Şoule a aflat, în sfârşit, parfumul ploilor din Bucureşti. A început şi să fulgere!

S-a întors tot pe jos! Pe treseul stabilit: strada Povernei, Palatul Victoria, a traversat strada în Direcţia Muzeului Antipa, bulevardul Nicolae Titulescu, strada Felix, Piaţa Gării de Nord, strada Witing, şoseaua Plevnei, a traversat Podul Dâmboviţa până la poarta de intrare de la Cotroceni.

Acolo era un plutonier mai tinerel.

— Vreau să vorbesc cu generalul locotenent Pancea Marin! Trebuie să-i comunic ceva! a spus Şoule.

Şoule a aşteptat câteva minute bune înholul mare, plin cu personaje cu diferinte „afecţiuni”: ori nu aveau serviciu… ori o pilă… ori… ori… ori!

— Sunteţi Şoule?! a spus plutonierul de la poartă. Poftiţi Buletinul de Identitate. Condu-l, te rog, la numărul… la parter, la generalul locotenent Pancea Marin.

Un alt subofiţer, mai bătrân şi mai arţăgos! l-a condus pe Şoule în Palatul Cotreceni.

Distanţa dintre Poartă şi Palat era o aruncătură de băţ! Şi a intrat în Palat.

Pe aici… Pe dincolo… Pe stânga şi pe dreapta… în sfârşit, a ajuns, la o uşă!

A plecat subofiţerul arţăgos în treaba lui, iar Şoule a închis uşa îndărăt.

Ce minunăţie?… Ce minunăţie!… O încăpere maiestuoasă!… Un birou!… Ce mai! Şi, în gândul său, Şoule: „Ai făcut-o şi pe-asta!”

Un birou 1, 7 metri lungime pe 2 metri lăţime, sculptat, se afla în faţa unui Tron!… De fapt un fotoliul imens, probabil din lemn de nuc, tot sculptat.

Pe lateral, pe dreapta, o masă imensă de şedinţe. Pe perete, în fundal, în interiorul unui chenar, fotografia lui Ion Iliescu! Lângă el, pe stânga, tot în chenar, fotografia Consilierului Prezidenţial, generalul locotenent Pancea

Marin. Pe dreapta, fotografia Primului Ministru Petre Roman şi, lateral, cea a directorului Serviciului de Informaţii Român, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu. Urmau fotografiile miniştrilor desemnaţi… Şi scaunele sculptate, din lemn de nuc!

Mai era o masă mică, cu două fotolii, de culoare albastru-cafeniu, şi lângă ea o scrumieră cu picior.

Lângă masa imensă de Şedinţe era o masă mică, cu trei vaze de flori, din sticlă de culoare roşie, cu trei trandafiri!

— Ce mai faceţi? a spus Şoule generalului locotenent Pancea Marin.

— La loc! Pe fotoliu! Şi dacă eşti fumător, ai şi scrumieră! a spus, galant, generalul locotenent Pancea Marin. Hai, ia loc! Ce este afară?!

— Cum?! a spus Şoule.

— Am o pauză! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Pentru că am de lucru ori la preşedinte, ori în birou!… Ori cu un alt. Consilier!… Hârtii, hârtii şi iar hârtii!…

— Dumneavoastră aţi sunat când am plecat la Birou, prima dată, ca să mă întâlnesc cu Virgil Măgureanu? a spus răspicat Şoule.

— DA! L-am sunt la domiciliu, ca să şTIE! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Că am un oaspete!

— Acum am înţeles! Am înţeles! a spus Şoule.

— Şi ce ai discutat?! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Una, alta! a spus Şoule.

— Concret! Ce ai discutat! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Am discutat, la început, de perioada când Virgil Măgureanu era căpitan şi a venit la reciclarea noastră, la Grădiştea… Atunci ne-am cunoscut… Am avut o discuţie mai aprinsă în perioada aceea de iniţiere…

— Ştiu! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Continuă!

— Am ŞTIUT, la întâlnirea cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi cu Virgil Măgureanu, în parc, prin aprilie 1986. EU nu am participat! a spus Şoule. Dar au discutat cu subsemnatul!

— Şi! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Al treilea episod, la blocul cu 8 scări de la Muzeul de Istorie din Focşani! a spus Şoule. Dar nu am discutat deloc, că era departe, pe stradă, vizavi!

— Şi… a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Şi am ajuns aicea, în fotoliul ocupat de Virgil Măgureanu la şedinţe! a spus Şoule.

— Şi… a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Am discutat despre carieră, că vreau un loc de muncă! Şi mi l-a acordat, a spus Şoule.

— Şi, ai acceptat, nu-i aşa?! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— DA! Am acceptat, bineînţeles! a spus Şoule.

— UNDE? a spus generalul locotenent Pancea Marin. Unde?!

— La Contraspionaj! La laşi! a spus Şoule. N-a SPUS DE CE!

— O să-ţi dea de FURCĂ! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Am fost angajat! a spus Şoule.

— Bine ai făcut! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Felicitări!

— Să vedem! a spus Şoule.

Când a plecat Şoule, generalul locotenent Pancea Marin i-a spus:

— Aşteptăm răspunsul oficial de la Virgil Măgureanu. Asta-i prima! A doua, salutări fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

Consilierul Prezidenţial, generalul locotenent Pancea

Marin a sunat undeva şi a apărut încă odată plutonierul arţăgos:

— Condu-l, te rog, la Poartă!

La poartă, a dat ecusonul la Ofiţerului de serviciu şi a părăsit Cotroceniul. Urma să meargă la Gara de Nord să ia trenul spre Constanţa.

În stradă, ploua sacadat! Şoule a plecat pe jos, cu escală vizavi, pentru căpitanul Stoica Viorel. A sunat, la centrală.

— Alo! Centrala?

— Cine sunteţi? se auzi o voce în pioneze de la Centrală.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul Stoica Viorel şi mă numesc Şoule.

Câteva minute a aşteptat la telefon şi, în final, a răspuns:

— Căpitanul Stoica! Cine sunteţi?

— Eu sunt, Şoule. Am rezolvat şi vreau să returnez cheia!

— Cât e ceasul?! a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Păi aproape 12: 00! a spus Şoule.

— Când pleci? a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Vreau să plec la Constanţa cu trenul de ora 14: 00. a spus Şoule.

— Haide să ne întâlnim! a spus căpitanul Stoica Viorel. Vin la Gară!…

— La Gara de Nord! Plec imediat! Durează cinci minute şi la ora 12: 10 sunteţi în Staţia de troleibuz?! Şi, cât durează?! 2 o de minute! a spus Şoule.

— S-a făcut! La ora 12: 30 sau 12: 45 sunt în Gară! La Gara de Nord! a spus căpitanul Stoica Viorel.

Şi Şoule a închis telefonul.

A ajuns la timp în Gara de Nord, unde l-a întâlnit pe căpitanul Stoica

Viorel.

— Am rezolvat TOT! a spus Şoule. Am vorbit cu generalul acum, general locotenent Pancea Marin. S-a înfiinţat, de curând, Serviciul Român de Informaţii condus de un Director!…

— Ce Director mai aveţi? a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Este vorba de Directorul Institutul de Informaţii, care se numeşte Virgil… Măgureanu! a spus Şoule.

— Era şi la televizor! Dar nu ŞTIAM! a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Procesul! L-a dat! a spus Şoule. Era civil!

— A!… Da!… Era civil! a spus căpitanul Stoica Viorel. Unde este?… O adresă, o instituţie?!

— Am aflat: în strada Povernei, între Guvern şi Piaţa Romană! a spus

Şoule.

— Şi, ai discutat cu Directorul Virgil Măgureanu? a spus căpitanul Stoica

Viorel.

— Am discutat! Am discutat şi în alte ocazii! a spus Şoule. În fine!

— Ce-mi ascunzi?!? a spus căpitanul Stoica Viorel.

— Nu am ascuns nimic! a spus Şoule. La Grădiştea am avut o dispută mai acătării cu căpitanul în rezervă Virgil Măgureanu, alias Imre Asztalos! care predea Doctrina Contemporană. Era lector la Academia „Ştefan Gheorghiu”. Atunci l-am întâlnit prima oară. Era în aprilie, 1983! A doua oară l-am întâlnit la Spitalul Militar Central pe când eram la Recuperare după accidentul suferit la sala de sport de la Academia Militară. Era cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, în parc! Perioada aprilie 1986! A treia oară-l-am văzut pe scările de la Muzeul de Istorie din Focşani!

— Dar ce legătură are Academia „Ştefen Gheorghiu” cu Muzeul de Istorie de la Focşani!… Ce legătură are? E

cam complicat! a spus căpitanul Stoica Viorel.

— NU e complicat! Nu e complicat deloc! a spus Şoule. NU e complicat! Când aţi aflat la Radio Europa Liberă de o scrisoare cu 6 semnături, a aflat şi Nicolae Ceauşescu, în data de 11/12 aprilie 1989. Printre semnatari era şi fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. S-a aflat că este vorba de o conspiraţie. Atunci, generalul maior Pancea Marin a plecat la Brăila, Ion Iliescu, la domiciliu forţat, Petre Roman, la fel, domiciliu forţat, şi Virgil Măgureanu, repet, în data de 11/12 aprilie 1989! a plecat cu Securitatea la braţ! La Focşani. Şi a stat în garsonieră, în buricul târgului, până în data de 14 decembrie 1989!...

— Şi unde a continuat! a spus căpitanul Stoica Viorel.

— A plecat, cu şoferul, la Iaşi! a spus Şoule. La laşi, n-a mers! aşa că a continuiat la Timişoara şi acolo a reuşit! În data de 16/17 decembrie 1989! Şi, în final, la Bucureşti, în data de 21 decembrie 1989!...

— Interesant! Foarte interesant! a spus căpitanul Stoica Vioral. Foarte interesant!...

— Şi, cel mai elocvent, este faptul că a participat un civil la proces!... Un proces, oarecum istoric, care a dus la uciderea cuplului Ceauşescu!... Civilul era Virgil Măgureanu! a spus Şoule.

— Dar ai rezolvat, totuşi? Eşti admis sau nu? a spus captanul Stoica Viorel.

— Am discutat şi am rezolvat ceva: 90 la sută am obţinut postul! a spus Şoule. La laşi!... Urmează avizul de la Cadre! Mi-a spus textual Directorul Virgil Măguranu: „O să dai de FURCĂ!... La contraspionaj!... MAI ALES la Iaşi!”

— Deci, vei lucra la Iaşi! E bine! a spus căpitanul Stoica Viorel. Să ne vedem sănătoşi şi salutări la Constanţa!

La ora 14: 00 fix trenul de Constanţa a plecat din Gara de Nord.

Şoule era mulţumit. Rezolvase ceva pentru viitorul lui!…

CAPITOLUL 68

— Am răspunsul de la Iaşi! îţi faci bagajele şi la tren! a spus cadristul care se ocupa de Serviciul de Informaţii de la Constanţa. E Decizia în Dosar! Am anunţat!… Am spus! …

— Şi eu am recepţionat! a spus, prin telefon, Şoule.

— Te prezinţi în data de 31 mai 1990! Baftă şi fără comentarii! a spus cadristul de la Constanţa.

Şoule a închis telefonul.

Deci, înapoi la Iaşi!… Şi, în gândul său, Şoule: „A durat aproape o lună şi ceva şi am reuşit să mă reîntorc în armată! Dar cu ce preţ?!… O SĂ DAI DE FURCĂ!… O să dai de furcă ori la Constanţa, ori la Iaşi!… Sau ştiu eu! Aşa am fost anunţat la ultima întâlnire cu generalul, acum generalul locotenent, Pancea Marin şi la întâlnirea cudirectorul SRI Virgil Măgureanu!…”

La peron, la ultimul tren de la Constanţa la Iaşi a sosit fulgerător cadristul cu Ordinul de Serviciu pentru Şoule.

Acceleratul de la Constanţa spre laşi avea acelaşi traseu: Medgidia, Feteşti, Făurei, Tecuci, Bârlad şi, în final, laşi.

A ajuns la Iaşi la ora 22: 52. În acelaşi timp, a sosit la peronul alăturat, acceleratul din direcţia Timişoara, Oradea, Suceava, iar de la peronul al doilea a plecat un accelarat în direcţia Constanţa. Era trenul de noapte.

Când a coborât din tren, o femeie de serviciu făcea curat pe peron cu o mătură de răchită.

Nici mai circulau nici tramvaiele, nici autobuzele şi nici taxiurile! Peste tot era pustiu! Aşa că, la pas! spre Căminul de garnizoană.

În poala dealului Copou era mai liniştitor noaptea decât peste zi şi nici geamantanele nu erau voluminoase ca

să-l streseze. Niciun zgomot, nicio maşină, nimic! Uneori, neonul înfipt în stâlpi era acoperit cu o pânză de fluturi de noapte şi ţânţari. În vârful pantei, la Copou, unele neoane erau stinse, probabil din cauza uzurii, fapt ce făcea să se subţieze considerabil densitatea ţânţarilor.

În jurul Căminului era mult mai multă linişte, iar zumzetul fluturilor şi bâzâitul ţânţarilor era mai slab. Era de negăsit vreo persoană, un planton. Uşile erau încuiate din interiorul clădirii!

După multe insistenţe a sosit, lângă un geam, o femeie tânără:

— Deschiteţi uşa vă rog! a spus Şoule.

Tânăra a deschis uşa şi a întrebat:

— Ce doreşti?

— Vreau o cazare! a spus Şoule. Uitaţi, am Ordin de Serviciu ştampilat de Serviciul de Informaţii!

— Eu nu văd! Un Ordin de Serviciu de la Constanţa! … Adresat Secţiei de Informaţii de la Iaşi!… Ce e asta?! a spus femeia, stând în prag. În plus, este noapte!…

Totuşi, privind încă o dată Ordinul de Serviciu, a descoperit, într-un final, înţelesul. Ordinul de Serviciu a fost ştampilat şi parafat cum trebuie de către femeia ce era de serviciu în acea noapte.

Şoule a reuşit, cu chiu cu vai, să se cazeze, dar a avut ghinion. A fost cazat într-o garsonieră cu două paturi, la etajul al treilea, însă celălalt ocupant era beat, aşa că Şoule a dormit îmbrăcat, învelit până peste cap cu două pături. Beţivul sforăia de mama focului!…

Dimineaţa, în data de 01 iunie 1990, beţivul de alături a plecat. Şoule s-a spălat, s-a bărbierit şi s-a dus la popotă. Însă era sigilată.

Între timp, a sosit o altă femeie în schimpul al doilea. Şoule a recunoscut-o: era soţia unui subofiţer de la Brigada de Grăniceri.

— Ce mai faceţi? a spus femeia. Bine aţi venit la Iaşi!

— Bine aţi venit şi dumneavoastră în tură! a spus Şoule.

— Dar cu ce ocazie din nou aici?

— După evenimentele din decembrie 1989 am trecut printr-o grămadă de peripeţii… Am fost trecut în rezervă! … După o perioadă de câteva luni am reuşit să obţin încadrarea înapoi în armată! Şi am ajuns de la Constanţa la Iaşi!… La Secţia de Informaţii. Este prima zi! a spus Şoule.

— Îmi pare rău că este închisă popota! îmi pare rău! Dac-aş putea, v-aş ajuta! a spus femeia.

— O să mănânc nişte sandvişuri. Oricum, mulţumesc!

În drum, lângă Cinematograf, era în Parcul Copou un magazin cu mezeluri şi pâine. A stat în tihnă la una din mesele fără scaune.

La serviciu era o atmosferă ciudată: nici forfota dinainte sau de după evenimentele din ţară şi nici personalul din fosta Securitate. A dispărut aproape total… Era cam pustiu!

Lângă uşa cu grilaj, dinspre trotuar, erau straturi de flori care mai înveseleau clădirea pustie. O altă intrare era deschisă. Cea de la clădirea ce adăpostea fostul Inspectorat Judeţean de Securitate!

La ora 07: 30, Şoule a dat mâna cu Ofiţerul de serviciu.

Şoule l-a recunoscut: era un căpitan care se ocupa de informaţii interne, fosta Direcţie l-a!

— Ce faceţi aici? a spus căpitanul din fosta Direcţie l-a.

— Am sosit la serviciu! a spus Şoule. Am un Ordin de Serviciu de la Secţia de Informaţii de la Constanţa către Secţia de Informaţii de la Iaşi. Ştampilat, parafat!

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus, în treacăt, căpitanul de la fosta Direcţie l-a.

— Unde-l găsesc pe Comandant? a spus Şoule.

— Nu a sosit încă!... O să apară!... Curând!... a spus căpitanul de la fosta Direcţie l-a fi cunoşti, nu-i aşa?

— Cum să nu! a spus Şoule. Am fost colegi la Antitero! M-am întâlnit cu locotenentul major Stângă Vasile în urmă cu o lună şi ceva, când am fost în audienţă la Director. Am aflat că este Comandant aici maiorul Vizitiu Vasile. E corect?

— Da, e corect! a spus căpitanul de la fosta Direcţie l-a.

În biroul Ofiţerului de serviciu din Secţia de Informaţii era o masă, un scaun, o dormeză, o pernă şi, deasupra, o pătură, mototolită şi cearşafuri murdare! Pe masă, un telefon de culoare bej, uzat. Dotarea lăsa de dorit!

Şoule a păşit pe covorul roşu, la etjaul întâi. Era la fel pustiu ca la parter. Din holul principal apare deodată un maior de Artilerie. Avea şi un „CUC” pe uniformă, semn că a absolvit Academia Militară.

Între timp, apare şi Comandantul, acum colonelul Vizitiu Vasile.

— Bine aţi venit! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Bine v-am găsit! a spus Şoule.

— Directorul Virgil Măgureanu m-a înştiinţat de sosirea ta! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

În birou au discutat de evenimentele din decembrie 1989, au discutat despre schimbarea concepţiei, de noua structură de Informaţii etc.

— Cazarea, masa s-au rezolvat?! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Am cazare! a spus Şoule, dar e un singur inconvenient, popota era sigilată!

— Ei! O să-i dea drumul şi la popotă! a spus colonelul Vizitiu Vasile. În câteva zile!

— Până atunci ce mâncăm! a spus Şoule.

— În Unitate nu este cantină, a spus colonelul Vizitiu

Vasile. Deci ne rezumăm la nişte sandvişuri calde sau reci…

— O să răbdăm un pic!… Asta e! a spus Şoule.

— Mi-a spus Directorul Virgil Măgureanu, în treacăt, că acum eşti încadrat Ofiţer specialist de contraspionaj, cu drepturi egale de locotenentul colonel! La început!… După aia, discutăm! a spus colonelul Vizitiu Vasile în birou a intrat un ofiţer de armată fără „cuc”, adică fără Academia Militară. Era locotenentul colonel Soana Ioan, fostul politruc de la Divizia din Copou. Şoule l-a cunoscut, în treacăt, în anii anteriori, erau doar la relaţia „salutsalut”, „salut-salut!” ori spre casă, ori prin oraş. Era transmisionist.

— Faceţi cunoştinţă, a spus colonelul Vizitiu Vasile. Locotenentul colonel Soana Ioan, locţiitorul Secţiei de Informaţii şi noul nostru coleg, care se ocupă şi de contraspionaj, printre altele! a spus colonelul Vizitiu Vasile. Îi eşti subordonat!

— Am înţeles! a spus Şoule.

— DUPĂ destrămarea Departamentul Securităţii Statului, mai era o mână de oameni… Unii au ieşit la pensie, unii voit au trecut în rezervă, unii au plecat în alte locaţii… Mai sunt o mână de oameni! îi numeri pe degete! …

— Şi, în alt birou? a spus Şoule.

— UN alt birou?! Este PUSTIU!!!… Nici telefon, nicio legătură în exterior!… însă aşteptăm ordine! a concis colonelul Vizitiu Vasile.

— În ceea ce priveşte, tot în perspectivă, locotenentul colonel Soana Ioan, mai aveţi un hop: să terminaţi Academia „Ştefan Gheorghiu”!…

— Nu s-a desfiinţat? a spus, în şoaptă, Şoule.

— S-a desfiinţat, fireşte! a spus locotenentul colonel Soanaloan. S-a desfiinţat!… S-a desfiinţat DENUMIREA „Ştefan Gheorghiu”… Atât!… în rest, NU! mai e o diferenţă

de doi ani, că am vrut să termin Licenţa!... Da a fost Revoluţia!... O altă denumire!... Pentru că s-a terminat cu Comunismul!...

— Deci mai sunt 4 sesiuni! a spus Şoule.

— Exact! mai sunt doi ani de zile! a spus locotenentul colonel Soana Ioan. S-a schimbat personalul didactic, dintre ei A PLECAT şi Virgil Măgureanu, îndrumătorul locotenentului colonel Soana Ioan!

În gândul său, Şoule: „Am pus-o cu locotenentul colonel Soana Ioan!”

— Am un coleg de breaslă, de la Academia „Ştefan Gheorghiu”... Se numeşte căpitanul Baba Ioan!

Şi iar în gândul său, Şoule: „Am mai pus-o cucăpitanul Baba, nu-i aşa!”

— A fost Clstul de la Batalionul de Pază de la Poarta 3 Port Constanţa, a spus Şoule.

— Ei! Nu ŞTIAM! a spus locoenentul colonel Soana Ioan. Unde mai este?

— Ştiu eu?! a spus Şoule. Clstul, după lovitura din ţară! şi prospat numit în funcţie căpitanul Baba! TOT în Batalionul de Pază de la Poarta 3 Port Constanţa!... NU la Iaşi!

— Şi mâine-poimâne sunt pensionat! a spus locotenentul colonel Soana Ioan.

În gândul său, Şoule: Am mai pus-o încă odată cu locotenentul colonel Soana Ioan... Nicio aluzie în ceea ce priveşte Batalionul de Pază de la Poarta 3, cu mine şi cu căpitanul Baba!... Că locotenentul colonel Soana Ioan şi cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, se ştiu bine!”

Între timp, s-au încheiat discuţiile din biroul Comandantului, colonelul Vizitiu Vasile. Lui Şoule i-a spus, în treacăt, care îi va fi biroul, un birou de la contraspionaj, la etajul întâi, lateral.

În biroul desemnat, o încăpere obişnuită, erau patru mese pline de praf, patru scaune aşijderea, un cuier-pom,

bineînţeles prăfuit! şi, un fişet cu sigiliu, dar închis! Peste tot praf, praf şi iar praf! Şi nicio mişcare…

A doua zi, nicio mişcare!

A trei zi, la fel… Nicio mişcare!

A patra zi la fel… Nicio mişcare! Aşa că, Şoule a plecat la plimbare… Dar, după program!

Ca de obicei, a plecat la plimbare în parc!

A durat aproape două săptămâni situaţia din birouri.

Şoule s-a dus la plimbare în parc, ca de obicei, şi se pregătea să se aşeze pe o bancă. Dintr-odată a apărut, din senin, colonelul (Şoule NU ŞTIA ce hram poartă: ori în rezervă, ori în activitate!) Radu Costache. Şoule l-a cunoscut ultima dată pe colonelul Radu Costache când acesta era adjunctul Inspectoratului de Securitate de la Constanţa! Au sosit împreună la Constanţa. Dar a plecat de trei luni la Inspectoratul de Securitate de la Vaslui.

— Ce faceţi aicea! a spus Şoule.

— Ce faceţi dumneavoastră aicea! a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— La loc pe bancă, te rog! a spus Şoule. UNDE eşti?

— Dar unde eşti tu?! a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— Eu m-am întors la serviciu din „exil”! a spus Şoule.

— Dar ce serviciu ai? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— S-a înfiinţat Serviciul Român de Informaţii! a spus Şoule. Au desfiinţat Departamentul Securităţii Statului!

— Ştiu! a spus colonelul în rezervă Radu Costache. S-a desfiinţat Departamentul Securităţii Statului şi s-a alăturat Ministerului Apărării Naţionale!

— Ştiu! a spus Şoule.

— Eu sunt în rezervă! a spus colonelul rezervă Radu Costache. Din data de 14 fepriarie 1990!

— La fel şi eu! a spus Şoule

— Ce-ai făcut DUPĂ?! a spus colonelul în rezervă

Radu Costache.

— Am stat o perioadă de două-trei luni acasă! a spus Şoule.

— Şi? a spus colonelul, în rezervă, Radu Costache.

— Am stat şi am stat, nicio „mişcare”, nimic în orizontul apropiat… Aşa că, am dat UN TELEFON, dar în prealabil am sunat, în data de28 Decembrie 1989, pe prietenul meu, încă, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi mi-a spus, în „ghilimele”, că de mai sun, să sun mai rar!… a spus Şoule.

— Cum adică l-ai sunat pe el? E o personalitate! a spus colonelul în rezervă Radu Costache. DE UNDE L-AI ŞTIUT?

— Poveste!… Poveste un pic mai complicată! a spus Şoule. În timpul cursului la Academia Militară am avut un accident…

— Adică? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— Am avut un accident la tendonul lui Ahile şi am fost operat la Spitalul Militar Central.

— Şi?… a spus colonelul, în rezervă, Radu Costache.

— După aia am fost la Recuperare, la Spitalul Militar Central. Era prin aprilie, pe la început!…

— Şi?… a spus colonelul, în rezervă, Radu Costache.

— Şi l-am cunoscut acolo pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu… Era vecin de garsonieră! Am rămas prieteni!… Prieteni BUNI!

— Dar ce legătură are fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu cu TINE?!… Ce legături aveţi?!

— Am vorbit ori în garsonieră, ori în parc, despre ce se întâmpla în ţară şi în străinătate! Cu traiul zilnic, cu proprietatea, cu doctrinele, cu… Şi că populaţia NU mai suportă fără căldură, fără mâncare şi fără medicamente… TOTUL ERA în colaps!

— Ştiu! a spus colonelul în rezervă Radu Costache. Era de SUS!…

— Tocmai AIA a fost problema! Era de sus de tot: Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu! a spus Şoule. Şi în plus, Radio Europa Liberă şi B.B.C…

— Concret, ce s-a întâmplat? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— M-am întâlnit la Recuperare cu Petre Roman, cu Silviu Brucan, cu Ion Iliescu, cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu… în parc…

— Chiar? Ce era cu ei? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— ERA o Conspiraţie!… Pregăteau o Lovitură de Stat, în PERSPECTIVĂ!… a spus Şoule.

— A!… a spus uimit colonelul în rezervă Radu Costache.

— Prin intermediul fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu am cunoscut şi un general, pe generalul maior Pancea Marin, fostul Ataşat de la

Paris! Fusese împreună cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu în aceeaşi perioadă! a spus Şoule.

— AU avut dreptate, la proces, Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu, când au spus că a avut loc o Lovitură de Stat! a spus colonelul în rezervă Radu Costache. A avut loc o Lovitură de Stat!… ŞI TEFEFONUL, UNDE l-ai dat?

— L-am sunat pe general maior Pancea Marin. Dar NU era acasă decât soţia şi prin intermediul TELEFONULUI am reuşit o întâlnire cu generalul!

— Şi, DUPĂ? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— Am reuşit să vin la Bucureşti! a spus Şoule. Am vorbit cu generalul maior Pancea Marin, că s-a înfiinţat Serviciul Român de Informaţii de către Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!…

— Şi ai ajuns în…? a spus colonelul în rezervă Radu Costache.

— Şi am ajuns în strada Povernei, din Bucureşti! a

spus Şoule. Am vorbit cu DIRECTORUL Virgil Măgureanu! NU a durat mult, doar o lună şi ceva şi am ajuns la Iaşi! a spus Şoule.

— Ajută-mă şi pe mine! a spus colonelul în rezervă Radu Costache. Ajută-mă… EU am 52 de ani şi mai am 3 ani până la pensie. Te rog, ajută-mă!

— Cel mai bine şi cel mai bine, o să vorbesc cu Comandantul Secţiei de Informaţii, colonelul Vizitiu Vasile. Faci o cerere cu… subsemnatul… domiciliat etc. etc., solicit încadrarea la Serviciul de Informaţii din judeţul Iaşi. ŞI DUPĂ aia la Bucureşti, direct la Directorul Virgil Măgureanu, şi nu durează mult!

S-au despărţit cu o strângere de mână. Şoule a plecat mulţumit, şi colonelul în rezervă Radu Costache, la fel! Şi s-a adeverit: colonelul în rezervă Radu Costache s-a încadrat în funcţie, mai sus cu o treaptă!

— Şeful de contraspionaj (total) din judeţ! Total însemna fostul contraspionaj din judeţ şi, în PLUS, fosta Direcţie (…) înainte de decembrie 1989.

Şoule fusese coleg cu colonelul Radu Costache, la Constanţa. Coleg de breaslă! Au împărţit biroul! Şi, mai mult, după Lovitura de Stat au aşezat în ordine Dosarele şi, mai ales, FIŞELE care cuprindeau o PAGINĂ! mai era şi VERSO!… Sursele!… Că era zona Pactului de la Varşovia, unde intrau, în frunte cu U.R.S.S. Bulgaria, Ungaria, România şi alte ţări din Est.

Foştii colegi au distrus tone de hârtie care cuprindeau Dosare Personale, Dosare Informative (D.U.I), Sursele, Casele de întâlnire etc.!

DUPĂ lovitura de Stat, din data de 22 decembrie 1989, pe la prânz, ieşeau fumurile pe hornuri ca la incendiu… Mai repede şi mai repede, ofiţerii de Informaţii din ţară şi din străinătate!

N-a durat mult. În data de 27 August 1990, Şoule a fost înaintat în grad: de la căpitan la maior!… Cursurile n-

au durat mult…

La 1 Septembrie 1990, Şoule a intrat în comuna Săftica, judeţul Ilfov, nu departe de Bucureşti. Erau 15 ofiţeri din toată ţară! Cursurile au durat 45 de zile. Şoule a obţinut locul doi la absolvire şi s-a înopoiat la birou, la Secţia din Iaşi.

ŞI NU s-a schimbat aproape nimic important în birou: doar praful a dispărut, mizeria din Dosare şi colegul, colonelul Radu Costache.

CAPITOLUL 69

Agitaţie mare şi multă lume. Cu ocazia zilei de 24 Ianuarie – ZIUA UNIRII – avea loc vizita la Iaşi a Preşedintelui Ţării Ion Iliescu!

În data de 24 Ianuarie 1990, la Secţia judeţeană de Informaţii Iaşi era o adunare în Sala de Şedinţe, prezidată de colonelul Vizitiu Vasile. Erau prezenţi o mulţime de ofiţeri, foşti securişti şi proaspeţi ofiţeri din armată, dar TOT din Secţie! OBIECTIVUL stabilit: protecţia Preşedintelui Ţării.

Dispozitivul – Piaţa Unirii – se încheia cu foştii luptători Antiterorism, Reţeaua (era suficient!) Informativă etc., la ora 08: 00!

Şoule a participat ca „observator” în mulţime, în porţiunea Hotelul Unirii şi Hotelul Traian. Era normal! Ca să prevezi ori ce mişcare, ori ce suspiciune… Era normal să fie apărat Preşedintele Ţării! Nu a observat nimic important în zona de acţiune şi a plecat la sediul Secţiei.

Dar era şi o altă manifestare, La Teatru National din Iaşi, la care participa Preşedintele Ţării Ion Iliescu împreună cu Preşedintele Republica Moldova Mircea Snegur.

Dispozitivul era constituit înainte cu două ore de către escorta Preşedintelui Ţării Ion Iliescu şi, bineînţeles, escorta Preşedintelui Republicii Moldova, Mircea Snegur.

Se punea problema ca nu cumva un terorist, ceva…

La ora 18: 45 apare colonelul Vizitiu Vasile:

— Ai observat ceva mai important? a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— NU am observat! a spus Şoule.

— NU am pe nimeni la PERMANENŢĂ! a spus colonelul Vizitiu Vasile. O să apară în curând Preşedintele Ţării Ion Iliescu şi Preşedintele Republicii Moldova Mircea Snegur.

— Dar aţi fost la sediu? a replicat Şoule.

— Am fost la Sediu! a spus colonelul Vizitiu Vasile şi, mai mult, o să-i ÎNSOŢESC pe Preşedintele Ţării Ion Iliescu şi Preşedintele Republicii Moldova Mircea Snegur! … Aşa că, mergi tu la Sediu!…

— Acuma?! a spus Şoule.

— ACUMA! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

Şi Şoule a plecat din dispozitiv. A plecat la Sediu. Nu era o distanţă foarte mare, 15 – 20 de minute de mers pe jos!

Şoule a ajuns la Sediu, unde era, într-adevăr, un Ofiţer de serviciu la poartă, la ghişeu, însă biroul era pustiu.

— A SUNAT vreun telefon?! a spus Şoule. (Ofiţerul de Serviciu păzea şi la intrare şi sus, la telefonul T.O., adică telefonul guvernamental! Dar în Biroul Comandantului, nu la etajul întâi.

— Nu a sunat! a spus Ofiţerul de Serviciu (Era un ofiţer de armată!).

Şoule a păşit în biroul Comandantuuil Secţiei, colonelul Vizitiu Vasile, şi a dat televizorul mai încet ca să audă telefonul principaki. O!

N-a durat decât 30 sau 40 de minute şi a sunat telefonul T.O.:

— Ordonaţi! Mă numesc Şoule! Ordonaţi! a spus Şoule.

— Ce mai faceţi?! a spus un glas ce-i părea cunoscut

lui Şoule.

— Bine, mulţumesc! Dar cine sunteţi?

— Măgureanu! Preşedintele, unde este? a spus Directorul Virgil Măgureanu.

— A plecat de 15 – 20 de minute la Teatru împreună cu Preşedintele Republicii Moldova, Mircea Snegur! Este însoţit de colonelul Vizitiu Vasile! Vor viziona o piesă de teatru, a spus sec Şoule.

— Perfecţionarea s-a cam terminat, nu-i aşa? a spus Directorul Virgil Măgureanu.

— Da! S-a terminat! a spus Şoule.

— Succes în continuare! a spus Directorul Virgil Măgureanu şi a închis Telefonul Guvernamental.

Şoule a închis şi el telefomul.

După 5 sau 7 minute, a sunat din nou T.O! şi centralista a cerut la Preşedinte. Şoule a recunoscut imediat pe cel ce ceruse legătura. Era generalul locotenent Pancea Marin! (Fiul generalului locotenent Pancea Marin era student la stomatologie la Constanţa şi Şoule l-a cunoscut, acasă în apartament. Se numea Cătălin Pancea. A stat o perioadă scurtă la Constanţa, apoi a plecat la Bucureşti. Cătălin Pancea s-a căpătat cu o hepatită de toată frumuseţea!)

— Ordonaţi! a spus Şoule.

— Pancea sunt! a spus generalul locotenent Pancea Marin.

— Sunt Şoule. Am închis telefonul Guvernamental de 10 minute, când a sunat Directorul Virgil Măgureanu, a spus Şoule.

— DE CE te deranjez! a spus generalul locotenent Pancea Marin. Dă-mi Dosarul sau D.U.I. sau Dosarul Personal sau o Fişă cu Ion Iliescu!

— NU am umblat! Am să întreb… a spus Şoule.

— Nu ŞTIU ce faci! Mâine la prânz, repet, mâine la prânz vreau să am Dosarul în mână! a spus generalul

locotenent Pancea Marin. ÎNTREABĂ colonelul... Cum îl cheamă?!?

— Colonelul Radu Costache! a spus Şoule.

— A! Da! Colonelul Radu Costache. Vreau să trimiţi de la Iaşi Curier Militar! şi a închis telefonul.

Şoule a luat legătura cu colonelul Radu Costache.

— Vino la Sediu! a spus Şoule.

— Vin! a spus colonelul Radu Costache.

Era acasă, dar foarte aproape. La cinci minute, cel mult! A sosit imediat, cu pijamale în pantaloni şi nişte ţoale aruncate pe el.

— Pentru ce am fost „deranjat”? a spus colonelul Radu Costache.

— Ai fost „deranjat” cu două telefoane! Unu: a sunat Directorul Virgil Măgureanu! Am discutat scurt evenimentele de azi, cu Preşedintele Ţării Ion Iliescu şi Preşedintele Republicii Moldova Mircea Snegur şi, doi: a sunat, la interval scurt de timp, generalul locotenent Pancea Marin. Bineînţeles, telefonul Guvernamenal, T.O!

— Şi ce a zis? a spus colonelul Radu Costache.

— „Vreau DOSARUL Preşedintelui Ţării Ion Iliescu!” cam atâta a zis, a spus Şoule.

— ERA DE AŞTEPTAT de mult! a spus colonelul Radu Costache.

— AI ŞTIUT?! a spus Şoule.

— Bineînţeles că AM ŞTIUT! a spus colonelul Radu Costache. Caută în fişet, sus, pe dreapta, şi vino şi TU! O FIŞĂ! Are un termen?! a spus, iritat, colonelul Radu Costache.

— Mi-a spus de mâine, la prânz! Se trimite cu Poşta Militară!

ERAU separat în Fişet: SURSELE erau pe dreapta şi pe stânga URMĂRIRE INFORMATIVĂ. Un „x” era domenul INFERIOR, de care se ocapa un ofiţer, în speţă Şoule.

SEPARAT, într-un alt Fişet, era domeniul SUPERIOR,

care se ocupa cu „Şefi” importanţi, printre care şi Ion Iliescu.

Şoule a găsit ce trebuia! Colonelul Radu Costache a închis Fişetul şi l-a sigilat cum trebuie!

— Ce conţine? spus Şoule.

Au citit, în linişte, Şoule împreună cu colonelul Radu Costache, ce cuprind Fişele cu Ion Iliescu: la Moscova (când era student în anul al doilea!) a fost recrutat de doi K.G.B.-işti la un Hotel din Moscova. Era Recrutat potenţialul partener de încredere şi în perspectivă, în spaţiul de Vest, adică în România, pentru o funcţie politică cu mare răspundere, la nivel Central!

— CE facem în continuare? a spus Şoule.

— Trimitem totul la Bucureşti! a spus colonelul Radu Costache. O să citească şi generalul locotenent Pancea Marin şi o să citească şi Ion Iliescu! Ce are?!

— Oare ŞTIA Ceauşescu? a spus Şoule.

— ŞTIA! a spus colonelul Radu Costache! A ştiu TOTUL! Cum să nu?! De la generalul Iulian Vlad. Cum a fost Recrutat de doi „tovarăşi” de la un Hotel din Moscova! Şi cu Nina! Nina Iliescu!…

Şoule şi colonelul Radu Costache ştiau că sunt DOUĂ exemplare.

— Unul de trimis prin CURIER, la Poşta Militară, pentru generalul locotenent Pancea Marin PERSONAL!… a spus Radu Costache.

— Şi al doilea?! a spus Şoule.

— UITAŢI-VĂ LA EL, uitaţi-vă! mai am un exemplar în faţă! ATÂT! a spus colonelul Radu Costache.

— Ei! a spus Şoule. L-A îndepărtat „blând” şi fără „tam-tam” când a aflat Ceauşescu de întâmplarea de la Hotelul din Moscova! Acum am înţeles!… Am înţeles!…

— Ai priceput? a spus colonelul Radu Costache. Că era CLAR: a fost RECRUTAT!

— Dar comandantul, colonelul Vizitiu Vasile o să ştie!

a spus Şoule. ÎNSOŢEŞTE pe Preşedintele Ţării Ion Iliescu şi pe Preşedintele Republicii Moldova, Mircea Snegur.

— NU mai am timp! a spus colonelul Radu Costache… DISCUTĂM mâine, la prima oră! Dă-mi un plic!

Şoule a găsit nişte plicuri în birou, în sertar, la îndemână şi i-a dat unul.

Colonelul Radu Costache a sunat Poşta Militară pentru a trimite la Bucureşti un plic.

Pe plic scria „Personal-confidenţial" Generalului locotenent Pancea Marin, la Cotroceni. Pe verso: SECŢIA de Informaţii laşi. Atât, niciun nume!

Târziu, noaptea, Preşedintele Ţării Ion Iliescu a plecat la Bucureşti.

Tot târziu, dar un pic mai devreme decât Preşedintele Ţării Ion Iliescu, Preşedintele Republicii Moldova Mircea Snegur a ajuns la Chişinău, 80 km distanţă de laşi. A trecut Prutul şi, probabil, în apartamentul din Chişinău a dormit mai zdravăn decât a dormit Ion Iliescu!

A doua zi NU a avut loc nicio întâmplare cu plicul, cu Poşta Militară, cu generalul locotenent Pancea Marin de la Cotroceni. Că ŞTIA BINE şi Comandantul Unităţii din Secţia de Informaţii ÎNAINTE, CU MULT ÎNAINTE! ce s-a întâmplat cu PLICUL de la Cotroceni!

Mult înainte!

Planificat de Directorul SRI Virgil Măgureanu, care a sunat la „ţanc"! Pe generalul locotenent Pancea Marin… Ca să apere o informaţie! Ce-l privea pe Ion Iliescu!…

LA ora 08: 00 a sosit în Sala de şedinţă, odată cu personalul, ofiţeri sau subofiţeri din Judeţ, comandantul, colonelul Vizitiu Vasile. Era un bilanţ înd-hoc, că s-a terminat vizita oficială a Preşedintelui ţării Ion Iliescu şi a Preşedintelui Republicii Moldova, Mircea Snegur.

Şedinţa a durat destul de mult! în final, a mulţumit ofiţerilor şi subofiţerilor pentru efortul depus şi reuşita acţiunii şi s-au felicitat reciproc!

După şedinţă, pe la prânz, a venit în birou colonelul Radu Costache şi, bineînţeles, Comandantul.

N-a durat mult şi a sosit la „preş”, Şoule!

— Luaţi loc! a spus comandantul, colonelul Vizitiu Vasile. A sosit plicul la Cotroceni! Ce părere ai?!

— Am considerat, împreună cu colonelul Radu Costache, că sunt împăcaţi! a spus Şoule

— Ai citit Fişele? Care cuprind numele şi prenume I e?! a spus colonelul Vizitiu Vasile. Ai citit?

— DA! Am citit! a spus Şoule.

— Mai ai un exemplar? a spus colonelul Vizitiu Vaslie.

— EU nu! a spus Şoule. Este un secret pe… viaţă!

— Exact! Un secret pe viaţă! a spus colonelul Vizitiu Vasile. Nu secret de serviciu ori secret de stat. Nu! Este secret pe viaţă!

— Mai poate fi un refuz?! a spus Şoule.

— Nu este! Exclus! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Totuşi… Sunteţi colegi de mulţi ani, a spus Şoule. Eu l-am cunoscut din copilărie pe Ion Iliescu, la Focşani prima dată, în bătătură! Mergea din poartă în poartă, că era Campanie Electorală! Şi, a vorbit şi cu mama, în sufragerie (discuţia dintre mama şi Ion Iliescu şi, implicit, Şoule, cu „vreau să devin militar! 1*)

— Şi? a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— În discuţia din sufragerie i-am spus, în continuare, că „vreau să devin scriitor!” a spus Şoule.

— Şi? a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Şi m-am întâlnit la Spital! La Spitalul Militar Central, cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, în parc! Că am avut o intervenţie chirurgicală la tendonul lui Ahile, prin aprilie 1986.

— Şi? a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Şi am ajuns în ierarhia cu numărul unu, din ţară! a spus Şoule.

— Corect! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Am ŞTIUT? Am ŞTIUT! a spus Şoule. Dar... De ce să ascund? De ce?

— Cât vei trăi! a spus colonelul Vizitiu Vasile. Cât vei trăi!

— Am înţeles! a spus Şoule.

— Fii atent! a spus colonelul Vizitiu Vasile. AI ŞTIUT suficient!... DACĂ pleci în altă parte din Judeţ (judeţul laşi!), imediat în rezervă!... ŞI NU TE CUNOSC!

— Dar ce am făcut? a spus Şoule.

— AI ŞTIUT multe! a spus colonelul Vizitiu Vasile.

— Dacă plec înapoi, ce are? a subliniat Şoule.

— PLECI în rezervă! Fără comentarii! Ai ştiu multe! a spus, răspicat, colonelul Vizitiu Vasile.

— Şi cu colonelul Radu Costache, ce ai? a spus Şoule.

— TACI din gură! a spus înţepat, colonelul Vizitiu Vasile. Dar şi tu!

— ŞI EU?! CE AM? a spus Şoule. Mai devreme sau mai târziu o să se afle! mai devreme sau mai târziu!...

Şi, totuşi, Şoule a îndeplinit misiunea!...

Reprimarea demonstranţilor din Decembrie 1989 era firească şi necesară!... NU brutal!... Nu!

O reprimare mai blândă!... FINUŢ... dar perversă! Atribuită la două capete luminate: Silviu Brucan şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

Toată lumea când a aflat că a avut loc o Lovitură de Stat: Conspiraţie! – a plecat val-vârtej. UNDE este Dosarul? Şi, mai ales, Unde este Dosarul de urmărire Informativă! Că s-a muncit pe rupte! la securitate...

Pentru cei 6 semnatari ai scrisorii făcută cunoscută prin intermediul Radio Europa Liberă sau B.B.C., în data de 11/12 Martie 1989, era mai clar: Silviu Brucan – de exemplu a ars Dosarul, dar l-a CITIT!... A citit imediat, în data de 22 Decembrie 1989!

Din semnatari, au rămas 5! Pe Şoule nu l-a mai interesat aproape deloc, în D.U.I. (Apostol, Pârvulescu,

Bârlădeanu etc.)!

Şi, au rămas în afara semnatarilor Ion Iliescu, Petre Roman şi, bineînţeles, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

În fine, unde este Dosarul lui Ion Iliescul Unde este?!

Are şi un CO D! în Dosar!

Şi, mai mult, unde este Dosarul de urmărire Informativă?

Unde este persoana care se ocupa de Ion Iliescu, de fapt ofiţerul sau legătura.

Pentru că ştia traseul foarte bine Ion Iliescu! A început iscoada ori la Iaşi, ori la Timişoara ori la Bucureşti.

După Lovitura de Stat organizată de Complotişti, să caute Dosarul!... Dosarul de urmărire Informativă!

Şi caută şi caută Dosarul!... Dosarul de urmărire Informativă al lui Ion Iliescu... Şi s-a aflat traseul: la Iaşi, la Timişoara, la Bucureşti...

Există traseul. De acord!

Dar omu' I?...

Prin Reţea Informativă, distrusă de la fostul Departament de Securitate!

Prin SURSE s-a ajuns la o persoană!

O persoană era, nu-i aşa?! Se numea Şoule! Pentru Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu.

S-a aflat Dosarul! La Iaşi!

Prin intermediul generalului locotenent Pancea Marin.

ŞI SURSA ERA CUNOSCUTĂ: Şoule!

Dar A ŞTIUT şi Şoule şi colonelul Radu Costache şi colonelul Vizitiu Vasile, din Secţia de Informaţii de la Iaşi.

Trei persoane!

De la Iaşi!

Şi a trimis, în plic, la Cotroceni!... NU în direct, NU! ... Prin intermediul Secretarului, Ministrului Apărării Naţionale, Ministrului de Interne, Serviciului de Informaţii

şi Serviciului de la Externe. În total!

— Consiliul de Apărare a Ţării: generalul locotenent. Pancea Marin!

Operaţiunea era minuţios pregătită. Era cuprinsă Sursa – Şoule!

Ierarhie – colonelul Radu Costache…

Şi colonelul Vizitiu Vasile, comandantul Secţiei de Informaţii! De la Iaşi!

Şi opus ţinta: Dosarul!… în privinţa lui Ion Iliescu!… De la Iaşi!

Prin indermediul, mai finuţ! ascunsului Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu. Şi…

TOT prin indermediul, mai brutal! al unui secretar de la Cotroceni!

SE numea general locotenent Pancea Marin!

Era, într-adevăr, GENIAL ascunsul Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! A pândit şi a pândit, până la final, Dosarul ÎN CEEA CE PRIVEŞTE pe Ion Iliescu!… Dar Dosarul acaparat de la Iaşi a devenit un alt Dosar cu numărul 1 DUPĂ Lovitura de Stat încoace!

În rest, nu s-a întâmplat nimic important în Secţia de Informaţie de la Iaşi decât că plecat, în anul 1991, la început, prin ianuarie, colonelul Soana Ioan, adjunctul Secţiei de Informaţie, de la Iaşi la Focşani, tot adjunctul Secţiei de Informaţie din judeţul Vrancea.

Obiectivul stabilit pentru Şoule: să afle ce s-a întâmplat cu sursele furnizate de la locul de muncă în ceea ce priveşte pe Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, că a suferit destul! Surse I e de informare de la crâşma de la parterul blocului cu garsoniera de la etajul al treilea, în ceea ce priveşte pe Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, că a suferit destul de urât! Şi, în continuare, DATE din 11/12 martie 1989! Că a fost silit de împerejurări şi de alte aspecte cotidiene!

Şi, TOTUŞI I, nu s-a întâmplat nimic important:

muncă! muncă! Şi muncă fără niciun folos, decât praful şi pulberea de la fosta Securitate!…

Şoule nu şi-a trădat prietenul bun, pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu! Prietenul pe care şi l-a făcut la Spitalul Militar Central când a avut nişte necazuri…

Şi nu a trădat nici pe Silviu Brucan! Pe care l-a cunoscut în perioada cât a stat internat la Spitalul Militar Central, când a avut nişte necazuri…

Şi nici pe Petre Roman, cunoscut tot atunci.

Nici pe Ion Iliescu, pe care l-a întâlnit la Spitalul Militar Central, în aprilie 1986! Dar pe care-l ştia de când era mic, la Focşani.

Nu a trădat!

Şi după Lovitura de Stat au apărut necazuri: o să afle, Şoule, că are de-a face cu însuşi Ion Iliescu datorită Fişei şi prin intermediul colonelului Radu Costache, de la Iaşi! Şi, bineînţeles, colonelul Vizitiu Vasile.

Şi când Preşedintele Ţării vorbea „aiurea”, în speţă trădarea! el nu a făcut decât contracarea la Iaşi, prin indermediul consilierul prezidenţial, generalul locotenent Pancea Marin şi, împreună cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu.

Şi ţinta: Şoule!

Şi mai sunt nişte persoane în jurul cercului, care au ŞTIUT: colonelul Radu Costache, colonelul Vizitiu Vasile!

Până în prezent!

Dar Şoule nu a trădat!

CAPITOLUL 70

— Vreau să plec la Constanţa! a spus Şoule.

— Nicio problemă! Pleci la Constanţa… Foarte bine! a spus colonelul Vizitiu Vasile şi generalul maior – proaspăt numit – adjunctul Serviciului de Informaţii, Stan. Era bilanţul anual cică!

Dar nu mai era mare lucru: ofiţerii, puţini la număr, nu mai au de lucru, stăteau de fapt fără niciun rost, doar în

birou, „mutau” scaunele şi mesele prăfuite…

Legătură între birou şi exterior era telefonul. Odată, telefonul a sunat întruna un minut sau două, dar după Lovitura de Stat, doar la sfârşitul programului.

Mai erau şi nişte chestiuni, oarecum, minore: programul s-a mai atenuat în intensitate, la telefon nu se mai vorbea atât de mult, fişetele erau goale, personalul era mai redus.

— Stai jos! a spus generalul maior Stan.

Şoule a cerut o hârtie şi un pix. Solicita mutarea de la Iaşi la Constanţa. A scris şi a semnat.

A plecat generalul maior Stan la aeroport, însoţit de colonelul Vizitiu Vasile, dar, la întoarcerea la Sediu, s-am întâlnit întâmplător cu Şoule!

— Pleci la drum!… a spus colonelul Vizitiu Vasile. Nicio problemă!… Pleci la Constanţa!… Nici problemă!…

— Plec acum! a spus Şoule. Nu mai are niciun rost: să rămân. Am îndeplininit misiunea!… A plecat şi adjunctul Soana Ioan, la Focşani… Să vedem rezultatele Directorului Virgil Măgureanu: să şteargă urma! Nicio problemă. EU am şters urma!… în ceea ce priveşte Fişa lui Ion Iliescu!… Plec la Constanţa cu misiunea înţeplinită! Nicio remuşcare! Dar istoria nu te iartă! O să stăm de vorbă după 20 de ani despre ce s-a întâmplat cu Ion Iliescu, cu „tărăşenia” de la Focşani, în ceea ce priveşte pe Virgil Măgureanu!

Dar Şoule a plecat mulţumit!

— E TREABA LUI! Eu am uitat! a spus colonelul Vizitiu Vasile. În ceea ce priveşte istoria, nicio problemă! Ne vedem după 20 sau 25 de ani! Dacă mai trăiesc!

Şi, în gândul lui, Şoule: „Am trimis la Bucureşti cel mai întunecat document către Preşedintele ţării Ion Iliescu! Nicio problemă! Şi nicio teamă! DAR CU CE PREŢ? Am încheiat misiunea: Fişa compromiţătoare! Două vârfuri în ierarhia Statului: generalul locotenent Pancea Marin,

consilierul prezidenţial şi Directorul Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, doreau să-l scape de „umbră” pe Ion Iliescu! Au participat şi colonelul Vizitiu Vasile, comandantul Secţiei de Informaţii de la Iaşi, şi colonelul Radu Costache!

A treia Conspiraţie după Lovitura de Stat: nemaipomenitul secret al lui Ion Iliescu a fost muşamalizat!

CONSPIRAŢIE TĂCUTĂ!

Şoule a spus „la revedere” de la Iaşi, în data de 07.03.1991!

Trenul din noapte către Constanţa era pustiu. La peron, în fiecare zi, la ora 22: 52, staţiona la linia întâia un tren, cel de la Iaşi la Constanţa!

Tot la peron staţiona legătura de la Iaşi la Timişoara, la ora 22: 52!

Şi tot la peron staţiona şi Rapidul de noapte către Bucureşti, la un interval de 10 minute!

Şoule se gândea, în tren, dacă a făcut bine sau nu… Gândea că în mintea lui Ion Iliescu era o remuşcare despre ce a fost odată!… Oare ŞTIA?

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important în ziua de 07.03.1991, spre noapte! în tren!

A ajuns cu bine la destinaţie – la Constanţa!

CAPITOLUL 71

Aşa să fie: Să moară ţinta Şoule!

„AI ŞTIUT prea multe!”

Că este vorba de o Conspiraţie înainte, în timpul Loviturii de Stat şi după!

„Ai ŞTIUT prea multe?”

Aproape întâmplător, dar Şoule a ŞTIUT că a fost o Conspiraţie şi, mai mult, că a fost o Lovitură de Stat. Şoule e de acord cu două componente: una, cei 6 semnatari, şi a doua, sunt, în plus, Petre Roman, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! în total 8 conspiratori!…

Şoule a ŞTIUT de la început povestea, de la un capăt până la celălalt – „Să moară încet, dar sigur!”

Ori la Iaşi, ori la Constanţa, este la fel plănuit: trecut în rezervă!

Şoule a ŞTIUT multe: încet şi sigur, moarte până la capăt!

Şoule a intrat în Sediu Secţiei de Informaţii, oarecum încrezător. Clădirea era tipic K.G.B. în aproape toate judeţele ţării, inclusiv în laşi. De fapt, două Instituţii: era Inspectoratul de Miliţie Judeţean – ACUM Inspectoratul Poliţiei Judeţene. Pe faţadă, însă în lateral şi vizavi, la poarta secundară, era şi Secţia de Informaţii Judeţeană.

O altă pălărie, dar aceeaşi Marie: a plecat un colonel după Lovitura de Stat şi apare, în data de 11 martie 1991, tot un colonel: se numea Dumitru Nicolae.

Şoule l-a cunoscut la Batalionul de Pază de la Poarta 3 Port Constanţa ca locotenent major, deci de 2 ani… Dumitru Nicolae se ocupa de contraspionajul din Portul Constanţa. Soţia sa, Dumitru Rodica, angajată la Inspectoratul de Securitate Judeţean, era locotenent major de interceptare de T.O., special numită pentru toate convorbirile din judeţ, după Lovitura de Stat.

Inspectoratul Judeţean din Constanţa era mai deosebit: în afara Inspectoratului Judeţean Constanţa era şi Secţia de sine stătătoare din Portul Constanţa, cu Direcţia 1, Direcţia 2, Direcţia 3 subordonate ori Direcţiei judeţene Constanţa, ori direct Direcţie 1, Direcţiei 2, sau Direcţiei 3 de la Bucureşti! Se „mâncau” unii pe alţii!… Asta înalte de Lovitura de Stat! Era Stat în Stat!

Era prea suspect: nu era nimeni pe holurile de la etajele unu şi doi şi când Şoule a ajuns la comandant era o singură persoană: Ofiţerul de serviciu.

— Vreau să discut cu comandantul! a spus Şoule.

Ofiţerul de serviciu a ciocănit uşor la uşă.

— Aveţi un musafir. Vrea să discute cu

dumneavoastră! a spus Ofiţerul de serviciu. Se poate?

— Da! Să intre! a spus comandantul, colonelul Dumitru Nicolae.

— O! Ce onoare?! a spus Şoule.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit înapoi! a spus comandantul Secţiei de Informaţii, Dumitru Nicolae. Ce mai faceţi?

— Vreau să muncesc! a spus Şoule.

— Spuneţi-mi, te rog, la Iaşi era la fel?! a spus comandantul Secţiei de Informaţie, colonelul Dumitru Nicolae.

— La fel! a spus Şoule.

— Ce noutăţi aveţi? a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Nu prea am! a spus Şoule.

— Am eu noutăţi! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Ce noutăţi aveţi? a spus Şoule.

— Am o propunere! a spus colonelul Dumitru Nicolae. Vrei să te ocupi de contraspionaj în continuare?

— Orice propunere este binevenită! a spus Şoule. Ce funcţie aveţi?!

— Funcţie-Funcţie! a spus colonelul Dumitru Nicolae. Adjunctul…

— Şi „şeful”? a spus Şoule.

— Şeful se numeştemaiorul Alexandru Iulian! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Era în Port! a spus Şoule. Înainte!

— Exact! a subliniat colonelul Dumitru Nicolae.

Şi apare însuşi maiorul Alexandru Iulian! Nu a sunat în încăpere, doar a ciocănit uşor.

— Am onoarea! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Am onoarea! a salutat colonelul Dumitru Nicolae. îl cunoşti, nu-i aşa?

— Se pare că da! a spus maiorul Alexantru Iulian. A fost în portul Constanţa…

— Am fost în Portul Constanţa, la sediul de la Poarta 3, a spus Şoule.

— Dar nu am fost nici amici, nici prieteni, doar salut! salut! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi subordonaţi ca Şoule, a spus colonelul Dumitru Nicolae. Ai mai fost la pescuit?

— Ieri am fost! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— În ce zonă? a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Am fost la Tulcea, în zona Babadagului! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi sunteţi colegi! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Am ŞTIUT, Şoule, că am o groază de undiţe la îndemână înalte de Lovitura de Stat.

— Aţi fost la vânătoare? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Am fost ieri la vânătoare! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Şi ce aţi prins? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— În primul rând, am „măturat” nişte fazani în zona Constanţei! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— S-au mai reparat, pe dreapta, falangele? a spus Alexandru Iulian.

— S-au mai reparat! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

Dar Şoule nu ŞTIA că colonelul Dumitru Nicolae are un handicap. Şi, într-adevăr, braţul drept era bandajat cu tifon.

— Deci, sunteţi colegi! a spus colonelul Dumitru Nicolae. Tu, maiorul Alexandru Iulian eşti şef de contraspionaj şi colegul tău, Şoule, adjunctul.

Şoule a plecat mulţumit: colonelul Dumitru Nicolae a închis uşa de la birou şi a dat un telefon Directorului Virgil Măgureanu, imediat, că a sosit o „ţintă”, respectiv Şoule, şi doi ofiţeri de Informaţii, respectiv Şoule şi cu maiorul

Alexandru Iulian, au plecat în birou.

Între timp a apărut încă un ofiţer de informaţie, căpitanul Beşleagă.

După două sau trei săptămâni, de fapt nu se făcea nimic! maiorul Alexandru Iulian a plecat la Penitenciarul de la Poarta Albă, iar Şoule a petrecut încă două săptămâni de „chin”. Nu făcea nimic!

De fapt, maiorul Alexandru Iulian era colegul de la Şcoala de Ofiţeri de la Băneasa, de lângă Bucureşti, cu colonelul Chiş, comandantul Penitenciarelor din ţară.

Când a plecat, maiorul Alexandru Iulian a discutat cu Şoule şi, printre altele, i-a spus:

— S-a terminat cu Securitatea şi a început o altă încrengătură cu S.R.I! O altă organigramă! E mai tulbure decât se părea… Era ori la S.R.I. ori la un alt loc! Colonelul Dumitru Nicolae este şi coleg din Port şi vânător iscusit. În opinia mea, să reconstruiesc înapoi, n-are sens!… Am o altă perspectivă decât la S.R.I!… Am o cunoştinţă, tot în sistem, mai bun vânător şi mai isteţ. Se numeşte colonelul Chiş Vasile.

— Şi ce funcţie are? a spus Şoule.

— Comandant! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Te primeşte? a spus Şoule.

— Cu bucurie! a spus maiorul Alexandru Iulian. Am fost coleg de clasă de la Şcoala Militară de la Băneasa! Am un pluton din clasă în fiecare an! Un pluton, pe an de penitenciar!

— Şi, în timp?! a spus Şoule.

— În timp… a spus maiorul Alexandru Iulian. Cariera de ofiţeri era distinctă: eu am plecat la Constanţa, în Port, şi locotenentul Chiş, proaspăt absolvent în anul 1973, la Penitenciarul Rahova!

— Şi mai ai legături cu locotenentul Chiş? a spus Şoule.

— Din când în când! a spus maiorul Alexandru Iulian.

Am cumpărat arma de vânătoare şi sunt un pescar mai isteţ decât se pare!

— Ce legături ai, de exemplu, cu vânătorul locotenent Chiş şi colonelul Dumitru Nicolae? Ce legătură aveţi? a spus Şoule.

— Am fost şi colegi de promoţie cu locotenentul, tot în anul 1973, Dumitru Nicolae. A plecat, împreună cu subsemnatul, în Port! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— A! S-a schimbat de când am plecat de la Facultate de la Băneasa, în anul 1973: era separat Securitata şi separat un pluton de Penitenciare! a spus Şoule. Deci…

— Deci locotenentul Chiş a plecat de la început din sistem la Penitenciar, eu şi Dumitru Nicolae am ales Portul Constanţa. S-a schimbat profilul: de la Penitenciar la Securitate!… în anul 1973, prin septembrie! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi, printre altele, un coleg de la Şcoala de Miliţie, tot promoţia 1973, Sarkozi… Sarkozi Iosef, a spus Şoule.

— Nu mai erau mulţi oameni: o companie pe an, deci patru ani! a spus maiorul Alexandru Iulian. Eu l-am cunoscut, era un elev Sarkozi!… Printre altele, era văr mai de departe cu Sarkozi din Franţa, a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi eu l-am cunoscut mai de-aproape, din Oradea! a spus Şoule. De prin anul 1975 până în anul 1983! Şapte ani aproape!… Dar a plecat din sistem din anul 1982, când s-a aflat că avea un văr în Franţa! Era interzis la dosar!… Şi, am aflat că vărul din Franţa avea o funcţie importantă: era Primar.

— Nu mai ştiu ce s-a întâmplateu el! Cert este că locotenentul Sarkozi Iosef era la Oradea, a spus maiorul Alexandru Iulian. Nu mai ştiu!

— Şi?! în perspectivă?! a spus Şoule.

— Am trimis prin poştă o scrisoare să mă eliberez din funcţia de la Secţia de Informaţie din Constanţa, să trec la

Penitenciarul de la Poarta Albă! Aşteptăm răspunsul! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Cât durează? a spus Şoule.

— Legal?! a spus maiorul Alexandru Iulian. 30 de zile! Dar am vorbit la telefon cu colonelul Chiş şi i-am spus că am trimis scrisoarea prin Poşta Militară…

— Şi ai aprobarea de la comandant? a spus Şoule.

— A ŞTIUT de cerere şi funcţie… Ofiţerul de informaţie, dar la Poarta Albă! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Felicitări! Felicitări, în avans! a spus Şoule.

— Dar tu? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Mai rămân! a spus Şoule. Indiferent ce spuneţi, o să plecăm separat! Tu mergi la Penitenciarul de la Poarta Albă şi eu, în perspectivă, sunt în rezervă!

— Cum adică? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Aşa cum trebuie! a spus Şoule. EU nu am greşit nici înainte şi nici după Lovitura de Stat şi, în continuare…

— Eşti cam stresat, a spus maiorul Alexandru Iulian.

— În fine! a spus Şoule.

Şi, în gândul lui, Şoule: „Am trecut şi de Lovitura de Stat din anul 1986 şi am ajuns, în sfârşit, cu o F işă care îl priveşte pe Ion Iliescu, ca trădător de ţară! Prin contribuţia unor colonei sau generali cu stele murdare! Şi nicio şansă să revin cum am fost odată!… Este pecetuit!… Minus, plus, ce mai contează… Am aflat – prin voia sorţii – că am fost discipolul unor oameni de marcă: fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, Silviu Brucan etc. Şi, mai mult, Ion Iliescu! Era pecetuit!… Şi trădarea în sânul S.R.I.-ului în frunte cu PERFIDUL Virgil Măgureanu!… Aşa că, să aşteptăm verdictul!”

CAPITOLUL 72

Şi verdictul a sosit!…

Un om fără „nume”, fără „memorie” şi, aparent, fără

absolut nimic de pierdut. Dar când se trezeşte „vânat” de autorităţi, şi mai ales de cei de la S.R.I., pe acest „amnezic” nu-l poate opri nimeni să riposteze urmăririi; nici „tortura” psihică nu-l va face să renunţe... Şi cu fiecare „bătaie”, glonţul perforant atribuit de către conspiranţi, inclusiv Petre Roman, Ion Iliescu, şi mai ales Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, nu-l va atinge. El îşi va aminti câte o altă bucată din teroarea care i-a pus capăt carierei, familiei şi identităţii sale. A fost făcut pe nedrept trădător de ţară!...

Nu era acuma necesar, enigma era în general aproape desluşită!... Este vorba ca un om să-şi recapete curajul din trecut!

Lui Şoule i-a spus foarte clar colonelul din Secţia de Informaţie de la Iaşi: „ai ştiut multe”, şi i-a spus şi textual, în afară de faptul că este trecut în rezervă, „nu are ce căuta în sistem!”

„Nu ŞTIA” şi colonelul Dumitru Nicolae de la Secţia de Informaţie din Constanţa. Câteva zile a durat decizia dată de Directorul Penitenciarului de la Bucureşti maiorului Alexandru Iulian. Şoule a citit şi el Decizia de numire la Penitenciarul de la Poarta Albă pentru maiorul Alexandru Iulian şi s-au bucurat împreună.

După ce a plecat maiorul Alexandru Iulian la Penitenciarul de la Poarta Albă, a sosit vremea pentru Şoule. Câteva zile a durat:

— Mâine are loc testul! a spus colonelul Dumitru Nicolae. îl vei da împreună cu doi ofiţeri de informaţie din Secţia de la Constanţa.

A doua zi, la drum, aşa cum a fost prima dată când Şoule a petrecut minute bune împreună cu Imre Atszalos, în strada Povernei din Bucureşti. Cu acelaşi „dascăl” desemnat de către Imre Asztalos, pentru test.

Anul trecut – când a petrecut în comuna Săftica, judeţul Ilfov, la Iniţierea de 45 de zile, tot „dascălul

desemnat” i-a dat lui Şoule nota 9, 83! (Probabil, a greşit un „cuvânt”!).

De data asta, Şoule a „sferdit-o”. A mers anapoda!

Doi colegi au trecut şi a picat unu: Şoule. Testul a fost luni. Marţi Şoule a sosit la serviciu, în Secţia de Informaţie de la Constanţa. Dar, miercuri…

— Vino, te rog, la mine! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

Şoule a venit în biroul comandatului:

— Îmi pare rău! a spus colonelul Dumitru Nicolae. NU ai trecut testul!

— Şi cei doi ofiţeri?! Ce s-a întâmplat, au trecut testul sau nu? a spus Şoule.

— Cei doi ofiţeri au reuşit! A picat doar unul, tu, Şoule!… îmi pare rău! a spus colonelul Dumitru Nicolae. Dă-mi Legitimaţia şi Insigna, te rog!

Şoule a dat, cu mare plăcere, Legitimaţia şi Insigna colonelului Dumitru Nicolae.

— Mai devreme sau mai târziu… a subliniat colonelul Dumitru Nicolae.

— Adică? a spus Şoule.

— Mai devreme sau mai târziu tot se întâmpla… Ai ştiut multe! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Dar nu mi s-a spus că nu am ce căuta în sistem! Da! Am ŞTIUT şi de Conspiraţie, am ŞTIUT şi de Lovitura de Stat! a spus Şoule.

— Corect! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Am ştiut şi de o fişă a lui Ion Iliescu!… a spus Şoule.

— Corect! Foarte corect! a subliniat colonelul Dumitru Nicolae. Dar ce folos!

— „Recunoştinţa măgarului”, a spus Şoule. Recunoştinţa măgarului! Nu îmi pare rău! De ce?

— De ce? a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Mai devreme sau mai târziu… a subliniat Şoule.

Istoria nu te iartă! Cum ar fi „merge şi aşa”!... Nu!

— Nefericitul! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

— Exact! a spus Şoule. Nefericitul!

— „Mai devreme sau mai târziu” nu mai era important, de fapt ai terminat cariera! a spus colonelul Dumitru Nicolae.

Comandantul privea în direcţia geamului ori a biroului, de mai multe ori, dar întâlnea privirea lui Şoule.

După erorile şi greşelilor unui război fără limite şi, mai mult, fără ideologie sau politică sau raportul sistemului, cineva a plătit o poliţă!!!

Dar cui?

Retragerea din toate, paşi mărunţi, mâncăm gunoaie scumpe din piaţă: prostii!... Secretul!... Secretul nu este sacru! Moartea e secretul!... Ce ne facem cu dictatorii, ce ne facem cu oamenii din umbră şi bocetul mioritic al Ţării?: vieţi pierdute şi dosare ascunse.

În 31 Iulie 1991, cea mai lungă călătorie până acuma, cu un preaviz, s-a sfârşit. Şoule a fost trecut în rezervă! E ra previzibil!!!

Însă... însă era foarte firesc, nu-i aşa?!

CAPITOLUL 73

Reversul medaliei: Şoule a fost în concediu! Concediu integral, că a terminat o carieră! Şoule a plecat în „voiaj” cu maiorul Alexandru Iulian, în Deltă! în Delta Dunării!... Era prin septembrie spre octombrie 1991!

Maiorul Alexandru Iulian şi Şoule erau împreună în maşină. Stătuseră în Deltă o săptămână încheiată! Pe drumul de întoarcere spre casă au vorbit despre carieră, în general.

— Dar tu, Iulian, ce părere ai de Penitenciarul de la Poarta Albă? a spus

Şoule.

— Merită sau nu, asta e! a spus maiorul Alexandru Iulian. Am început o carieră şi mai sunt câţiva ani de zile,

şi după aia sunt. pensionar!…

— Păi, eşti mai tânăr! a spus Şoule.

— 45 de ani! a spus maiorul Alexandru Iulian. 45 de ani! Pe muchie! Că e multă muncă cu deţinuţii!… Dar tu, ce părere ai? Eşti tânăr…

— Da! Sunt tânăr. Am o carieră cu studii superioare însă, am avut, în trecut, în apogeul de la Iaşi apogeul „crizei” de la oFişă!… Şi nu te iartă! a spus Şoule.

— Cum adică? a spus maiorul Alexandru Iulian. Ce Fişă?

— Povestea este mai lungă! a spus Şoule. Eu nu am vorbit cu colonelul Radu Costache şi cu colonelul Vizitiu Vasile niciun cuvânt! Că este secret!… Şi nu am vorbit nici cu generalul-locotenent Pancea Marin… Că era şi mai secret!

— Ce este? a spus maiorul Alexandru Iulian. Ăsta, cine este?

— E un secretar! Un secretar prezidenţial de la Cotroceni! a spus Şoule.

— Ai vorbit cu el? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— De mulţi ani de zile! a spus Şoule. L-am cunoscut la Academia Militară, în anul 1986!

— Numai atât?! a spus maiorul Alexandru Iulian. Numai atât?!

— E suficient! a spus Şoule.

— Dar, spune-mi te rog! a spus maiorul Alexandru Iulian. Mai este o persoană cel puţin!

— Imre Asztalos! a spus Şoule.

— Ăsta cine mai este?! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Virgil Măgureanu! a spus Şoule.

— Legături cu un general-locotenent, cuvirgil Măgureanu şi cu oFişă… Ce legături aveţi? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Ce legături avem cu o fişă! a spus Şoule. Ce

legături avem? O Fişă cu Ion Iliescu!

— Acuma am înţeles! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Era anul trecut... Trebuia să aflu Dosarul cu Ion Iliescu! a spus Şoule.

— Acum am înţeles! Am înţeles! a spus maiorul Alexandru Iulian. Erai numai tu singur?

— Nu. Eu, colonelul Radu Costache şi colonelul Vizitiu Vasile! Cam atât! a spus Şoule.

— Dar, ce conţine Dosarul? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Am spus: este secret! a spus Şoule.

Tot vorbind au ajuns la Constanţa.

— Am o propunere: mergem, împreună la Directorul Penitenciarelor. Deocamdată am şi eu o funcţie, mai mică într-adevăr, dar după aia, mai discutăm! a spus maiorul Alexandru Iulian. Şi uită de Fişele de la Iaşi!... Că nu e cazul, încă! O să treacă mulţi ani de zile să se afle adevărul... Fişe despre cine?... De către cine?... Uită-le! Mergi înainte, nu înapoi!

— Mergem două persoane, Şoule cu maiorul Alexandru Iulian, sau sunt mai multe persoane? a spus Şoule.

— O singură persoană: a trecut în rezervă, de la S.R.I., recent! locotenentul major Chiriţă de la economic! a spus maiorul Alaxândru Iulian.

Şoule a cam ezitat:

— Merg şi eu! O să merg şi eu în audienţă la Directorul Penitenciarelor de la Bucureşti.

— O să propun numirea ta în funcţie de ofiţer de Informaţie la Penitenciarul de la Poarta Albă şi locotenentul major Chiriţă la o altă unitate subordonată Penitenciarului de la Poarta Albă: o secţie din comuna Moşneni, judeţul Constanţa. Eşti de acord? a spus maiorul Alexandru Iulian.

Şoule nu a obiectat însă, cât mai durează bâlciul carierei, că era compromis!

— Nici mai devreme, nici mai târziu… în afară de moarte, totul se poate repara! O să vedem! a spus maiorul Alexandru Iulian

— Mâine sau poimâine… a spus Şoule.

— Mergi sau nu? a spus maiorul Alexandru Iulian. Zi, mergi sau nu?

— Merg! a spus Şoule.

— Mâine dimineaţa, la ora 05: 00 jos la scară, a spus maiorul Alexandru Iulian. Conduc eu!

Şi, într-adevăr, la ora 04: 55 Şoule era la scară. Maiorul Alexandru Iulian ia dus cu maşina pe el şi pe locotenentul major, în rezervă, Chiriţă, care stătea pe bancheta din spate.

A durat aproape patru ore drumul şi au ajuns la Comandamentul Penitenciarelor de la Bucureşti. Era lipit de Comandamentul de Pompieri.

— Vreau să vorbesc cu comandantul Penitenciarelor! a spus maiorul Alexandru Iulian. Vreau să merg în audienţă cu doi colegi: Şoule şi locotenentul major Chiriţă. E în birou?

— Da! Este! a spus subofiţerul de serviciu, de la poartă.

Şi, prin telefon, către Ofiţerul de serviciu:

— Aveţi 3 domni de la Constanţa!

Şoule a recunoscut o secretară şi a spus numele Pistol!

— Da! Comandantul este liber! a spus secretarul de Cabinet şi a închis telefonul.

Au intrat în holul imens, cu aer condiţionat! Au urcat la etajul întâi cu liftul. Era lift pentru 7 etaje. Pe stânga, la o uşă maiorul Alexandru Iulian a ciocănit:

— Haideţi, intraţi! a spus secretara Pistol. Haideţi, poftiţi în birou, la Comandant! Sunteţi aşteptaţi!

— Am onoarea! Am onoarea! au spus în cor cu cei trei „muşchetari”: maiorul Alexandru Iulian, Şoule şi locotenentul major Chiriţă.

— Am onoarea! a spus colonelul Chiş.

În încăpere era un birou mare, cu două fotolii lateral şi o altă masă, dar mai mică. În spate era fişetul şi, lateral, pe dreapta, o canapea mai mare. Pe stânga, bineînţeles, cuierul-pom! Şi, în plus, o masă mică cu telefoane, inclusiv T.O. şi scurt!

Şoule a stat în fotoliul pe dreapta, pe stânga era maiorul Alexandru Iulian şi pe canapea locotenentul major Chiriţă.

— Cum aţi călătorit? a spus colonelul Chiş.

— Am călătorit cu maşina, însă era cald! îngrozitor de cald! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Nu aveţi aer condiţionat? a spus colonelul Chiş.

— Nu am! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Pentru ce ai venit? a spus colonelul Chiş.

— Eu, a spus maiorul Alexandru Iulian, am auzit un zvon. Cică s-a înfiinţat protecţie! Foştii C.l. şti! Cu cadrele şi cu deţinuţii! mai aveţi un loc?

— Da! mai am un loc! a spus colonelul Chiş. Protecţie internă! Şi a fost aprobat prin Parlament!

— Eu nu am ŞTIUT! a spus Şoule.

— Da! Şi am un Statut! a spus colonelul Chiş. De vreo săptămână şi ceva!… în organigramă stipulează un ofiţer de Informaţie în fiecare Penitenciar în parte. Şi, am hotărât: locotenentul major Chiriţă la Penitenciarul de la Poarta Albă şi dumneavoastră, Şoule, la Secţia din comuna Moşneni, judeţul Constanţa. Sunteţi de acord?

— Da! De acord! au spus, în cor.

— Mergeţi sus, la etajul 4 şi să discut cu colonelul Pistol. Acum, o cerere…

— O scriem acum? a spus Şoule.

— Amândoi. Şi dumneata şi locotenentul major

Chiriţă! a spus colonelul

Chiş.

N-a durat mult, decât două sau trei minute să redacteze, pe loc, cererile şi să le înmâneze colonelului Chiş, care le-a şi aprobat.

Şoule a plecat mulţumit de la colonelul Chiş, împreună cu maiorul Alexandru şi locotenentul Chiriţă.

Secretara Pistol era la pândă, îşi făcea de lucru, dar trei persoane au închis uşa în urma lor.

În hol era aer condiţionat, se simţeau bine. Au ajuns, pe scări, până la etajul patru. Şoule şi-a amintit că a fost odată la Direcţia a IV-a de la Securitate!... Direcţia a IV-a Militară!...

— Ce coincidenţă! Ce coincidenţă! Sau nu prea? Când Şoule a păşit în biroul colonelului Pistol, acesta i-a întâmpinat jovial:

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! V-aţi întâlnit cu o secretară, nu-i aşa?

— Da! a spus Şoule.

— Este soţia mea! a spus colonelul Pistol.

— Eu nu am ŞTIUT! a spus Şoule.

— Dar tu ce faci aicea? a spus colonelul Pistol.

(în treacăt, când Şoule a plecat de la Academia Militară, maiorul Pistol se ocupa la Apărărare de cadrele de T.G.2, ultimul an, tot C.l. – st.)

— Unde aţi fost după?!? a spus Şoule.

— Am fost trecut în rezervă în data de 14 Februarie 1990, a spus colonelul

Pistol.

— Ai avut o „pilă”, ceva!? a spus Şoule.

— Bineînţeles că am avut o „pilă”, a spus colonelul Pistol Valeriu. Şi ce „pilă”!... Am avut o şansă să fiu încadrat în funcţie... Şi ce funcţie, decât de general de brigada la Penitenciarul Naţional!...

— Ai fost în audienţă sau la mai multe Unităţi?! a

spus colonelul Pistol Valeriu.

— Am fost la mai multe Unităţi Militare însă nu am fost primit că sunt C.lsti… Dar am fost primit în audienţă de însuşi Comandantul Penitenciarului Naţional!

— Dar a fost o Lege, ceva… a spus Şoule.

— Când am aflat din vorbă în vorbă că s-a înfiinţat la 1 februarie 1990, la iniţiativa lui Gelu Voican Voiculescu…

— NU cumva un Informator Gelu Voican Voiculescu ăsta? a spus Şoule. A fost şi în Puşcărie! înainte!

— Da! a spus colonelul Pistol Valeriu. Mai devreme de o lună şi ceva am aflat cu S.R.I.-ul lui Virgil Măgureanu, prin 26 – nu-i aşa?! – februarie 1990! Dar mai devreme un pic!

— Şi, după aia? a spus Şoule.

— Am fost în audienţă! a spus colonelul Pistol Valeriu. Direct în audienţă cu Comandantul!

— Şi? a spus Şoule.

— Am fost admis! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Dar e o funcţie mare, ca un general de brigadă, nu-i aşa?! a spus Şoule.

— Ei, şi ce dacă! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Dar, totuşi, erai la Academia Militară şi erai căpitan sau maior, nu-i aşa?! a spus Şoule. Acuma eşti colonel…

— Colonel! a spus colonelul Pistol Valeriu. Eram căpitan!

— Ai trecut din căpitan direct colonel? Ce ai făcut? a spus Şoule.

— A ştiut de anul trecut, a spus colonelul Pistol Valeriu. Între altele am participat direct, eram civil, cu uniforma de la naftalină, cu mai mulţi colegi de la Informaţie, din Penitenciarul Central, Penitenciarul Rahova, Penitenciarul din Craiova, şi din împrejurimi, să apărăm „bordacii” împotriva manifestanţilor de convoiurile şuruite din Piaţa Universtăţii!…

— Ai făcut aşa ceva?! a spus Solue.

— Păi... Altfel!... Nu puteam! a spus colonelul Pistol Valeriu. Hortacii erau la Gara!... în Gara de Nord din Bucureşti!... în data de 13 Iunie 1990 şi s-a întâmplat ca EU să fiu în frunte! la Universitate.

— Şi a durat cât? a spus Şoule.

— Am plecat la Universitate. „Ţinta" hortacilor era distrugerea manifestaţiei cu muncitori, studenţi etc.

— Şi cât a durat? a spus Şoule.

— Cât a durat?! a spus colonelul Pistol Valeriu. Am „predat" jucăria" de la manifestanţii de la Piaţa Victoriei şi „golanii" de la Universitate şi am plecat tip-ul, tip-ul, la Sediul Penitenciarilor.

— Şi după?! a spus Şoule.

— După! a spus colonelul Pistol Valeriu. După câteva zile, în birou, am citit verdictul: locotenentul colonel Pistol Valeriu a înaintat, în grad! Semnează: Preşedintele Ţării Ion Iliescu!

— Ai mai fost şi la mineriade, tot la Bucureşti? a spus Şoule.

— A doua?! La fel! a spus colonelul Pistol Valeriu. Am participat direct la traseul stabilit, de hortaci: Gara de Nord, Piaţa Victoriei, Universitate!

— Şi, după? a spus Şoule. Ce ai făcut?!?

— După?!? Era simplu: După câteva zile, în birou, am citit verdictul: locotenentul colonel Pistol Valeriu a fost înaintat la gradul de colonel!

— Bravo! a spus Şoule.

— Şi semnează Preşedintele Ţării Ion Iliescu! Dar am fost la mai multe mineriade pe treseul cunoscut: Gara de Nord Piaţa Victoriei şi în Piaţa Universităţii!... Dar, n-a fost încă un Ordin de Luptă la un general de brigadă! N-a fost şi gata!... Dar tu ce ai făcut?!

— Am stat „cuminte" când am aflat de o Lovitură de Stat în anul 1989, a spus Şoule.

— Şi?! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Am acţionat direct cu ajutorul unui general! a spus Şoule.

— Cum îl cheamă? a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Ei, şi tu?! a spus Şoule.

— Hai, spune-mi! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Este vorba de generalul locotenent Pancea Marin! a spus Şoule.

— A fost „lucrat”! a spus colonelul Pistol Valeriu. Şi a plecat de la Academia Militară. Era Dosarul de D.U.I. împânzit de la casă până în birou!…” Lucrat” de…

— Acum proaspăt numit colonelul Pistol Valeriu! a spus Şoule.

— Şi a plecat la Brăila! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Ş ti u! a spus Şoule.

— Dar, spune-mi te rog, de unde ai ştiu, sau mai bine zis, ce legături ai cu generalul Pancea Marin şi cu o a 11 a persoană! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Ei şi tu?! a spus Şoule. Nu spun!

— Nu cumva este vorba de o personalitate marcantă?! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Nu spun! a spus Şoule.

— Cum vrei tu! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Şi nicio vorbă că o altă personalitate marcantă, de exemplu Ion Iliescu! a spus Şoule.

— În fine! a spus colonelul Pistol Valeriu. În fine!… Vrei să te angajezi?!

— Da! a spus Şoule.

— O să te cost e! Nu acum! mai târziu! a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Şi ai trimis cererea la înregistrare! a spus Şoule.

— Bine ai venit în rândul oamenilor de la Penitenciare! a spus colonelul Pistol Valeriu. Unde?… La penitenciarul…

— La Secţia de pe lângă Penitenciarul Poarta Albă! Se numeşte Secţie, în comuna Moşneni, judeţul Constanţa.

— Da! Are un loc de ofiţer de Informaţie, în Secţia din Moşneni! a spus colonelul Pistol Valeriu. Dar unde este cealaltă persoană?

— Este în hol! a spus Şoule. îl chem?

— Şi vreau să vorbesc şi cu maiorul Alexandru Iulian, a spus colonelul Pistol Valeriu.

— Am plecat! a spus Şoule. Am onoarea!

În hol, Şoule s-a întâlnit cu locotenentul major Chiriţă, dar nu era maiorul Alexandru Iulian. Şi caută şi caută şi l-a găsit. Era vizavi, la un alt birou: era la Cadre.

— Eu am fost în audienţă! a spus Şoule. Haideţi împreună cu locotenentul major Chiriţă în biroul colonelului Pistol Valeriu, ca să vă vadă.

Şoule a părăsit holul pustiu din Comandamentul Naţional al Penitenciarelor şi a aşteptat până când au apărut, în sfârşit, cei doi, locotenentul major Chiriţă şi cu maiorul Alexandru Iulian.

— Haideţi la drum! Că este târziu! a spus Şoule. Spre Constanţa!

— Ocolesc! a spus maiorul Alexandru Iulian. Vreau să ocolesc în cartierul Berceni pentru că am o treabă de rezolvat!

Era cald şi frumos. Cerul era senin. Niciun strop de ploaie, nimic şi nimic, decât străzile strălucitoare.

Au ocolit pe la sud în cartierul Bercenilor.

— Hai cu mine! a spus maiorul Alexandru Iulian lui Şoule. Tu stai aicea, în maşină, i-a spus locotenentului major Chiriţă. Stai aici, la maşină.

— Unde mergem? a spus Şoule când au pornit la drum.

— Ei! Şi tu… a spus maiorul Alexandru Iulian. O să merg la un bloc, la un apartament!

— Ce apartament? a spus Şoule.

— Fosta soţie! a spus maiorul Alexandru Iulian. Vreau să trimit personal, nu prin poştă, personal, fiului pensia cuvenită pe lună!

— Nu ŞTIAM că ai un fiu, a spus Şoule

— Nu este acasă! a spus maiorul Alexandru Iulian. Decât fosta soţie! Şi vreau să te rog ceva: împreună, că am dat pensia cuvenită fostei soţii pentru fiu.

— O recipisă, o chitanţă, ceva?! a spus Şoule. Sunt un martor…

— Exact! Că eşti martor! a spus maiorul Alexandru Iulian. Nu durează mult, ai înţeles?

— Nu ŞTIAM că ai o fostă soţie şi mai ales că ai şi un fiu! a spus Şoule. Dar sunt de acord!

N-a durat mult. În apartament, maiorul Alexandru Iulian i-a dat banii fostei soţii şi a semnat o chitanţă şi Şoule a semnat ca martor.

A durat o oră, dus şi întors! Fără să ştie locotenentul major Chiriţă!

Spre seară au ajuns acasă, la Constanţa.

— O să te anunţ! a spus maiorul Alexandru Iulian. Nu mai durează mult! Aproape două sau trei săptămâni, o să te anunţ! mai mergi la pescuit?

— Mâine, nu! a spus Şoule. Poimâine da. Dar te anunţ prin telefon. Mâine! Era în data de 31 Iulie 1991!

CAPITOLUL 74

Între timp, s-a organizat a treia zi, la pescuit, în Delta Dunării!

La Babadag! maiorul Alexandru Iulian şi, bineînţeles, Şoule au plecat cu maşina pe la ora 04: 45 dimineaţa.

În gândul lui, Şoule: „Pe drum avem de învăţat lecţia de acceptat, că nimic nu este întâmp I ăto r!… E scris şi în stele, în centrul oamenilor importanţi!… Nu imediat, dar după cum ştii, morile zeilor macină încet, dar infinit de fin, că am participat activ până la finalul «interviului»!”

Oameni şi oameni! Printre care, în „bătătura” de la

Focşani, Ion Iliescu, femeia din Şcoala Generală Nr. 10, profesoara de Desen, femeia din tren, respectiv Ştefan Nuţa, acumăarkozi Nuţa, cufostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi, înapoi, Ion Iliescu, cu un general-locotenent Pancea Marin şi, nu în ultimul rând, o persoană importantă, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, în principal are un scop: distrugerea „ţintei” Şoule!

Nu imediat, dar încet, încet distrugi un om: era, de fapt, o agonie! O agonie universală! Dar, o singură persoană – Şoule!

Era scorul de 1-0 pentru Ion Iliescu în faptul că Şoule a rezolvat o Fişă de la Iaşi: era satisfăcut! Era satisfăcut când a văzut pe vi u! în biroul de la Cotroceni uite, am rezolvat trecutul! Acuma Ion Iliescu este satisfăcut la culme: să piară un ofiţer de Informaţie prin intermediul colonelului Radu Costache şi colonelului Vizitiu Vasile şi, sus, generalul locotenent Pancea Marin şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!

Ion Iliescu era satisfăcut: un ofiţer de Informaţie de la Focşani pe care l-a cunoscut personal, în „bătătură”, de mulţi ani de zile – Şoule! Acuma, să piară! Să piară prin intoxicare!

În ceea ce priveşte pe prietenul, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu era mai clar: mai ra r! A sunat şi a tot sunat Şoule, într-una era ocupat sau deranjat telefonul!

În ceea ce priveşte pegeneralul Pancea Marin era şi mai clar: nu te mai cunosc!... Ori am „treabă” ori... ori...!?

În ceea ce priveşte pe „motanul încălţat”, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, nicio şansă ca să intre în vorbă cu: un ofiţer! Un ofiţer oarecare... Când a plecat la Iaşi, Şoule a făcut treaba „bine”, a obţinut Fişa lui Ion Iliescu! Nu mai are importanţă după: să piară, Şoule, prin testar e! Să piară!!!

Dar şi recompensa pe măsură: colonelul Radu

Costache a fost făcut de la colonel la general şi colonelul Vizitiu Vasile în rezervă! că ŞTIA mu 11 e! De la FIŞĂ! Dar, ŞTIA! Că Iliescu era trădător!

Şoule a ŞTIUT, dar nu a vrut să aibă de-a face cu trădătorul Ion Iliescu, şi nu a vorbit, încă!

A ŞTIUT prin Fişă! şi foarte bine! colonelul Radu Costache că are de-a face cu un trădător de ţară, Ion Iliescu, dar a tăcut chitic! Şi recompensa: de la colonel, lageneral… în fine!…

N-a durat mai mult de două săptămâni de zile şi ceva, şi tot prin telefon, Şoule a aflat Decizia: numirea, ca Ofiţer de Informaţie la Secţia din comuna Moşneni, judeţul Constanţa.

Şi s-a făcut şi o altă „schimbare", tot un ofiţer de Informaţie, dar la Penitenciarul Poarta Albă, judeţul Constanţa – locotenentul major Chiriţă!

Şi şeful de la Informaţii, maiorul Alexandru Iulian! la Penitenciarul Poarta

Albă!

Dar Penitenciarul Poarta Albă, avea şi zona din sud-estul Ţării: Penitenciarul Tichileşti (cu femei), judeţul Brăila, Penitenciarul Brăila, Penitenciarul Galaţi, Penitenciarul Tulcea, „patronat" de către maiorul Alexandru Iulian.

1 August 1992, Şoule a început activitatea de la Penitenciarul Poarta

Albă!

Şi a început activitatea şi locotenentul major Chiriţă la Penitenciarul Poarta Albă! Penitenciarul Poarta Albă era renumit!

De fapt, Şoseaua Naţională care face legătură între Constanţa şi Slobozia-Urziceni, din apropierea comunei Ovidiu, se ia la stânga şi încă o comună învecinată: Nisipari, şi se ajunge la Penitenciarul Poarta Albă.

Nu era în comuna Poarta Albă în localitate, nu! De la

alt punct de reper care face legătura cu comuna Poarta Albă propriu-zisă în direcţia Megidia, Cernavodă etc.

La Şosea, pe stânga cum ar veni, era Comandamentul Peniteciarului din Poarta Albă, o clădire cu un etaj. Era, de fapt, un bloc cu trei scări. Pe stânga bucătărie, drept înainte popota şi, pe dreapta, lateral, un punct de control, cu cadrele.

Mai departe de 30 – 40 metri distanţă, o magazie lângă şosea. Dar, vizavi, înainte, pe stânga, un mic chioşc şi pe dreapta, un alt imobil, dar mic.

Şi, în final, o poartă, în incintă, cu uşa metalică, şi o poartă mare pentru camioane.

În ansamblu, poarta mare din incinta, cu un zid de 5 – 7 metri înălţime, de culoare albă, era şi numele comunei Poarta Albă şi cu Penitenciarul Poarta Albă!

În exteriorul închisorii erau două „ziduri” în interiorul ansamblului, de data asta era sârmă la distanţă de 3 – 5 metri şi sârmă ghimpată de 2 – 3 metri în înălţime! Deci două ziduri!

Dar între cele două ziduri era o porţiune neutră: fâşia arată! în interiorul incintei de la zidul principal!

Exact cum ar veni la fâşia arată de la Harta Ţării şi, sinonim, penitenciarul de Poarta Albă!… Şi, în general, Penitenciarele din ţară aveau o porţiune de fâşie arată în jurul incintei de la zidul exterior.

La Poarta principală, de fapt, s-a întrerupt fâşia arată perpendicular cu Şoseua Principală care intră în incinta închisorii!

Dar, în interiorul zidului principal şi” zidul” de sârmă ghimpată, exact cum ar veni de „fâşie arată”, erau Porţile principale: două! O maşină de la Şosea în interiorul închisorii era legitimată, cu şofer cu tot, şi în ansamblu verificată în amănunt şi la cabină şi în spatele camioanelor.

Se dă drumul la Poarta numărului întâi şi se închide uşa din interior. După aia, şoferul opreşte încă odată

maşina între Porta întâi şi Poarta numărul doi. A doua verificate constă în încărcătură în principal, oameni! un dispozitiv cu retrovizoare, ca să vadă sub maşină.

Penitenciarul Poarta Albă era de renume nu numai de numărul de „locuitori” – erau 4.200 de persoane! erau şi ofiţerii şi, mai ales, subofiţerii, pe măsură!

În special, are numărul întâi din ţară, la numărul deţiniţilor din incinta Penitenciarului, inclusiv ofiţerii şi subofiţerii.

Ofiţerii erau mai puţini: comandantul – colonelul Despinoiu şi maiorul Bălaşa, şeful de stat major!... Şi... cam atât!

Dar subofiţerii erau mulţi! Cam 200 – 240 de persoane!

La 1 August 1992, Şoule, locotenentul major Chiriţă şi „asistentul”, maiorul Alexandru Iulian, au început bine. Primul drum la magazie, lângă Comandament, să se aleagă uniforma!

A durat trei ore la magazie: Şoule, era maior!... Chiriţă era acum locotenent major!... Maiorul Alexandru Iulian, era civil!...

— Am rezolvat cu uniforma! a spus maiorul Alexandru Iulian. Dar o să stai la coadă la Comandant!

Era, de fapt... o secretară! O secretară acră şi nesuferită! Comandantul este amatul secretarei de la puşcărie!...

— O să stai mult? a spus Şoule.

— Ştiu eu? Un minut sau două sau o oră, două sau trei ore, depinde?! a spus maiorul Alexandru Iulian.

Comandantul închisorii, colonelul Despinoiu Alexantru era, mai bine-zis, un tiran! mai mult, se remarca printr-un zel uşor tembel. Au stat patru ore în hol!

Comandantul, colonelul Despinoiu şi secretarul au discutat într-una! în loc să spună: Bine aţi venit! sau ceva de genul: lată! Doi ofiţeri tineri! l-a tratat ca şi inexistenţi.

Locotenentul major Chiriţă s-a instalat în biroul alăturat biroului ocupat de maiorul Alexandru Iulian.

— Şi acuma, să vă arăt Secţia de Penitenciar din comuna Moşneni! a spus maiorul Alexandru Iulian. Haideţi cu maşina!

Au plecat cu maşina în direcţia Constanţa şi, în continuare, spre Mangalia.

Nu departe, maşina a luat-o lateral, pe dreapta, în direcţia Penitenciarul Moşneni. Au luat-o, într-adevăr, pe dreapta, spre comuna 23 August, nu departe de Mangalia. Mai exact la 12 km distanţă de Mangalia.

— Mai durează mult? a spus Şoule.

— Mai sunt 6 sau 7 km până în sat! a spus maiorul Alexandru Iulian. Nu mai e mult!

— Şi în total, de la Poarta Albă până la Moşneni, cât este în kilometraj? a spus Şoule.

— La bord? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— La bordul maşinii! a spus Şoule.

— Acuma?! a spus maiorul Alexandru Iulian, 74 km la bord!

— Deci, de la Poarta Albă la Moşneni aproximativ 80 kilometri distanţă! a spus Şoule. E ceva!…

— Am ajuns! a spus maiorul Alexandru Iulian.

Au ajuns, într-adevăr. Pe stânga, Penitenciarul Moşneni, în zare nicio urmă de locuinţă, decât un Complex industrial. Drept înainte, pe dreapta, era pustiu! Era de fapt un cătun! Un cătun cu 5 sau 6 gospodării!

În exterior, zidul de plăci de trei metri cu cinzeci de centimetri şi deasupra era de 4, 5 metri, ermetic construit. În exterior!

În interiorul unităţii, Penitenciarul de la Moşneni era exact cum a fost şi la Penitenciarul de la Poarta Albă.

În interiorul zidului principal era şi „zidul” de sârmă ghimpată şi întrerupt de fâşia arată de 10 – 12 metri împrejur, cu două porţi principale: o maşină obişnuită,

camioanele, care intră în „bârlog”, e ferită de ochii lumii, între poarta numărul unu şi poarta cu numărul doi. A dat drumul la poarta întâi şi au închis uşa metalică din afară, spre interior. După aceea, şoferul a oprit încă odată maşina, între poarta întâi şi a doua. A doua verificare consta în încărcătura propriu-zisă, în principal oamenii! şi un dispozitiv de „ochit retrovizor”, ca să vadă sub maşină.

În afara Penitenciarului era doar zidul, în ansamblu, fără fâşia arată şi fără sârma ghimpată. În interior, închisoarea propriu-zisă era împărţită: pe stânga, o clădire „clasică” cu deţinuţii „obişnuit”, până la 8 ani de detenţie! lângă ea o altă clădire era bucătăria şi ultima clădire era goală.

Pe dreapta, trei componente de clădiri, la fel, cu deţinuţi! Dar în exterior Penitenciarul era împărţit în trei clădiri: lateral cu şoseaua erau două clădiri identice şi, vizavi, o altă clădire identică ca spaţiu.

În total, zidul de la şosea avea trei 300 metri lăţime cu 800 metri lungime, în faţă, la şosea, erau două sau trei parcări lateral.

Au apărut instantaneu, doi ofiţeri în poartă.

— Am onoarea! Am onoarea! Mă numesc căpitanul Bejenariu Valentin şi sunt comandantul închisorii.

— Am onoareaa! Am onoareaa! a spus maiorul Alexandru Iulian. Şi am dat mâna şi cu locotenentul major Migdală. Faceţi cunoştinţă: Şoule! E nou numit în funcţie de ofiţer de Informaţii din închisoare!

— Am onoareaa! Am onoareaa! a spus căpitanul Bejenariu Valendin. Haideţi în birou!

În clădire erau două birouri: pe stânga, Comandantul, şi vizavi, locotenentul major Migdală. Tot în clădire, alăturat, era şi proaspătul numit ofiţer de informaţie, Şoule!

— De unde ai ŞTIUT? a spus Şoule. De unde ai ŞTIUT că am un birou aici? a spus Şoule.

— Ei şi tu! a spus maiorul Alexandru Iulian. Surpriza să fie deplină, uite!

— Fişetul este din patrimoniul „universal” din dotare! a spus căpitanul Bejenariu Valentin. Proaspăt vopsit!

— Şi…? a spus Şoule.

— Uite şi sigiliul! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi uite şi cheile! a spus căpitanul Bejeneriu Valentin. De la intrare!

— Sunt răsfăţat! a spus Şoule.

De fapt, o masă obişnuită, o masă de la bucătărie, două scaune în mijlocul încăperii, un Fişet proaspăt vopsit în spate şi, mai important, o canapea cu cerşeafuri curate, în mijloc o pătură îndoită în patru şi o pernă, bineînţeles, albă. Şi o altă încăpere, dar de mici dimensiuni, pe stânga toaleta şi, în faţă, chiuveta. Chiuveta nu avea robinete: în perete era prevăzută o găleată cu un robinet! Cu o ţeavă! Cu un dispozitiv care poate deschide sau întrerupe, restabileşte sau reglează circulaţia unui fluid! Deci, nu este canalizare! Era prin găleată! Şi găleata era undeva, după uşă!

Şoule a închis uşa de la birou şi împreună cu maiorul Alexandru Iulian, comandantul căpitanul Bejeneriu Valentin şi cu loconentul major Migdală, a revenit înapoi în birou Comandantului.

În încăperea Comandandului era la fel ca în biroul proaspătului numit Ofiţer de informaţie Şoule! în plus, pe dreapta, un cuier-pom cu 6 braţe. Dar era şi o masă de birou, lângă el. Şi cel mai importanttelefonul!

Un singur telefon! Nicio ramificaţie, nimic: un singur telefon în toată închisoarea de la Moşneni!

În organigramă, în afară de trei ofiţeri, erau cuprinse 70 – 80 de cadre subofiţeri. În esenţă, să păzească deţinuţi!!

Două sau trei săptămâni de acomodare şi Şoule a început activitatea. Cel mai important lucru din auzite! –

„Reţeaua Informativă”… Şi a recrutat destul de mulţi, şi de la cadre, şi de la deţinuţi, dar fără Angajament! O Reţea Informativă proprie, pentru că este necesar!

Între timp, în centrul Penitenciarului de la Poarta Albă era stabilit un program de către Ofiţerul de informaţii:

Luni, o şedinţă care trebuie făcută, de o oră sau două, chiar trei sau patru ore, inclusiv corespondenţa! Corespondenţa internă care se referă la Penitenciarul Poarta Albă şi Secţia Moşneni şi corespondenţa externă care se referă la Penitenciarul de la Brăila, Penitenciarul Galaţi, Penitenciarul Tichileşti şi Penitenciarul Tulcea.

Marţi, miercuti, joi şi vineri, în sediul Penitenciarului de la Poarta Albă şi Moşneni, se recrutează şi se instruiesc cadrele şi deţinuţii.

Şi, într-adevăr, după două luni şi ceva, Şoule a primit prin poştă de la Bucureşti instrucţiunile necesare. Tot Reţea Informativă! Şi, de fapt, a schimbat titulatura: Informatorul s-a transformat în colaborator! Sau Informator cu persoană de sprijin! Era aproape identic! Şi semnează: Directorul General al Penitenciarelor, colonelul Chiş!

Modificarea consta în faptul că Directorul Penitenciarului de la Bucureşti, colonelul Chiş, s-a transformat din colonel în general!

Şoule a trecut cu succes peste problemele de rezolvat, datorită experienţei acumulate din anii anteriori, în ceea ce priveşte treburile zilnicile: luni, în sediul de la Penitenciarul Poarta Albă şi marţi, miercuri, joi şi vineri, la Sediul Secţiei de la închisoarea de la Moşneni.

În ceea ce priveşte Reţeaua Informativă cu deţinuţii, şi mai ales prin intermediul subofiţerilor, era de un potenţial uman enorm. În fiecare zi, inclusiv sâmbăta şi, uneori, duminica era prezentată o informaţie, o notă prin intermediul deţinuţilor sau subofiţerlor din tură, sau

dimineaţa era o şedinţă scurtă cu Comandantul, căpitanul Bejenariu sau cu adjunctul, locotenentul major Migdală.

Era o perioadă benefică şi mai ales de prietenie între Şoule, căpitanul Bejenariu şi locotenentul major Migdală.

Era o atmosferă interioară şi sufletească bună, iar Şoule, în general, mergea spre bine!

CAPITOLUL 75

Prin octombrie, Şoule a fost la o convocare la Bucureşti.

În sală, în interiorul Direcţiei de la Penitenciarul Central, au participat şi generalul Chiş, colonelul Pistol Valeriu şi Secretarul de Stat care se ocupa şi de Penitenciarele din toată ţara.

După şedinţa care a durat 6 ore, cu o pauză de 30 de minute, din două în două ore, Şoule a vrut să plece singur la tren, dar colonelul Pistol Valeriu i-a spus:

— Vino sus, în birou, că am să discut câteva probleme, a spus colonelul Pistol. A plecat maiorul Alexandru Iulian şi echipa la Constanţa?

— Da! A plecat la Constanţa, a spus Şoule.

— Hai sus! a spus colonelul Pistol Valeriu.

După câteva minute, etajul 4, în birou, era colonelul Pistol Valeriu şi

Şoule.

— Stai jos! a spus colonelul Pistol Valeriu. Am o perspectivă frumoasă pentru tine: în câteva luni pleacă Comandandul Penitenciarului de la Poarta Albă la pensie şi o să-l propun pe maiorul Alexandru Iulian, pe care o să-l înlocuiesc cu Şoule…

— Însă? a spus Şoule.

— Am discutat şi cu colegii de la Informaţie şi cu generalul Chiş şi cu Secretarul de Stat Mocuţa. Tu eşti sărac, însă la solda lunară ai tu o contribuţie, ceva…

— Cum?! a spus Şoule.

— O treime din salariu! a spus colonelul Pistol

Valeriu. Până anul viitor. Ca să am grijă cu genera, al, cu Secretarul de Stat Mocuţa… O treime! Ce părere ai?

— N-am înţeles întrebarea: vrei o parte din solda lunară. Mai exact, o treime! a spus Şoule.

— Da! O treime! a spus şoptit, colonelul Pistol Valeriu.

— O să mă mai gândesc, a spus Şoule. Însă nu am bani!

— Ei! O să faci rost, a spus, colonelul Pistol Valeriu. O să faci rost de bani, sunt sigur! Dar fii atent la ce spun eu: un an! Atât! Şi după aia, discutăm! Şi ultimul lucru…

— Şi ultimul…?! a spus Şoule.

— Ultimul, a spus colonelul Pistol Valeriu, vreau să discut între 4 ochi şi cu 4 urechi… Atât!

— O să mă mai gândesc! O să mă mai gândesc! a spurs Şoule.

— Şi, un răspuns! a spus colonelul Pistol Valeriu. Când am un răspuns?

— Peste o lună sau două! O să mă gândesc şi o să am un răspuns! a spus Şoule. Altceva?

— Să fii „cuminte”!… Să fii „cuminte” şi „ascultător”! … Şi, mai mult: să fii „cuminte”! Să fii „ascultător”! Şi docil!… a spus colonelul Pistol Valeriu.

Dar, Şoule: „Cuvintele «cuminte»… «ascultător»… şi culmea! «docil»… în gândul meu nu încap!”

Şoule a plecat mai dezamăgit decât a intrat în holul de la etajul 4, până la parter. Adică, eu am cunoscut la Academia Militară, la T.G.2, pe maiorul Pistol Valeriu care era tot C.l. – st! Tot ofiţeri superiori, cu necazuri sau bucurii… Şi, dintr-odată, colonelul Pistol Valeriu: „Vreau bani!” Şi, mai mult, o treime!… O treime din salariu în fiecare lună!… Auzi: o treime!… Dar cel mai bine, jumătate ce are?!?… Sau, în extremă, trei sferturi ce are?!?… Din salariu!… Şoule era şi mai răvăşit când a plecat de la Sediu Central al Peniteciarelor până la Gara de Nord…

Ploua cu găleata… Ploua zdravăn şi la Constanţa.

A doua zi, la ora 04: 15 a sunat maiorul Alexandru Iulian.

— Cine sunteţi? a spus Şoule.

— Eu sunt! a spus maiorul Alexandru Iulian. Unde ai fost?

— Cum adică?! a spus Şoule. La ce te referi, la Bucureşti ori…?!

— La Bucureşti! Când am plecat din sală nu mai erai… Unde ai fost? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Am plecat, după şedinţă, imediat. M-am întâlnit cu colonelul Pistol Valeriu în hol, a spus Şoule.

— Şi?! a spus maiorul Alexandru Iulian. L-ai chemat pe hol! Şi ce ai discutat?

— Eu nu l-am chemat, dimpotrivă! a spus Şoule. M-a chemat în birou colonelul Pistol Valeriu, nu eu!

— Bine!… Bine!… Şi ce ai discutat?! a spus maiorul Alexandru Iulian. Dar nu-mi spune acuma! Mergi la pescuit?

— Merg! a spus Şoule. Cu mare plăcere!

— Cât e ceasul? a spus maiorul Alexandru Iulian. Cât de ceasul?

— Cât e ceasul? E 04: 20! a spus Şoule.

— La 4: 30 sunteţi la scara blocului! a spus maiorul Alexandru Iulian. Şi discutăm în maşină!… Să ai de mâncare pentru drum, fiindcă mergem în Delta Dunării, la ştiucă! Ai înţeles?

— Am înţeles! Am înţeles! a spus Şoule.

Nu a durat decât 10 minute şi apare, cu maşina, la bloc, maiorul Alexandru Iulian. Au plecat spre Delta Dunării.

Pe drum, în maşină:

— Cei cu tine? a spus maiorul Alexandru Iulian. Ai dispărut în „ceaţă”!

Era, într-adevăr, era şi ceaţă la Constanţa şi era şi o

„ceaţă deasă” în biroul colonelului Pistol Valeriu.

— Ce ai discutat, în birou? Ce ai discutat? Explică-te! a spus maiorul Alexandru Iulian. Ce!… Ai secrete?!

— Nu am secrete? Dimpotrivă: am un secret că mai bine mă duc lanebuni… a spus Şoule.

— Cum adică? a spus maiorul Alexandru Iulian. Ce secrete aveţi?

— Secretul constă în faptul că colonelul Pistol Valeriu vrea să recruteze şi ofiţerii de Informaţie subordonaţi! a spus Şoule. Şi, mai mult, e vorba de o chetă considerabilă!

— N-am înţeles… Să subordonezi Ofiţeri de Informaţie?” Chetă considerabilă”?… Ce este asta? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Un salariul lunar! a spus Şoule. Mai exact, o treime din salariu pe lună! Pe un an de zile!

— Cum ai zis? O treime din salariu pe lună, pe un an de zile? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Are obligaţii mai sus!… Sus!… Până în vârful piramidei, a spus Şoule.

— Şi ce ai zis? a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Am zis să discut şi cu familia! a spus Şoule. Am şi un termen: o lună sau două luni mă gândesc şi, după aia, discutăm!

— Fenomenal! Fenomenal! a spus maiorul Alexandru Iulian. E corupt colonelul Pistol Valeriu! Şi, mai mult, a început să pătrundă prin Ofiţerii de informaţie din sistem! … Asta e, nu-i aşa? Şi, prin ofiţer, şpaga din salariu ajunge la o treime, nu-i aşa?

— Da! Sigur! Dar unde duce banii? Aia e problema! a spus Şoule.

— Banii?… Bani… ori prin Ofiţerul de informaţie „ascunşi” ca o „chetă”, ceva, ştiu eu!… Ori la Mocuţa, de ce nu?! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Nu prea mai are importanţă… a spus Şoule. Am văzut, am auzit şi gata!

— Ştiu eu unde ai dat bani la Minister? a spus maiorul Alexandru Iulian. În interiorul sistemului de informaţie, ştiu eu?!?

Dar ceaţa s-a risipit şi lumina soarelui răsare de un deget.

Şoule n-a prins decât nişte fâţe de peşti, de sâmbătă până duminică. Maiorul Alexandru Iulian a prins peşte cu duiumul: ştuică, caras şi crap de dimensiuni „astronomice”!... De 7 – 8 kilograme fiecare sortiment în parte, însă au împărţit „prada” pe jumătate.

Luni dimineaţa, la ora 07: 00, Şoule a sosit în biroul de la Penitenciarul Poarta Albă, ca în fiecare săptămână. A verificat corespondenţa internă cu rezoluţii date de maiorul Alexandru Iulian şi, după aceea, corespondenţa de la „externe”: Penitenciarul de la Tulcea, Penitenciarul Tichileşti, Penitenciarul Brăila etc., sau de la o altă unitate din Bucureşti...

În fişetul care aparţine maiorului Alexandru Iulian Şoule a văzut nişte, ordonanţe: hârtiile cu Reţeaua Informativă, Notă Informativă, de la Secţia Moşneni până la Brăila, aşezate de la stânga la dreapta, dar sus, o Notiţă cu un Caiet înseriat cu persoanele din Reţeaua Informativă, cu persoanele de sprijin etc...

După două săptămâni, tot în Fişetul maiorului Alexandru Iulian a apărut o „bijuterie” un reportofon cu dimensiuni de 10 cm lungime şi 6 – 7 cm lăţime şi grosimea de 1 cm.

Şoule era singur cu maiorul Alexandru Iulian.

— Asta ce este? a spus Şoule arătând spre reportofon.

— Un Reportofon! L-am cumpărat, a spus maiorul Alexandru Iulian. Am şi înregistrat!

— Cum adică? a spus Şoule.

— Simplu!... a spus maiorul Alexandru Iulian. L-am cumpărat de la Vapor!

— De unde? a spus Şoule.

— Am o sursă, un navigator! a spus maiorul Alexantru Iulian.

— Şi? a spus Şoule.

— Când am discutat acum două săptămâni la telefon şi, ulterior, în maşină, spre Delta Dunării, am hotărât că mai sunt şi nişte „cârtiţe” printre ofiţerii de Informaţii!

— Şi ce a „oferit”? a spus Şoule. Ce informaţii ai aflat?

— Am aflat! Am aflat că în afară de Şoule, în care am încredere, am şi o „cârtiţă”: este locotenentul major Chiriţă!

— Aoleu! a spus Şoule.

— Locotenentul major Chiriţă, recrutat de către colonelul Pistol Valeriu, în biroul de la Bucureşti, a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Prima dată? Sau… a spus Şoule.

— A fost în birou, de prima dată, la angajarea locotenentului major Chiriţă Dănuţ! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi după aia? a spus Şoule.

— A furnizat toate informaţiile de la Penitenciarul Poarta Albă: cu personalul, cu comandantul, a spus maiorul Alexandru Iulian. Era un teren lângă Ovidiu, către Constanţa, la Lacul Siutghiol, „Ghiolul Mare” în folclorul local sau „lacul Mamaia” în limbaj turistic, la care au lucrat deţinuţii cu punctajul supraevaluat, cu pedeapsă mai mică comparativ cu cei obişnuiţi.

— Are şi o construcţie, ceva? a spus Şoule.

— Bineînţeles că are! Nu o vilă! Trei vile! Trei! a spus maiorul Alexandru

Iulian.

— Aoleu! Trei Vile?! a spus Şoule.

— Exact! a spus maiorul Alexantru Iulian.

— Nu era prea departe? a spus Şoule.

— Se vede de la şosea! a spus maiorul Alexandru Iulian. Dar era în construcţie pe la…

— Pe la… pe la… a spus Şoule.

— Aproape de jumătate! a spus maiorul Alexandru Iulian. În fine! Inclusiv o treime din salariu! Dovada: convorbirea mea cu locotenentul major Chiriţă Dănuţ.

— Am spus eu!!! a spus Şoule. A făcut aşa ceva? J

— Am casetele! a spus maiorul Alexandru Iulian. În fişet!

— Am observat! a spus Şoule. Şi ce faci în continuare!

— În continuare? Mă duc la general! La Bucureşti! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— EU am o implicare, ceva? a spus Şoule.

— Nicio implicare! a spus maiorul Alexandru Iulian. Nicio implicare! Stai liniştit! A început bâlciul! A început un bâlci de bâlci…

— Bine că a început! a spus Şoule. Dar ai grijă!… O să te cheme sau nu la vorbitor?!

— O să vedem!… O să vedem!… a spus maiorul Alexandru Iulian.

— B în e! a spus Şoule. Acuma pleci? Sau mai stai un pic să te mai gândeşti?

— Nu mă mai gândesc! Plec acuma! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Bine! a spus Şoule…

— Şi am o rugămite: eu plec la Bucureşti acuma, dar tu, când pleci acasă, ocoleşte nu prin comuna Poarta Albă, ci prin comuna Ovidiu, să vedem la faţa locului deţinuţii angajaţi pe trei sectoare distincte: trei Vile care aparţin Comandantului! A spus maiorul Alexandru Iulian.

— O să trec pe acolo, fii sigur! a spus Şoule.

Maiorul Alexandru Iulian, a ajuns în două ore şi ceva, până la prânz, în Sediul Central al Penitenciarelor din Bucureşti. Şoulea ocolit prin comuna Ovidiu să vadă, la

faţa locului, ce se întâmplă cu deţinuţii de la Vile!

Şoule i-a găsit, erau bine-mersi, cu Comandantul închisorii, colonelul Despinoiu, împreună! Şi, în gândul său, Şoule: „Să vedem, totuşi, pontajul!…” Şi s-a întors la Unitate, unde a aflat, prin intermediul a trei surse! că pontajul era dublat de deţinuţi! Şi, din nou, în gândul său: „Am verificat şi la Vile şi pontajul deţinuţilor, dar aşteptăm rezolvările de la Peniteciarul de la Bucureşti”.

A doua zi, nu, dar a treia zi apare maiorul Alexandru Iulian la Penitenciarul Poarta Albă.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus Şoule. Cum a fost?

— A fost bine! a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi, ce ai făcut? a spus Şoule.

— Am discuatat, în birou, două probleme: că comandantul, colonelul Despinou, e mai tiran decât era de obiciei. E tiranic şi dispotic şi mi s-a spus că, de fapt, era depăşit cu pensionarea de trei ani şi ceva!… a spus maiorul Alexandru Iulian.

— Şi? a spus Şoule.

— Am vorbit tot despre comandantul Despinoiu! a spus maiorul Alexandru Iulian. Că are un teren în comuna Ovidiu, pe care construit trei vile cu deţinuţii cu evaluare mai mare de pontaj…

— Şi ce ţi-a spus general Chiş? a spus Şoule.

— Că o să verifice! a spus maiorul Alexandru Iulian. O să verifice!

— Despre „chetă” ai vorbit? a spus Şoule.

— Am vorbit despre treimea din salariu pe lună! a spus maiorul Alexandru Iulian. De asemenea, că colonelul Pistol Valeriu l-a recrutat pe locotenentul major Chiriţă Daniel pentru ciubucul de o treime din salariu!…

— Dovedită, nu-i aşa?! a spus Şoule.

— Bineînţeles!… Bineînţeles!… Nota că a fost recrutat locotenentul major Chiriţă Daniel de către

colonelul Pistol Valeriu pentru o treime din salariu, am trimis-o la Bucureşti De asta l-a chemat la Bucureşti, în audienţă!… Cu două probleme arzătoare!

— Şi… a spus Şoule.

— În ceea ce te priveşte pe tine, Şoule, a spus maiorul Alexandru Iulian, mâine, nu, dar poimâine o să pleci la Bucureşti, în audienţă la general!

— Eu sunt pregătit! a spus Şoule.

— Să spui exact: că a vrut să te recruteze pentru, o treime din salariu lunar colonelul Pistol Valeriu! a spus maiorul Alexandru Iulian. Şi să spui exact!

— Dar consecinţa! a spus Şoule.

— O să apar şi eu! a spus maiorul Alexandru Iulian. Până la capăt!

— Aşa să fie! a spus Şoule.

Dar, naiv din fire, Şoule a plecat încă odată cu sentimentul de neputinţă şi, mai mult, era neîncrezător de izbândă în cariera militară.

În ziua fixată, Şoule a plecat cu trenul în direcţia Bucureşti, îmbrăcat în uniformă. Pe la ora 10: 00, a ajuns în Sediul Penitenciarului de la Bucureşti.

Secretara de la Biroul comandantului de la Poarta Albă era soţia colonelului Pistol. În speţă, secretara Pistol de la Centrul Puşcăriilor din Ţară era agresivă, păzea un general! Era oţetită!

— Bună ziua! Bună ziua! a spus Şoule.

— Să trăiţi! Să trăiţi! a spus secretara Pistol.

— Este aicea domnul general? a spus Şoule.

— Da!… Este!… a spus secretara Pistol.

— Sunt aşteptat! a spus Şoule.

A ciocănit, uşor, în uşă secretara Pistol, la generalul Chiş, şi Şoule a intrat în birou.

— Am onoarea! a spus Şoule.

— Să trăiţi! Să trăiţi! a spus generalul Chiş. Ce faceţi?

— Să trăiţi! La muncă! a spus Şoule. De ce m-aţi chemat în audienţă?

— Vreau să discut în privinţa faptului că am o sesizare! a spus generalul

Chiş.

— De la cine? a spus Şoule.

— De la maiorul Alexandru Iulian despre colonelul Pistol, a spus generalul

Chiş.

— A! Colonelul Pistol, şeful Informaţiei din Institutul Penitenciarelor din ţară… a spus Şoule.

— Are o sesizare referitoare la faptul că cere otreime din salariu în fiecare lună, a spus generalul Chiş. Ai început să dai banii?… ia-o cu declaraţia de la început…

— E ordin? a spus Şoule.

— Păi! a spus generalul Chiş. Cum a început tărăşenia asta?

— Când am plecat din birou eram împreună cu maiorul Alexandru Iulian şi cu locotenentul major Chiriţă şi am văzut că dumneavoastră aţi plecat, pe rând, la etajul 4, la şeful de Informaţii, colonelul Pistol, a spus Şoule.

— Foarte corect! Se ştie că am un coleg de breaslă: un ofiţer de Informaţie, în speţă colonelul Pistol! a spus general Chiş.

— Nu de prima dată! A doua oară când am discutat în birou cu colonelul Pistol, mi-a cerut ca eu, Şoule, să-i dau o treime din salariul lunar! a spus Şoule.

— Şi, ai primit să faci acest lucru? a spus general Chiş.

— Nu am primit! a spus Şoule. Am discutat, în birou, cu colonelul Pistol şi am stabilit că o să mă mai gândesc două sau trei luni şi după aceea o să am un răspuns! a spus Şoule. A fost la o convocare, la care a participat şi Secretarul de Stat…

— Mocuţa! a spus generalul Chiş. Aşa, şi…

— Şi încă nu am un răspuns la o treime din salariul pe lună! a spus Şoule.

— Ai mai discutat şi cu o altă persoană? a spus generalul Chiş.

— Eram singur! a spus Şoule.

— Şi mai sunt unele persoane? a spus generalul Chiş.

— Nu am cunoştinţă de o altă persoană! a spus Şoule.

— Maiorul Alexandru Iulian spune că nu sunteţi singura persoană căreia i s-a pretins o treime din salariul lunar, nu-i aşa? a spus generalul Chiş.

— De la maiorul Alexandru Iulian am aflat că mai este o persoană care dă o treime din salariu colonelului Pistol.

— Şi mai sunt şi alţii, sau nu prea? a spus general Chiş.

— Dacă sunt mai mulţi, nu ştiu, dar persoana în cauză este locotenentul major Chiriţă Daniel!

— A dat bani, a dat o treime din salariu, pe lună?! Ştii sigur? a spus generalul Chiş.

— Din auzite!… Din… auzite! a spus Şoule. Dar am văzut în Fişetul maiorului Alexandru Iulian o casetă!

— Ce casetă avem?! a spus generalul Chiş.

— Nu am cunoştinţă de conţinutul casetei, doar am văzut-o în Fişet, întâmplător. Conţinutul casetei îl ştie doar maiorul Alexandru Iulian, a spus Şoule.

— Chiar nu ştii? a spus generalul Chiş.

— Nu! Doar din auzite, că locotenentul major Chiriţă Daniel a „suflat în terci” sau, mai bine zis, Informatorul!

— Către cine? a spus generalul Chiş.

— Colonelul! a spus Şoule.

— Şi bani? a spus generalul Chiş. Bani o treime din salariul lunar?

— Din auzite: cheta lunară! a spus Şoule.

— Deci, în concluzie locotenentul major Chiriţă

Daniel era Informatorul şi al doilea aspect, o chetă lunară! … E corect? a spus generalul Chiş.

— În parte… da! a spus Şoule. În ceea ce priveşte pe locotenentul major Chiriţă Daniel. Foarte corect!… Dar mai am o altă problemă: comandantul Penitenciarului Poarta Albă, colonelul Despinoiu!

— Ce ai cu colonelul Despinoiu?!? a subliniat generalul Chiş. Când era colonelul Despinoiu prin ţară, că eram şi cu Iulian Alexandru în stagiu, era cam despotic, dar tot comandant!…

— Era cam nebun! a spus Şoule.

— Ei!… E comandant şi gata! a spus generalul Chiş. În fine!

— Bine! a spus Şoule. Dar am aflat, cu dovezi de la subofiţerii din tură, cu deţinuţii… pontajul!… E o şmecherie a comandantului Penitenciarului Poarta Albă!… în speţă, Comandantul, colonelul Despinoiu, are un teren, la vedere! între comuna Ovidiu şi Constanţa, pe stânga, la Lacul Siutghiol, „Ghiolul Mare”. A început acolo trei case… Acum sunt pe la jumătate!…

— Şi? a spus generalul Chiş.

— Şi a lucrat cu deţinuţii, cu pontajul supraevaluat!… De la ora 07: 00 la 15: 00! Era oficial!… Dar, de fapt, deţinuţii de la ora 07: 00 la 15: 00 au „completat” punctajul de la 15: 00 la 19: 00!… Era o diferenţă mare de la 15: 00 la 19.00!… Patru ore!… Am aflat din mai multe surse: informatorii de la subofiţeri şi din interior, două surse de la Comandament!

— Păi!… Nu e bine deloc!… a spus generul Chiş. Ai verificat în amănunt cu terenul, cu cele trei „vilişoare” din comuna Ovidiu, lângă Lacul Siutghiol şi, mai mult, pontajul deţinuţilor de la 15: 00 la 19: 00! E o diferenţă cam mare patru ore!… O să verific şi, după aia, mai discutăm!

Când a plecat Şoule, secretara Pistol făcea cu „ochiul” undeva, în sertar, în jos!… Dar Şoule a salutat

ostăşeşte, în încăperea ostilă şi neprielnică, pe soţia colonelului Pistol.

Şoule a discutat cu generalul Chiş mai mult de o oră şi ceva, apoi a plecat la tren şi înapoi la Constanţa.

N-a trecut mult timp şi la şedinţa săptămânală, din data de 04.12.1992, împreună cu colegii din teritoriu – Penitenciarul Tulcea, Penitenciarul Brăila etc. –, s-a „produs” o altă „minune”!

După prânz, pe la ora 14: 00 – 15: 00, a sunat telefonul T.O. – derivat cu Comandantul de la Poarta Albă, prin intermediul secretarei acre din biroul generalului Chiş.

— Bună ziua! Sunteţi Poarta Albă, nu-i aşa? a spus o femeie de la Centrală. Aveţi legătura cu Bucureştiul!

— Am onoarea!… Am onoarea! Sunt maiorul Alexandru Iulian. Ordonaţi!

— Generalul Chiş!… Am hotărât: o să verific toate informaţiile cu privire la colonelul Pistol şi la colonelul Despinoiu, şi în continuare… cu martorii, cu declaraţie, etc.!… Aşa că, dumneata, maior Alexandru Iulian, vei fi detaşat la Penitenciarul Slobozia, judeţul Ialomiţa, iar Şoule va fi detaşat la Penitenciarul din Galaţi, cu funcţie echivalentă din Penitenciar, amândoi!… Acum o să dau ordin, la cadre!… Salut şi la mai mare!…

Şi a închis telefonul T.O.

Însă Şoule era previzibil în perspectivă: cariera era compromisă!

Nu s-a întâmplat, încă, nimic important!…

CAPTOLUL 76

Veştile… „bune” au început să vină încă de dimineaţă, devreme.

Şoule a plecat din gara Constanţa, miercuri, în data de 06.12.1992, pe la ora 07: 00, pe traseul Făurei, Buzău, Galaţi. În Galaţi, la peron, era forfotă mare. Cum nu a fost aşteptat de nimeni, a plecat la Unitate pe jos, întrebând un

trecător unde este Penitenciarul, întrucât nu ştia exact locaţia.

— Păi, a spus trecătorul, se vede în zare un deal, la 500 sau 600 metri distanţă de la gară. De-acolo, de pe dreapta, luaţi tramvaiul şi drept înainte…

— Câte staţii? a spus Şoule.

— Şase sau şapte staţii! a spus trecătorul. Aveţi bilet de tramvai?

— Nu am! a spus Şoule.

— Aveţi un chioşc, lângă gară! a spus trecătorul.

Era, într-adevăr, un deal, dar la 700 metri distanţă de Gara, nu 500 – 600 metri. Şoule a aşteptat 15 minute până a apărut primul tramvai, care să meargă în sus, la destinaţia dorită de el. Exact ca la Constanţa, haitele de câini mişunau în jurul platoului de jos. Drumul la destinaţie – Penitenciarul Galaţi – a durat alte 15 minute.

Pe stânga, a apărut un zid de 4 – 5 metri înălţime, din beton. Era Penitenciarul. Nu departe de Penitenciar era o casă, cam vizavi de el, iar la fereastră, un puşti asculta manele, cu difuzorul la maxim.

În poarta Petenţiarului, un subofiţer de serviciu stătea nepăsător în ghereta cu un hol mic ca dimensiuni, ascultând la radio aceleaşi manelele ca puştiul de vizavi. Puştiul n-avea nicio legătură cu subofiţerul din poartă; era doar o coincidenţă stranie! Sau, mai bine zis, era bizară legătura între manele, puştiul de la fereastră şi subofiţerul de la Poartă. Era lungimea de undă aleasă!

— Puştiule, urlă radioul tău de mama focului! a spus subofiţerul din poartă. Apoi: Cu ce pot să ajut?

— Vorbeşti cu puştiul sau cu mine? a spus Şoule. Şi mai încet cu manelele, că se aud din stradă! Am fost detaşat de la Penitenciurul Poarta Albă la Penitenciarul Galaţi! a spus Şoule.

— Nu ŞTIAM! a spus subofiţerul din poartă. Aveţi o legitimaţie sau ceva care arată (?) că sunteţi ofiţer? a spus

subofiţerul de la poartă.

— Sigur că da!… Sigur! a spus Şoule, şi a dat Ordinul de Serviciu şi Buletinul de Identitate, care să dovedească că este viu şi cu uniformă de poliţist de Penitenciar. Pe Ordinul de Serviciu scria: Detaşat de la Penitenciarul Poarta Albă la Penitenciarul Galaţi.

— E în ordine!… E în ordine! a spus subofiţerul de la poartă.

— Am unde să dorm? a spus Şoule. Popota este în interior, nu-i aşa?

— O să sunăm, la telefon, la Ofiţerul de Serviciu sau de Permanenţă de la Penitenciar.

Şi subofiţerul de la poartă, într-adevăr, a sunat imediat la Permanenţa Penitenciarului.

Între timp, Şoule inspectă cu privirea ghereta. Era exact ca la o Unitate Militară: un hol, o cameră mică şi o uşă, o masă şi un scaun, un pat obişnuit cu pături şi cu o pernă, mototolite şi cam murdare! şi un telefon în interiorul încăperii era o altă uşă lateral şi Şoule nu ştia pentru ce este:

— Asta unde ce este?! a spus Şoule arătând spre uşă

— Spre vorbitor! a subliniat subofiţerul de la poartă.

— A!… Nu ŞTIAM! a spus Şoule.

— În audienţa de la deţinuţi, traseul era următorul: se intră în holul principal, se legitimează, se intră în holul secundar, pe stânga, şi se aşteaptă. Un alt subofiţer, special, cheamă deţinuţii pe dreapta!… între vizitator şi deţinuţ există un geam cu un orificiu de 10 pe 10 cm, care permite să se vorbească.

Din interiorul Penitenciarului a apărut un locotenent major:

— Mă numesc locotenent major Ciornei Ioan, adjunctul Penitenciarului! Cine sunteţi?

— Mă numesc Şoule! Poftim Ordinul de Serviciu şi Buletinul de Identitate!… Mai vrei să verifici ceva?

— Nu! E Ordinul de Serviciu şi Buletinul de Identitate! Este suficient! a spus locotenentul major Ciornei Ioan.

După verificare i-a dat înapoi documentele lui Şoule.

— Sunt detaşat de la Penitanciarul Poarta Albă la Penitenciarul Galaţi!

— Am cunoştinţă de asta, sigur că da! a spus locotenentul major Ciornei Ioan. Am discutat şi cu Comandantul Penitenciarului Galaţi. (Era un colonel în vârstă, dar Şoule i-a uitat numele).

— Să le luăm pe toate pe rând, a spus locotenentul major Ciornei Ioan. Aveţi o locuinţă?

— Nu am o locuinţă în Galaţi şi nu văd niciun Hotel prin preajmă… a spus Şoule. Aveţi o garsonieră disponibilă sau altceva în afară sau în incinta Unităţii, ca să nu mai cheltuiesc aiurea…

Bagajul burduşit al lui Şoule era incomod şi-l pusese în interiorul închisorii, doar la patru sau cinci metri distanţă de poarta cu subofiţerul.

Şoule a observat ceva ce ţine de tipicul penitenciarelor din toată ţara: jur-împrejur un zid de 4 sau 5 metri înălţime, în interior, o fâşie arată de 10 – 12 metri în jurul închisorii şi, bineînţeles, un „zid” care să ascundă sârma ghimpată de la sol până sus! Zidul exterior era de trei sau patru metri în jurul perimetrului! Dar era o porţiune între poarta de acces a personalului şi, pe dreapta, o porţiune mai largă care dădea acces pe poartă camioanelor. De fapt, erau două porţi principale închise ermatic: era „zidul” de la închisoare şi, la fel, un „zid”, dar în interiorul penitenciarului, cu perimetrul „imaginar” cu fâşia arata de la poarta principală.

În jurul zidului închisorii, dar din interior, o clădire de la un capăt până la celălalt, la o distanţă de la „zidul fermecat” de 10 sau 11 metri. Era o clădire numai parter, fără etaj. Exact în mijlocul clădirii, o arcadă mare, ca un

camion! Nici mai mult, nici mai puţin cât să nu zgârie clădirile! Nici „musca” nu trecea între camion şi zidul clădirii.

— Încotro mergem? a spus Şoule.

— Păi!... Haidem, să vedem unde o să dormim! a spus locotenentul major Ciornei Ioan. Pe aici!... Pe aici!... Aveţi cazaregratuită!... Şi, uitaţi-vă, avem şi o popotă! Pe stânga clădirii!

Şoule a văzut un deţinut lângă clădire, cu un panel plin cu murături.

Clădirea principală şi cu gardul „viu”, de fapt sârma ghimpată, avea o porţiune de 10 sau 12 metri pe care se cultiva zarzavat, însă era pustiu că era iarna!

— Mai este de mers? a spus Şoule.

— Mai este, mai este!... Cum să nu? a spus loconenetul major Ciornei Ioan.

Şoule a văzut o clădire pe stânga şi alta pe dreapta! în care vor intra? se întreba singur.

— Uitaţi-vă!... a spus locotenentul major Ciornei Ioan. Sunt două clădiri aproape identice! Pe stânga, e protocolul propriu-zis pentru cei de la Bucureşti! Dar nu e nimeni! Pe dreapta, un alt protocol, identic!

— Pe dreapta e cineva? a spus şoptit, Şoule.

— Nu e nimeni! a spus locotenentul major Ciornei Ioan.

Au intrat în clădire. O casă obişnuită, un hol spaţios, lângă el baia, pe dreapta, la fel de spaţioasă, o cameră, a doua cameră şi, ultima, pe stânga, o altă cameră.

— A doua cameră! a spus locotenentul major Ciornei Ioan. Şi a indicat o uşă, apoi a plecat.

Teracota era caldă spre fierbinte. O teracotă vişinie, cu două „trepte”, una la fereastră şi una la uşă.

În dormitor erau trei paturi cu trei noptiere, ca de Spital, din metal. Şi, mai mult, trei pături aliniate ca la armată, însă cearşaful era curat dar, bineînţeles, nu mai

fusese călcat de ani de zile. La fel şi faţa de pernă.

A găsit, pentru prima dată prima dată, papuci din gumă.

Şoule a verificat veiozele. Funcţionau! La perete era o masă cu două scaune, oarecum şubrezite. Dar era ceva, nu-i aşa?!

Atmosfera era, într-adevăr, plăcută şi zgomotul de tramvaie era mai estompat. O singură inconvenienţă apăru: nu era nici radio şi nici televizor! Şoule era ca „mort” fără radio şi televizor!

Joi, în data de 07.12.1992, dimineaţa devreme, la ora 07: 00 Şoule s-a prezentat la Comandant, în birou.

Un birou obişnuit, cu o secretară la fel de acră ca cea de la Penitenciarul de la Poarta Albă, dar mai tânără decât cea de la Penitenciarul de la Poarta Albă şi mai abilă ca cea de la Comandamentul de la Bucureşti.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus Comandantul.

— Am onoarea! Am onoarea! a spus Şoule. Am fost detaşat şi iată-mă în

Galaţi.

— Pentru cât timp? a spus colonelul-Comandant.

— Ştiu eu?! a spus Şoule. O lună, două sau trei luni a spus Şoule.

— Ce s-a întâmplat de fapt la Penitenciarul de la Poarta Albă?! a spus colonelul-Comandantu. Ce s-a întâmplat, concret?

— Eu am spus generalului Chiş, a spus Şoule, două probleme: una – denunţul colonelului Pistol şi, a doua, denunţul colonelului Despinoiu!

— Mai concret! a spus colonelul-Comandant.

— Mai concret?! a spus Şoule. În fiecare lună, două treimi din salariu aparţine subsemnatului, iar „restul”, o treime aparţine colonelului Pistol!…

— Dar asta este infracţiune! a spus colonelul-Comandant. Şi? Ai trimis banii?

— Da! a spus Şoule. Dar nu eu! Concret, a dat locotenentul major Chiriţă Daniel!

— Ce ai făcut înainte? a spus colonelul-Comandat… Ce ai făcut „înainte”, că am o îndoială!

— O îndoială?! a spus Şoule „înainte”? Am fost la S.R.I. şi am fost trecut în rezervă!…

— Cum aşa?! a spus colonelul Comandant.

— Am fost la testare, la Bucureşti, şi am picat cu brio… Am avut şi o dispută cu şeful S.R.I.-ului Virgil Măgureanu!… în câteva zile aveţi Dosarul Personal! Veţi vedea acolo…

— O să verific! a spus colonelul Comandant. În câteva zile!

— Dosarul aparţine de Comandamentul de la Bucureşti, la Penitenciar… a spus Şoule.

— Şi ce s-a spus de colonelul Comandant Despinoiu? a spus comandantul Peniteciarului Galaţi. A doua problemă?!

— A doua? a spus Şoule. E legată de Comandantul Penitenciarului Poarta Albă, colonelul Despinoiu! E foarte simplu: are un teren la marginea comunei Ovidiu, judeţul Constanţa. Între şoseaua principală şi Lacul Siutghiol. Are trei vile în construcţie şi, bineînţeles, „muncitorii” nu sunt alţii decât deţinuţii!… Şi, mai mult, a pontat de la ora 07: 00 la 15: 00” normal”, dar, după aia, a pontat încă 4 ore în plus deţinuţilor, de la 15: 00 la 19: 00! Era o diferenţă mare, de patru ore!…

— Eu l-am cunoscut pe colonelul Despinoiu, eram şi colegi de breaslă, de la Şcoala… Un om de nimic! a spus colonelul Comandant. L-am cunoscut îndeaproape la Penitenciarul Poarta Albă, când am fost în concediu. Avea şi o „viluţă” lângă el!… Dar nu mi-a plăcut deloc şi am renunţat de mulţi ani de zile să mai merg în concediu acolo…

— Ei!… în fine!… Şi mai concret, cel mai binevedeţi

Dosarul personal! a spus Şoule.

N-au avut de discutat mai mult de 5 – 6 minute.

— Deci. Ai o locuinţă aproape, că eşti ofiţer! a spus colonelul comandant de la Galaţi, şi am hotărât să te încadrez în funcţie inferioară cu o treaptă, de la locotenent colonel la maior! Ca Ofiţer de serviciu! La poartă!

— Am înţeles! Am înţeles! a spus Şoule şi a ieşit închizând uşa de la birou încet şi uşor…

Şoule şi-a desfăşurat activitatea la poartă la Penitenciarul din Galaţi şi, săptămânal, era la Constanţa şi retur. N-are importanţă, ori sâmbăta, ori duminica, la familie! Uneori, la maxim opt-zece zile.

La poartă la Penitenciarul Galaţi era linişte şi pace. Ieri stătea subofiţerul şi astăzi Şoule. Un subofiţer era înlocuit cu un ofiţer! Şi, mai mult, un ofiţer superior! Dus şi întors, pe un hol îngust, şi puştiul de vizavi, care asculta, voit, manele. Asculta manelele de la Radio, dar, uneori, puşitul asculta casetofonul!

Şoule nu a mai discutat cu colonelul Comandant de la Galaţi decât în treacăt. Dosarul personal era „dospit” la Penitanciarul de la Bucureşti, nu în Biroul de la Penitenciarul Poarta Albă, pentru că plecat şi maiorul Alexandru Iulian. A plecat imediat la Penitenciarul de la Slobozia!

Şoule şi-a desfăşurat activitatea până în data de 15.02.1992, când a plecat în concediu! La Constanţa, nu la Galaţi!

Calmul acestor zile era perfect ca să aşezi lucrurile la punct.

Era încă la final, ultimul episod de la Penitenciarul Naţional de la Bucureşti: distrugerea lui Şoule, „relicva” de la Penitenciarul…” relicva” de la S.R.I… „relicva” de la Ministerul de Interne, într-adevăr o perioadă scurtă, din data de 17.12.1989!…” relicva” de la Departamentul Securităţii Statului… şi „relicva” de la Ministerul Apărării

Naţionale!

Că a ŞTIUT multe!… Foarte multe lucruri!…

CAPITOLUL 77

Şi, „minunea” a sosit: s-a sfârşit cariera!

Şoule a fost chemat din concediu! La ordin, prin telefon (era un cadrist):

— Mâine la ora 10: 00 eşti chemat la Consililul de Disciplină de la Penitenciarul din Bucureşti, în Sala de Şedinţe. Ai înţeles? Să fii acolo!…

— Bineînţeles! Bineînţeles! a spus Şoule.

Şoule a plecat la prânz, din Gara Constanţa, la Bucureşti şi a fost găzduit în apartamentul fostului coleg de clasă de la Academia Militară, acum maiorul Stoica Viorel.

S-a scris între timp şi la ziar! în presa din 26 Februarie 1993! Nu mai are importanţă decât ziarul „Evenimentul Zilei”… Textual, în data de 26 februarie 1993, în pagina a 2-a:

„Pentru că a raportat la şefi că pentru angajare i s-a pretins mită, Maiorul (Şoule!) va apărea în faţa Consiliului de Onoare al Ofiţerilor.

Vineri, 26 februarie 1993, maiorul (Şoule!), Ofiţer Operativ la Penitenciarul Galaţi, va apărea în faţa Consiliului de Onoare. Motivul citării sale în faţa acestei instanţe îl constituie «Denunţul calomnios împotriva şefilor ierarhici». Maiorul se consideră nevinovat.

Conform declaraţiilor sale, adevăratul motiv al acestei citări îl constituie memoriul pe care domnia sa l-a înaintat Procuraturii Militare Bucureşti în data de 8 (!) decembrie 1992.

În acest document, sesiza că în aprilie 1992, când a solicitat încadrarea sa în Serviciul Independent Operativ al Direcţiei Generale a Penitenciarelor, col. Pistol Valeriu, şeful serviciului, i-a pretins suma de 100.000 lei. Aceeaşi pretenţie a fost emisă şi în data de 7 mai la domiciliu,

colonelului. În luna august 1992, (Şoule!) s-a adresat şefului său direct căruia i-a raportat faptul că la angajare i s-a cerut mită.

În data de 4 decembrie 1992, la Penitenciarul Poarta Albă a avut loc o şedinţă cu ofiţerii penitenciarului. Cu această ocazie, col. Chiş Ioan (era general!) a prezentat în plenul şedinţei întregul raport a, lui (Şoule!). Începând de a doua zi, maiorul a fost scos din funcţia pe care o avea.

S-a desfăşurat şi o anchetă a Procuraturii Militare. Prin rezoluţia nr. 1398/P/1993 din 04.02.1993 s-a dispus «neînceperea urmăririi penale faţă de col. Pistol Valeriu, întrucât cercetările efectuate nu au confirmat învinuirea adusă acestuia». Maiorul (Şoule!) susţine că această rezoluţie se datorează faptului că martorii săi, subordonaţii colonelului Pistol Valeriu, au fost obligaţi să tacă (în subsidiar: să tac mâlc că am şi în t... mult!)".

Articolul era semnat de Adriana Grigoriev, Codruţ Răduţa şi Alex Grigoriev, şi directorul, Ion Cristoiu!

Al doilea material, tot în ziarul „Evenimentul zilei", dar în data de 01 Martie 1993, ultima pagină, textual, în continuare:

Ultima oră: *„Maiorul (Şoule!) a fost acuzat că a vândut secrete de stat. El este hotărât să lupte până la dezvăluirea adevărului.*

Vineri, 26 februarie, maiorul (Şoule!), ofiţer operativ al Direcţiei Generale a Penitenciarelor, a apărut în faţa Consiliului de Onoare, pe motiv că şi-a denunţat superiorii care i-au pretins mită.

Faptul că în aceeaşi dimineaţa ziarul nostru publicase povestea domniei sale a constituit în opinia instanţei o circumstanţă agravantă. Doamna lt. col. *Mihalea, componentă a Consiliului de Onoare, a afirmat că «Ştirea a apărut pe aceeaşi pagină cu interviul Regelui Mihai».*

Consiliul de Onoare, prezidat de dl. col. Mircea

Surugiu, a propus trecerea în rezervă a maiorului (Şoule!).

Cu o zi înainte de a apărea în faţa Consiliului, domnul maior a depus un memoriu la Procuratura Militară Bucureşti. împreună cu memoriul a fost depusă şi o casetă audio, al cărui conţinut probează afirmaţiile maiorului (Şoule!). De asemenea, de pe casetă mai reiese că It. major Dănuţ Chiriţă a fost împiedicat să vorbească în legătură cu acest caz de către colonelul Pistol.

Domnul maior (Şoule!) doreşte să se adreseze şi Ministrului Justiţiei, Petre Ninosu, propunându-i constituirea unei comisii de anchetă cu împuternicire specială. Acest organ urmează să cerceteze întregul caz paralel cu procuratura.

Maiorul (Şoule!) este hotărât să lupte până când adevărul va ieşi la iveală".

Semnează articolul: Adriana Grigoriev şi Alexandru Grigoriev. Punct! Punct şi… înapoi!… Recapitulare!

O altă minune!… Tot în ziarul „Evenimentul Zilei", din data de vineri, 20 noiembrie 1992 apare şi Decretul din data de 19 noiembrie 1992, joi, prin care este numit Ministru Justiţiei Petre Ninosu, şi semnat, Preşedintele Ţării, Ion Iliescu!

Unde să meargă Şoule? La Cotroceni!

A doua zi, la ora 06: 30 dimineaţa, Şoule şi cu maiorul Stoica Viorel au traversat, din blocul în care locuiau, la un chioşc vizavi de Academia Militară. Pentru că Şouleaştepta un răspuns de la Consiliul de Onoare!… Cu interes şi interes public, ce mai: un ziar!

Un ziar!

Un ziar oarecum obişnuit!

Dar, totuşi…

Şoule a cheltuit şapte zeci de bani pe două ziare. Era luni, 01.03.1993, zi mai geroasă ca de obicei, dar în stradă, zumzetul dimineţii duduie! Un zumzet, între stâlpul cu firele trase de electricitate sau cablu: era chiciură!

Vânzătorul de ziare i-a oferit restul şi, în plus, două bilete. Şoule a dat un bilet maiorului Stoica Viorel, să meargă la serviciu.

— La un bilet! a spus Şoule.

A dat un bilet şi ziarul „Evenimentul zilei”, din data de 01.03.1993! La rubrica „Ultima oră”, în ultima pagină, a aflat decizia Consiliului de Onoare de la Bucureşti.

După răspunsul dat de Consililul de Onoare: trecerea imediată în rezervă, Şoule a discutat cu maiorul Iulian Alexandru.

— Asta e! a spus Iulian Alexandru. TU ai ŞTIUT multe!... Mai ales, am citit în Dosarul tău personal!... Nu te mai primeşte niciunde!

— Dar n-am spus nimic!... a replicat Şoule.

La etajul IV, la Direcţia Generală a Penitenciarelor, Şoule a discutat acelaşi lucru cu colonelul Pistol Valeriu, care i-a spus acelaşi lucru:

— Am avut Dosarul complet... Că tu ai ŞTIUT prea multe!... Nu te mai primeşte nici unde!

— Dar n-am spus nimic!... a replicat Şoule.

Şi, la fel, la etajul întâi, unde era secretara, care era soţia colonelului Pistol Valeriu! Şoule a discutat cu general Chiş şi, în esenţă, era mai rău... (fără legătură cu mita, cu colonelul Pistol Valeriu):

— AI ŞTIUT... mult e!... Prin intermediul Dosarului... Complet!... Ai ŞTIUT multe!... Multe!... Nu te mai primeşte nimeni, niciunde!!

Recapitulare!

Era zgârcit-zgârcit maiorul Stoica Viorel că, de fapt, Şoule a cumpărat 2 ziare „Evenimentul Zilei” – cu bani! – nu unul.

— Eu NU citesc murdăriile altora!... a spus maiorul Stoica Viorel, jenat, probabil. Este un ziar de scandal! a spus scurt şi concis maiorul Stoica Viorel. Dar ce ai aflat?!

— Zice că... a conchis Şoule.

Au parcurs, în treacăt, ziarul cu pricina, „Ultima Ora”!… Şi, totuşi, au citit împreună! Un ziar de scandal!… însă, maiorul Stoica Viorel nu era pregătit sufleteşte cu „murdăriile altora”. Era, într-adevăr, un ziar de dreapta, dar maiorul Stoica Viorel era spre comunismul apus!…

— Fără comunişti! a spus Şoule.

— Şi?… încotro? a spus maiorul Stoica Viorel. Mă duc la serviciu că nu este departe, patru staţii de autobuz.

— Cât e ceasul? a spus Şoule.

— Cât e ceasul?! a spus maiorul Stoica Viorel. Cât e ceasul?! E 06.35!

— Mă duc la Cotroceni!… Şi, după aia, o să te sun! a spus Şoule.

— Baftă! a spus, pe drum spre staţia de autobuz maiorul Stoica Viorel.

Şoule a plecat în direcţie opusă, la Cotroceni! nu departe de staţia de autobuz şi troleibuz. Şi, în gândul său, Şoule: „Ce am greşit «fratele meu» în viaţa mea: doar «o plimbare» de la Academia Militară la Cotroceni!?!…1*

Tot la Recapitulare!…

Era copil. Era cu tata, mama şi sora. Era prima dată când a dat nas în nas cu Ion Iliescu, „şeful”, venit cu campania electorală, în „bătătură”, în gospodăria de la Focşani, din strada Petre Groza nr. 2.

— Vrei să „Votezi” comuniştii?! a spus, în treacăt, către mama, Ion Iliescu, în timpul Campaniei electorale, când era şi cu colegul de studii superioare, Anghel.

— Mulţumesc frumos de intenţie! Dar fără U.T.C! a spus, tot în treacăt, mama. Am o cotizaţie stabilă şi lunară, dar la sindicat!… Deci, fără comuniştii! Şi mama a cotit-o: avem o casă frumoasă!

— N-aveţi tencuială în exterior! a spus Ion Iliescu.

— Nu avem şi gata! a spus mama.

— Însă, tencuiala exterioară! a spus Ion Iliescu.

— O să rezolvăm, cumva! a spus mama.

În jurul clădirii, în gospodăria privată, cu două case de fapt! erau pomi fructiferi. Un vişin mare lângă gardul cu a doua proprietate, cea a familiei Câmpeanul şi familia Câmpeanu, cu trotuarul asfaltat în stradă, cu viţă de vie şi lângă ea porumb, sfeclă şi roşii mai ales... Tot în „bătătură" era şi familia Dorungeanu şi, lângă ea, Mama Nica, în al doilea corp de clădire...

Şi tot aicea, în gospodăria familiei lui Şoule, „nas în nas" a apărut un alt „exemplar" al Ţării noastre, „genialul" revoluţiei" culturale, şi nu numai! secretarul general al Partidului Comunist Român, Nicolae Ceauşescu!...

Era „campanie electorală" când a trecut Ion Iliescu, mai devreme un pic, prin zona municipiul Focşani, dar apare din senin! secretarul general al partidului, Conducătorul.

— Aveţi o schiţă pregătitoare, a spus conducătorul „genial", Nicolae Ceauşescu.

— Da! Sigur că da! a spus prim secretarul judeţului Vrancea.

— A!... A!... O să demolam tot! Cu nicio excepţie...

Inclusiv casa lui Şoule. Totul are un preţ!...

Şi i-a spus prim secretarul judeţului Vrancea... Vizavi este o „vilă" istorică, o vilă istorică de aproape 100 de ani – casa muzeu Duiliu Zamfirescu!... Era cu o placă mare, mare! Şi a spus secreatrul general al partidului, Nicolae Ceauşescu: Razi tot!... Da văd, după casă, un copac!... Un copac mare... Ce este?!?

— După casă este un stejar înalt! a spus prim secretarul judeţului Vrancea.

— Nu cumva un stejar secular?! a spus secretarul general al partidului, Nicolae Ceauşescu.

— Da!... Lângă el a stat Duiliu Zanfirescu. Stejarul cu pricina are 500 de ani! a spus secretarul judeţean de la Vrancea.

— Radeţi tot!... Tot!... Tot! a spus secretarul general

al palidului, Nicolae Ceauşescu. Dărâmaţitot!… Să dărâmaţi tot!… Se construiesc blocuri!… Blocuri, blocuri şi numai blocuri! Şi Şoseaua cu două benzi care face legătură Bucureşti – Suceava, via Bacău!…

— Cu excepţia Stejarului! a spus prim secretarul judeţului Vrancea. E păcat! De 500 de ani stă la hotarul dintre Moldova şi Tare Românească!…

— Bine! Sunt de acord să rămână! a subliniat secretarul general al partidului, Nicolae Ceauşescu. Sunt de acord, dar în jurul stejarului se dărâmă tot! Fără Şcoala Generală nr. 10, că văd eu că-i mai departe.

Într-adevăr, a demolat la propriu! aasa familiei lui Şoule, a familiei Dorungeanu, a familiei Plesnilă şi mai multe vile superbe din zonă!

„Demolaţi tot, aţi înţeles?! (acum era mai peltic de furie!), a spus „cârmaciul” de la Bucureşti, secretarul general al partidului, Nicolae Ceauşescu.

Dar sufletul rămâne, Şoule, nu-i aşa?… Rămâne!…

Era înainte de absolvirea Şcolii Militare de la Sibiu. A durat mai puţin de o săptămână. Evacuare!… Evacuare!… Şi repede!… Evacuarea unor oameni de omenie! Şi i-a risipit îndată: familia Dorunceanu, la o gasonieră, mai departe, în Bahnei!… Familia lui Şoule, mutată la Focşani Sud! Ultima frontieră care desparte Moldova de Ţară Românească! Nu departe, nu! o „azvârlitură de băţ”, nu-i aşa tovarăşe secretar general al partidului, Nicolae Ceauşescu? Nu departe… La Goleşti!

Şoule se gândea tot la trecut: „Am dat «nas în nas» cu Ion Iliescu, în campania electorală din Focşani, în bătătură, ca şi cum ar fi fost ieri!… Şi, am dat nas în nas cu Ion Iliescu la Spitalul Militar Central, când eram cu prietenul meu „de suflet”, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, în parc, parcela de la numărul numărul 1 până la numărul 6!”

Când s-au cunoscut cei trei, în parc: Şoule, Ion

Iliescu şi fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, convorbirea a durat 6 – 7 minute cel mult!

În drum, mai aproape de Cotroceni, în parcul de la Palat, în interior, lătra un câine. Şi în cel mai înalt copac, Şoule a văzut, sus de tot, un cuib de cucuvea!... Dar la intrarea la Palat, pe dreapta, undeva, în interiorul parcului principal, o ciocănitoare în jurul copacului făcea: coic-cioc! ... cioc-cioc!... cioccioc!... Dar, mai sacadat!...

Mai era cel mult un minut până la poartă şi, în gândul său, Şoule: „Ce am greşit, oare?!?... Nu ştiu!... Probabil am ştiut prea multe!”

Momeala prinsă de la Iaşi a determinat al doilea eşec al lui Şoule în privinţa carierei. Într-adevăr, a descoperit ura, făţărnicia în ceea ce îl priveşte pe Ion Iliescu. FIŞA! Asta era!...

O Fişă!... O Fişă de la Iaşi!... A ŞTIUT şi nu a tăcut. Din Dosar! Din Dosarul Personal!

Fişa de la Iaşi o avea Şoule în mână!... (Mare păcat! că nu a făcut atunci o copie! Ce prost a fost!). Şoule l-a întrebat pe generalul locotenent Pancea Marin, Consilierul Prezidenţial de la Cotroceni şi, mai mult, secretarul Consiliului de Apărare a Ţării, împreună cu Imre Astalos, alias Virgil Măgureanu, au şters urmele măgăriilor de la un Hotel din Moscova... Cu ce a greşit Şoule?!?

A deschis porţile Palatului de la Cotroceni tot subofiţerul de serviciu de anul trecut.

— Vreau să merg în audienţă la Preşedintele Ţării, Ion Iliescu!... Se poate?! a spus Şoule.

Şoule era îmbrăcat în uniforma de la Penitenciar, dar subofiţerul de serviciu a mai înaintat cu un grad, dar a început să facă burtică!

Şoule a dat şi Legitimaţia şi Buletinul de Identitate, la ghişeu.

— Nu este aicea! a spus, la poartă, subofiţerul de serviciu de anul trecut. Nu este în zonă!...

— Dar generalul locotenent Pancea Marin? a spus, în treacăt, Şoule.

— Verific, prin telefon, la birou, a spus subofiţerul de serviciu.

Şi, în gândul său, Şoule: „Îmi amintesc recenta întâlnire cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, în treacăt! «Salutări pentru Pancea!». Şi a doua zi, la externare, în Pavilonul cu 5-.6 scări de la Academia Militară: «Salutări pentru fostul Ambasator de la Paris şi fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!». Dar a fost…”

— Nu este! Este la şedinţă, a spus, subofiţerul de serviciu de anul trecut.

Subofiţerul de serviciu i-a dat în mână Legitimaţia şi Buletinul de Identitate lui Şoule.

— Baftă! a spus Şoule subofiţerului de serviciu…

Dar, în sinea sa, Şoule: „Mă duc la Corneliu!… Pardon!… Fostul Ambasador de la Paris, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!… Mă duc personal!… Mă duc personal, fără vin şi fără flori!… Ce are!”

La Cotroceni, Şoule a închis poarta principală şi, tot în sinea sa: „În interiorul Palatului este ceva putred de la Fişa lui Ion Iliescu, şi mai mult, o altă „faţă” mai coruptă şi mai putredă este generalul locotenent. Pancea Marin! Pentru că Şoule A ŞTIUT multe!… Că a ŞTIUT mai multe, în speţă Fişa cu Ion Iliescu şi cu generalul locotenent Pancea Marin… împreună!… Că, vorba aia, «peştele pute la cap, nu la picioare». Oare ce număr are Ion Iliescu şi Pancea Marin! Ce număr are şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu? Ce culoare au? La picioare miros frumos sau… miros… O sperenţă, însă, mai este: la fostul ministrul de externe”.

Traseul era cunoscut: Palatul Cotroceni, Cineratograful Cotroceni, trecere peste râul Dâmboviţa, apoi bulevardul Ştefan Furtună. Pe jos!… Gara de Nord,

strada Felix, bulevardul Nicolae Titulescu, Muzeul Antipa, bulevardul Kiseleff şi direct la apartamentul fostului Ministru de Externe, Corneliu Mănescu.

Şi, în gând, Şoule: „Pe drum, acum 5 ani, am promis că după absolvirea Academiei Militare, cu prima ocazie, să vin la Bucureşti cu 20 litri de vin, la domiciliul fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu! Şi am adus de fapt 22 litri. împreună cu vinul, am adus şi o floare, cală, una singură! dată, cu drag, Elenei Mănescu! Dar, hai la drum! La şosea, Şoule!”

Şoule a poposit în bulevardul Ştefan Furtună, pe dreapta Muzeul Militar Central, dar, înainte de asta, pe stânga, vizavi Spitalul Militar Central. Şoule a stat câteva minute de aducere aminte, la poarta 2, vizavi, aproape de Muzeul Militar Central, unde se afla chioşcul de unde cumpăra zilnic „Scânteia”. Era „modernizat” acum: un geam cu vedere spre Spital şi un geam la trotuar. Vânzătorul făcea dus şi întors între cele două geamuri, să-i mulţumească pe toţi care îi solicitau câte ceva. Şoule a luat ziarul de la colţ, din Staţia de troleibuz sau autobuz, vizavi de Academia Militară.

Şi-a amintit: „Douăzeci de bani pregătiţi în halat, în fiecare zi…”

Rememora cu plăcere fiecare clipă petrecută la Recuperare, în compania fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu, fostul Ambasador de la Paris… Apoi un parc! Un parc prevăzut imagiar cu numere descrescătoare de la 6 la 1! Acolo Şoule a cunoscut, în fiecare zi, personalităţi de prim rang, printre care – pe rând!

— Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu şi, bineînţeles, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu… În fiecare zi, la prânz, la ora 12: 30, în parc! Şoule a ŞTIUT multe, din aprilie 1986, la Spital Militar Central, că va fi o lovitură de stat!… Pregătită înainte cu multă vreme, la Spitalul Militar

Central!... De-o parte era Preşedintele Ţării, Nicolae Ceauşescu, de cealaltă parte, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Petre Roman, Pancea Marin şi, nu în ultimul rând, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! Şi, printre ei, Şoule!!...

Amintiri!... Amintirii!...

Şoule a plecat îngândurat de lângă grilajul de fier de la poarta nr. 2.

Conştiinţa lui Şoule este curată, doar că a ŞTIUT mai mult decât trebuia să ştie!...

Şoule a plecat mulţumit că au apărut vii, în amintire, evenimentele de acum 5 ani de zile, de la Spitalul Militar Central. A trecut, tot pe trotuar, pe stânga, în direcţia bulevardului Dinicu Golescu, Gara de Nord, a traversat strada şi a intrat în strada Felix şi, în continuare, bulevardul Nicolae Titulescu, Muzeul Antipa, în direcţia Palatul Victoriei. Nu a trecut pe la Palat, nu! a luat-o pe stânga, pe bulevardul Kiseleff, că ŞTIA bine zona!... îi era cunoscută. Îi era mai cunoscută adresa: strada Berzei nr. 2 Bis!

Dar era „ocupat”! De fapt era „deranjament”!... Şoule a descoperit „minunea”: la intrarea în clădire s-a înfiinţat un dispozitiv electric şi, ulterior, cu radio şi electronică şi, mai mult, cu rază luminoasă, exact cum s-a întâmplat în perioada loviturii de stat, în ziua de 22.12.1989, după ora 12: 17, când au plecat cu elicoptarul cei doi „dictatori” de la Bucureşti: Interfonul! Jos, nu sus! ...

Şoule a apăsat butonul:

— Mă numesc Şoule! Vreau să vorbesc cu domnul Ambasador Corneliu Mănescu. Se poate?!

— Nu mai locuieşte aicea! a spus, prin interfon, un bărbat.

— Am fost prieteni buni! a spus Şoule.

— Nu mai locuiesc aicea! a spus, bărbatul. Şi-a

schimbat adresa. Aveţi o hârtie şi un pix să vi-o notaţi?!

Şoule a avut laândemână un petic dinziarul Evenimentul Zilei, nu un petic din ziarul „Scânteia”, ca în Sala de Cinematograf vizavi de Intercotinental şi Muzeul de Istorie, când s-a petrecut un alt episod, cel cu un bărbat în spatele lui. Avea în buzunarul de la piept un pix. Deci, un petic de hârtie şi un pix obişnuit, cu care să treacă adresa.

— Spuneţi… a spus Şoule, şi a notat ce îi dictase vocea de la interfon.

— La Arcul de Triumf, tot la etajul al treilea. Nu e departe. Două sau trei blocuri!… a spus bărbatul.

— Am înţeles! Am înţeles! a spus Şoule. Aveţi cumva şi telefonul?!

— S-a schimbat numărul. Întrebaţi la Informaţii, a spus bărbatul.

— Mulţumesc pentru amabilitate, a spus Şoule.

— Cu plăcere, a spus bărbatul de la interfon şi a apoi a închis scurt.

Şi, în gândul lui, Şoule: „Modernizare, ce mai!”

Aleea principală şi-a mai pierdut din intensitatea zgomotelor maşinilor de la Bulevardul Kisleff şi s-a pierdut zumzăitul specific şi foşnetul capacilor de la vânt!…A

În gândul său, Şoule: „Cât o fi ceasul? O! E târziu! E 12: 30!”

Şoule a ajuns la destinaţie: o clădirea cu trei nivele. La intrare, în perete, Şoule a întâlnit” interfonul şi a apăsat la numărul ce indica apartamentul. S-a auzit o voce de femeie. Era Elena Mănescu, care spunea cuiva: „Hai la interfon… Vino la interfon… O să dai telefonul, jos, la interfon, să nu te sperii!… O să durează mai mult… De la dormitor până în holul principal…”

Se auzi din apartament un zgomot înfundat, ca şi cum ar fi căzut interfonul pe podea. După o perioadă de timp, la interfon:

— Ce faci băiatule?... Ce mai faci?!?... Tot la Constanţa? a spus, prin interfon, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Dumneavoastră, sunteţi bine? a spus, la interfon, Şoule.

Dar, Şoule avea o problemă: interfonul era mai sus ca de obicei şi s-a înălţat tot timpul pe vârfuri. În fine!...

— Am o artroză accentuată şi nu pot să merg! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu... Mă dor picioarele îngrozitor, aşa că merg cu scaunul cu rotile... Târâş!

În gândul său, Şoule: într-adevăr, diagnosticul de la Recuperare, de la Spitalul Militar Central, era foarte clar: artroză! încă din aprilie 1986”.

— Îmi pare rău că sunteţi atât de grav bolnav... a spus Şoule.

— Băiatule! Băiatule! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ai ceva probleme, de mă cauţi?

— Am o problemă! a spus, Şoule. Aţi citit ziarul „Evenimentul Zilei”?

— Am la îndemână ziarul! Şi?...

— Pe ultima pagină! a subliniat Şoule. Unde se zice că...

— În data de 01.03.1993... Da! Am citit! Am citit punct cu punct! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ce ţi-ai propus?! Mergi până la capăt, nu-i aşa?! ...

— Da! Până la capăt! a spus Şoule. N-am greşit cu nimic!

— Du-te la el! La Ministru! a spus, sec, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Fără nume (la interfon!)... Mergi în audienţă! Probabil şi din cauza scandalului de la Penitenciar. A fost înlocuit din funcţie Ministru de Justiţie Mircea Ionescu Qintus şi a venit Petre (Petre Ninosu!)!... a continuat fostul Ministru de Externe

Corneliu Mănescu. Du-te, du-te în audienţă!… Şi discută cu el, băiatule! Priveşte înainte, nu înapoi!…

Şoule a discutat încă un minut şi ceva cu soţia Ministrului, Elena Mănescu:

— Şi fiica, Alexandra, unde mai este?! a spus Şoule.

— A revenit la Bucureşti după… Erau amândoi avocaţi la Piatra Neamţ!… Au fost „deportaţi” în provincie! … Şi au fost obligaţi să lucreze la domiciliul… Nu a fost o perioadă prea plăcută, dar a fost!… Du-te la El! Du-te la Petre! Şi baftă! A SPUS Elena Mănescu şi a oprit interfonul.

Când a plecat de la interfon de la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Şoule era un pic răvăşit şi cu gândul aiurea. Dar cu o „rază” de speranţă benefică pentru carieră.

În gândul său, Şoule: „Eram la prânz, ultima dată, tot prin telefon, cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, la Crăciun, în 1992! Am colindat în decembrie 1992, dar fără să ştiu că s-a schimbat adresa şi, ulterior, şi telefonul, dar până în data de 01.03.1993!”

Şi tot în gândul său, Şoule: „Animăluţule ce eşti!…”

Deplasarea până la Ministerul Justiţiei merita efortul! Şoule a parcurs drumul de la Arcul de Triumf la Ministerul Justiţiei tot pe jos, pentru că are un antrenament formidabil!… De la vila fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu s-a întors în centru pe bulevardul Kiseleff, pe lângă Palatul Victoriei până la Casa Armatei, că era mai simplu, după care a luat-o prin Parcul Cişmigiu.

Destinaţia: Ministerul de Justiţie, lângă Primăria Generală a Capitalei.

La poartă (fără poartă nu se poate!), lateral, o încăpere mică şi o femeie, la ghişeu. Şi o altă gheretă, cu un bărbat de la jandarmerie.

La poartă era afişat un program cu judecătorul de serviciu.

— Mă numesc Şoule şi vreau să vorbesc cu Ministrul Justiţiei, Petre Ninosu! Vreau o audienţă!

— Domnul ministru nu este! Domnul ministru al Justiţiei, Petre Ninosu, nu este în ţară!... E în străinătate, cu o delegaţie, a spus judecătorul de serviciu, din gheretă.

Şoule a simţit, în acea clipă, că s-a terminat cariera de o viaţă!

A greşit că am ŞTIUT multe!... Şi ce dacă a ştiut? La Recuperare, cel mai bine, trebuia să spună «nu te cunosc şi gata!»... în garsoniera numărul 1, când la cunoscut pe «prietenul» său, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, trebuia să spună «Nu te cunosc şi gata!». Sau prin hol sau prin parc, «nu te cunosc, Corneliu Mănescu, fost Ambasador la Paris!...». Nu îl mai durea capul!... A fost internat la Spital, a fost operat cu succes! şi, în drumul carierei, se duce la Academia Militară... Şi după un an şi ceva, a luat Licenţa!... Apoi repartizarea!... «Nu te mai cunosc, fost Ministru de Externe Corneliu Mănescu, şi gata!», aşa trebuia să spună.

Dar n-a fost aşa!...

Printr-o întâmplare nefericită, conjuncturală, a stat în contra vântului! în esenţă, trei faze.

Prima, profesoara de „desene animate” de la Focşani, că n-a fost să fie „recrutat” de către cei din „afară”! Deci, n-a mers!...

A doua, la Recuperare, la Spitalul Militar Central din Bucureşti, înainte de Lovitura de Stat, că a ŞTIUT multe...

A treia, Fişa de la Iaşi! Fişa lui Ion Iliescu din perioada studenţiei! A ŞTIUT multe! Subsidiar, Imre Asztalos şi cu generalul locotenent Pancea Marin, şi a aflat un „invitat”, care se numea colonelul Pistol Valeriu, la care i-a ŞTIUT tot Dosarul Personal. Un Dosar personal, în speţă Şoule! Un Dosar speculativ, cu şantaj, ca să fie angajat în sistemul Penitenciarului! A ştiut multe!

Acum, DA! A aflat adevărul!

Când Şoule a plecat în treaba lui, judecătorul din ghişeu îl chema pe următorul solicitant. Era coadă la Ministerul Justiţiei, de la uşa de intrare, până în capătul holului interior.

Şoule a trecut strada Principală, spre Cişmigiu, şi pentru că nu era departe de Gara de Nord, decât trei staţii, a luat-o prin parc.

Ajuns în Gară, Şoule a cumpărat bilet la clasa I, dar nu spre Constanţa, ci spre Galaţi!... înapoi la Penitenciarul Galaţi, tot în data de 01.03.1993.

Pe drum nu s-a întâmplat nimic important.

Şi nici la Unitatea Militară nu s-a întâmplat mai nimic important, doar că, vizavi, un puşti asculta manele, dar în surdină!

La poartă, Şoule s-a întâlnit cu locotenentul major Ciornei, care era de Permanenţă, şi care stătea la o şuetă cu un subofiţer ce-l înlocuia pe Şoule.

— Gata?! Te-ai şi întors! a spus locotenentul major Ciornei.

— Da! a spus Şoule şi i-a dat ziarul „Evenimentul zilei”, ultima pagină.

— Îmi pare rău! a spus locotenentul major Ciornei. A vuit Galaţiul, deţinuţii şi tot personalul de la Penitenciar la aflarea veştii din „Evenimentul Zilei”, ultima oră! Nu mai există niciun ziar la niciun chioşc din zonă... Sau din oraş...

— Şi deţinuţii? a spus Şoule.

— Mai ales ei! a spus, zâmbind, locotenentul major Ciornei. Am citit şi ai avut dreptate!... Ai avut dreptate, cu probe, dovada casetofonul, cel mai palpabil... Ce mai!...

— Are conotaţii şi în afara Penitenciarului Galaţi şi la Autorităţile Naţionale de la Bucureşti şi din toată ţara! a spus Şoule.

— Exact! a spus locotenentul major Ciornei.

Şoule era un pic epuizat. A început ziua dis-de-dimineaţă, împreună cu prietenul său, maiorul Stoica

Viorel, la chioşcul de ziare, când a cumpărat două exemplare din „Evenimentul Zilei”, a fost la Palatul Cotroceni, a „trecut” pe la „prietenul” său, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, „bun prieten”! Din „copilărie!!!”… şi apoi la Ministerul Justiţiei, unde însă nu-l întâlnise pe Petre Ninosu!… Un adevărat Maraton!

De fapt, povestea că Şoule A ŞTIUT şi era refuzat la Palatul Cotroceni că vrea să vorbească cu Ion Iliescu sau cu un Consilier Prezidenţial, că fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu „a acceptat” convorbirea la interfon, că ministrul Justiţiei Petre Ninosu era în „delegaţie, în străinătate”, a stârnit la Galaţi entuziasmul celor de la Penitenciar şi a deţinuţilor… Şoule a constatat o altă percepţie a cazului său în provincie, faţă de Bucureşti, unde „cadrele te omoară!

ŞTIAU tot! ŞTIAU tot Dosarul personal – în special! – cu Reţeaua Informativă, Colaboratorii şi Sursele care i-au trecut prin mână! De fapt, securitatea era ANEXA!… Cadrele contează, nu invers! Cadrele contează, nu securitatea!…

Că Şoule a ştiut Dosarul personal!

— Prin Reţeaua Informativă, Sursele şi Colaboratorii, şi la Oradea, şi la Iaşi, şi la Constanţa, şi înapoi la Iaşi, cu „drăcovenia” din Fişa care conţinea nişte „fleacuri!” de la un Hotel din Moscova, privind o persoană – Ion Iliescu! – şi înapoi la Constanţa, unde a „poposit” la Penitenciarul Poarta Albă, apoi la cel din comuna Moşneni şi, ultimul, Penitenciarul Galaţi! în general, a urmat Dosarul Personal fără cadre, de la Galaţi! până la capăt, şi concluzia: Şoule nu este apt, că trădează „Secrete de Stat”! auzi! Şoule a trădat Secretul de Stat! Cadrele, nu securitatea! Cadrele! … O informaţie utilă şi-s gata: A ŞTIUT multe!… Cu voia sa, Ampăratul” cadrelor!…

O Informaţie din Dosar!

Un Dosar personal! Că A ŞTIUT multe!!!

Cadrele!

Şoule a participat la Iaşi, în perioada 1984 – 1985, cu un „muncitor destoinic”, plutonierul L.G., şi un „maistru”, A.G. la întocmirea dosarului – obiectivul „Cerchez” (locotenentul colonel, în rezervă, cu două fiice, amândouă medici şi, ulterior, căsătorite, una dintre ele cu un procuror, mai „tinerel” cumva, Anton Răşcanu).

Însă, Cadrele erau în „umbră”, nu securitatea!… Securitatea era mizilic faţă de Cadre!…

Cadrele erau prioritatea absolută! Nu securitatea! Că ŞTIAU tot Dosarul

Personal! Şi că Şoule a ştiut multe!

Luni, 15.03.1993, Şoule a fost trecut în rezervă, de la Penitenciarul Galaţi, la propunerea Consiliului de Onoare a Ofiţerului superior din Direcţia Generală. Cadrele erau la pândă: că Şoule a ştiut multe!… Foarte multe!…

Şoule a plecat din Gara Galaţi spre Constanţa. A spus „La revedere”! unui puşti care asculta „manele”, dar de data asta la volum maxim.

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat mai nimic important în zare!…

Şoule şi-a spus în gând: „Trebuie să accepţi faptul că viaţa este în continuă schimbare şi că trebuie să faci parte din schimbare, dacă vrei să ai succes!…”

CAPITOLUL 78

Şoule a început războiul „civil” între doi adversari: Şoule, că A ŞTIUT multe! şi Statul, care dorea să se răzbune. Sau invers!

Deci, Şoule a trecut foarte greu de la miliţian la civil! … A trecut în rezervă, dar un alt C.l. – st apare la orizont. Aşa că, C.l. – stul de la Penitenciarul Galaţi s-a mutat la Constanţa, în speţă la Penitenciarul Poarta Albă! C.l. – stul se numea locotenent major Chiriţă Daniel!…

Şoule A ŞTIUT bine că este urmărit! Era firesc, oricum! ŞI ŞTIA bine şi locotenentul major Chiriţă Daniel!

… Dar Dosarul personal era ascuns la Sediul Central din Bucureşti. Deci Şoule a trecut la „civilie”!

Şoule, încă tânăr! a înfiinţat încet-încet o Firmă privată. O Firmă de Pază şi, ulterior, şi de Protecţie. Firma a început se funcţioneze prin martie sau prima decadă din mai, anul 1993.

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important în viaţa zbuciumată, în general.

Firma avea aproape 500 de oameni din Constanţa şi din împrejurimi. Obiectivele sunt păzite straşnic de toţi, în frunte cu directorul general Şoule. Şi totul mergea bine!

În afară de Pază şi Protecţie, Şoule a organizat un Depozit de bere din import, tot în Constanţa. Treaba mergea şnur! Cu personalul separat.

Şoule a continuat cu o firmă de intermediere cereale (grâu, porumb) soia, rapiţă etc.

Şi nu s-a terminat! A trecut încet, încet şi la afaceri cu petrol!

Şoule era mulţumit, dar era o mică „problemă”: Şoule era mereu pe teren! Ori la Bucureşti, ori la Craiova, ori… ori… etc.

Şi, din vorbă în vorbă, Şoule a luat legătura cu personalităţi importante, cum ar fi: Victor Surdu cu soţia sa Angela Similea, Dinu Patriciu, mulţi demnitari, precum şi Iulian Vlad (fostul şef al Departamentului Securităţii Statului).

Afacerile lui Şoule prosperau. Era o perioadă bună pentru Şoule, fără stres ca la Armată.

Când a plecat din armată, 15 martie 1993, nu-l mai angaja niciun „organ” de stat! Nici nu mai avea nevoie… Era fericit! Asta până prin martie 1996! Aproape de 3 ani de zile.

Până la un moment dat, când a auzit prin telefon:

— Vino, te rog, aicea!

„Vino, te rog, aicea” era o formulare întipărită din

anii de Armată! Depăşită, dar cu o personalitate nu te joci… Şoule l-a recunoscut. Era generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad.

A închis telefonul şi a doua zi dimineaţa a plecat la trenul de Bucureşti.

A ajuns pe la prânz, dar nu la Gara de Nord, ci la Gara Obor. Când Şoule a sosit în gară, generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad stătea pe o bancă de pe peron şi frunzărea un ziar. Bineînţeles „Evenimentul zilei”!

— Bine aţi sosit! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad.

Era, în general, îngrijit, generalul colonel Iulian Vlad. Mic de statură, cu mustăţi potrivite, mai subţiri. La televizor părea mai înalt decât în realitate. Avea un costum de culoare neagră, cu pantofii lustriţi, tot negrii, cu o cămaşă de culoare gălbui şi – nou! – o cravată roşie. Avea o pălărie neagră, dar, „deranjant”, era un prea mică pentru capul său. Avea şi umbrelă, n-are importanţă că plouă sau ninge în exterior sau în interior! era la îndemână. Umbrela de un metru şi 40 centimetri, în orice împrejurare!

Generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad, cu alură de fotbalist, avea privirea sclipitor de inteligentă, dar mai strălucitoare decât a lui Corneliu Mănescu.

— Am sosit! Am onoarea! a spus Şoule. Unde discutăm?

— La birou! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad. Avea la dispoziţie maşină personală.

De fapt, povestea lui Şoule cu generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad, nu este întâmplătoare. De un an şi ceva Şoule l-a cunoscut prin intermediul afacerilor cu cerealele sau petrol, prin aprilie 1996. Afaceri cu trei foşti puşcăriaşi: căpitanul Zorile, generalul colonel Iulian Vlad şi un civil.

Căpitanul Zorile, înainte şi în timpul „revoluţiei” din ţară, a tras nişte gloanţe către „civili”. Era căpitan de

securitate în Bucureşti. A fost condamnat la închisoare şi în timpul detenţiei s-a întâlnit, în celulă, cu generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad, la Penitenciarul Rahova. După ispăşirea pedepsei a plecat la Craiova, unde avea un apartament în zona Gării.

Civilul era coleg de celulă cu cei doi şi îl chema Manolescu.

(O mică paranteză: Şoule a plecat cu maşina de la Craiova la Bucureşti împreună cu căpitanul Zorile, Manolescu şi un şofer, cu afacerea de cereale. Cu actele semnate şi parafate de la Bucureşti, în parte cu generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad, dar prin intermediul fiului cel mic, Adrian Vlad. Generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad are doi fii: Adrian Vlad şi Mircea Vlad, şi o fată. Şoule nu l-a cunoscut decât pe Adrian Vlad, care, după cum se aud nişte voci din Bucureşti, se întâlneşte cu tatăl său doar la Crăciun şi la Paşti!)

— Ce mai faceţi? a spus Şoule.

— Încerc, încerc marea cu sarea! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad. Am nişte grâu şi nişte petrol cu reziduu de tip 3, de la Navă. Am încărcat şi cu nişte grâu!

— Unde? a spus Şoule.

— La Bacău! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad. Şi, am încărcat şi la Penitenciarul Jilava! Ce are?!

În maşină însă lui Şoule i s-a făcut rău.

— Mi-e rău! a spus Şoule. Mă duc, înapoi la Constanţa!… înapoi la Constanţa!

— Dar ce ai! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad. Ce ai?

— Mă doare stomacul şi am o transpiraţie abundentă! … Amână un timp! a spus Şoule şi s-a întors înapoi, la Gara de Nord.

La semaforul cu Arcul de Triumf:

— Să nu „uiţi” niciodată! a spus Şoule... Pe stânga, a indicat locul... La etajul al treilea... O persoană mai „interesantă” ca de obicei, dar istorică. O Lovitură de Stat! ... O Lovitură de Stat Militară!... AM ŞTIUT tot cât şi „cârmaciul întâi” al Ţării!

Şi semaforul, întârzie...

— Aoleu! a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad, în maşină.

— Mă doare! Mă doare îngrozitor în zona stomacului! a spus Şoule.

— O să amânăm! a spus generalul colonel (în rezervă), Iulian Vlad. Când te mai văd?! Să te faci bine, oricum!...

— O să mă fac bine?! Mă duc la Constanţa şi după aia discutăm! a spus

Şoule.

— Să te faci bine! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

N-a durat mult la tren. Şoule a stat douăzeci de minute la peron şi a apărut o garnitură în direcţia Constanţa.

Acasă, a doua zi, Şoule a dat un telefon la Spitalul Militar din Constanţa. îl cunoştea pe Comandant, colonelul Melinte, de la Focşani. Cu ani buni în urmă, stătea într-un bloc, la parter, cu mama şi cu tata lui Şoule, vizavi de Casa de Cultură a Sindicatelor din Focşani.

Era şedinţă: comandantul şi, printre alţii, şi cardiologul, colonelul Oţel.

— Simptomele: vărsături, transpiraţie abundentă etc., nu asimilează, mâncarea şi nici apa! a spus colonelul Oţel. Diagnostic probabil: ocluzie intestinală! Vino aici repede! Imediat!

Era în data de 07.05.1996.

La Radiologie, la subsol, era maiorul doctor Mocanu.

— Faceţi ceva!... Faceţi ceva!... Că altfel, la cuţit!... Şi

repede, că nu te joci cu sănătatea… îl tai ca pe un peşte, ce mai, de la piept până la buricia spus comandantul.

Dar te uită!… Era târziu: ocluzie intestinală!… Era clar!

Chirurgul şef, maiorul Romeo Călin Popescu, colonelul Crângu şi o asistentă au început operaţia propriu-zisă pe la ora 09: 00, în data de 08.05.1996! Trei ore şi patruzeci de minute a durat operaţia, cu anestezistul, că fără el nu se poate. În timpul operaţiei, Şoule a dormit buştean!

Pe Şoule l-a trezit maiorul Popescu Romeo:

— Scoală!… Scoală!… Te-ai trezit?

— M-am trezit!… M-am trezit!… a spus Şoule.

Profesionalismul şi perseverenţa echipei maiorului Popescu Romeo cu colonelul Crângu i-au salvat viaţa lui Şoule! Jos pălăria pentru maiorul Popescu Romeo şi pentru colonelul Crângu şi restul personalului medical de la Spitalul Militar din Constanţa. Jos pălăria!

Şapte zile a „îndurat” Şoule în salon. De fapt, o garsonieră cu două paturi opus Blocului Operator, tot la etajul întâi. A mai stat încă 12 zile la recupare, după ce i-au scos firele. Şi, miercuri, 15.05.1996, pe la ora 12: 00, Şoule a plecat acasă, pe jos!

Şi, totuşi, pentru Şoule, nu s-a mai întâmplat aproape nimic important de semnalat, în zare!

CAPITOLUL 79

Până la urmă, Şoule a hotărât să continue cu activitatea de Pază şi Protecţie şi cu Depozitul de Bere. Şi-a propus să dea un semnal telefonic generalului colonel (în rezervă) Iulian Vlad, după ce termină cu recuperarea, că nu este târziu, nu-i aşa? prin septembrie sau octombrie (1996). Dar prin septembrie, prin a treia decadă a lunii, plecat totuşi spre Bucureşti, la o întâlnire… de taină! Cu generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

Şoule a plecat luni, mai devreme ca de obicei, cu un

tren Rapid, pe la ora 05: 30. Deci, din Constanţa la Gara Obor din Bucureşti. Era un tren rapid la clasa întâi care nu oprea decât la Medgidia, Cernavodă, Ciulniţa şi, în final, Gara Bucureşti-Obor.

Nu era agromeraţie, dimpotrivă: prin compartimente nu erau decât una sau două persoane. Şoule a nimerit într-un compartiment cu un tânăr şi o femeie.

A călătorit bine, adică a stat într-un fotoliu, concentrat fiind cu dezlegarea unor integrame. Trenul a făcut prima oprire în staţia Medgidia, unde a stat pe peron câteva minute. Apoi a continuat drumul, cu opriri în gările şi Cernavodă Ciulniţa, până la destinaţie: Gara Obor din Bucureşti, unde era aşteptat de general colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

Trenul a încetinit şi a oprit vagoanele în staţie, pe linia a doua, unde stătea, de fapt, 3 minute!... Şoule a sărit pe peron, foarte aproape de tren, întrucât peronul era destul de îngust.

A văzut pe peron două persoane, două femei, pe lângă care a trecut şi şi-a continuat drumul mai departe, pe peronul principal. Totuşi avea senzaţia că una dintre ele îi pare cunoscută. Şi într-adevăr, după puţine momente de gândire, a recunoscut-o. Era Sarkozi Nuţa!...

„O să te mai văd odată?!” a spus, în gândul său, Şoule. „O să te mai văd încă odată?” întrebare curioasă ce-i revenea acum în minte...

La peron, Şoule şi-a intersectat privirea cu cea a Nuţei Sarkozi!...

— Ce mai faceţi? a spus Şoule.

Femeia se arătă surprinsă de întrebare.

— Nu vă cunosc! a spus Sarkozi Nuţa.

— Ba da! Mă cunoaşteţi! a spus Şoule. De la Oradea!

— A! Da! a spus Sarkozi Nuţa. „O să te mai văd vreodată în viaţă?!?”

— Uitaţi-vă!... Uitaţi-vă... Sunt prezent!... Dar la tren!

… Şi, mai mult, am venit la Bucureşti! a spus Şoule.

— Pe vremuri ne tutuiam. Putem s-o facem şi acum, nu?! Erai la Iaşi ultima dată, nu-i aşa?! a spus Sarkozi Nuţa.

— M-am mutat! Am plecat de mult de la Iaşi! a spus Şoule. Acuma sunt la Constanţa, cu afaceri! Dar tu?

— Am plecat de la Oradea şi am ajuns la Slobozia, în judeţul Ialomiţa. Dă-mi adresa ta sau un număr de telefon. Eşti invitat să vii oricând la Slobozia! a spus Sarkozi Nuţa.

— Poate voi trece pe acolo când mă întorc de la Bucureşti, a spus Şoule şi a notat, pe o bucatată din integramă, telefonul ei.

Când a plecat trenul, Şoule a remarcat o altă persoană… O persoană care n-a urcat în Rapidul ce duce la Bucureşti. Nu! A luat-o în direcţia Constanţa, cu un tren personal. Era profesoara de desen de la Şcoala Generală nr. 10, din Focşani!

Şi-au făcut cu mâna, amândoi!… Şi, în gândul său Şoule: „Amintiri şi… amintiri!”

Dar, când trenul a plecat şi şi-au făcut cu mâna de la geam, era o distanţă de 50 – 60 metri între trenuri şi a apărut, din senin, un al treilea personaj: o persoană mai înaltă şi robustă, dar mai cocoşată ca de obicei şi un pic şontâcă!

Şi, în gândul său, Şoule: Am văzut pe peron două femei cunoscute: Sarkozi Nuţa şi profesoara de «desene animate» de la Şcoala Generală nr. 10 din Focşani. Dar cine este al treilea personaj, un pic şontâc?! în fine!…”

Şi, totuşi, nu s-a întâmplat nimic important în tren şi nici pe la Gara Obor, din Bucureşti.

Exact ca atunci când a venit la Gara Obor la întâlnirea cu generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, pe banca de pe stânga peronului principal acesta stătea şi răsfoia ziarul „Evenimentul Zilei”!… Şi, culmea, generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad stătea liniştit pe bancă şi

răsfoia ziarul ca şi cum ar fi o intervenţie, o domonstraţie, din sport: ultima oră! Stătea liniştit şi răsfoia ziarul „Evenimentul Zilei” ca un pensionar.

— Bine aţi venit!... Bine aţi venit încă odată!... Am onoarea! a spus Şoule.

— A! Am onoarea! Am onoarea! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Haideţi în maşină, a continuat. Cum aţi călătorit? Aţi rezolvat cu Spitalul?! Ce aţi avut?

— Am călătorit foarte bine, a spus Şoule.

Vizavi de Gara Obor, în parcare, o „Dacia” neagră cu numărul de înmatriculare mai şters, stătea mai departe în aşteptare.

— Unde o să discutăm? a spus Şoule.

— Mergem la firmă! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Ai venit special, la invitaţia mea sau mai ai treabă de făcut la Bucureşti?

— Dacă am fost invitat?!? a spus Şoule. Bineînţeles că am venit special la Bucureşti, că am de vorbit doar!

Şi cu maşina „Dacia” neagră condusă de generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, cu ochelarii pe nas, au parcurs cu „viteza luminii”, în 12 minute, distanţa de la Gara Obor la Firma cu pricina.

Era cald şi plăcut la Firmă.

— De ce m-ai chemat? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Pentru ce?!

— Două probleme sunt! a spus Şoule. Prima, boala şi, a doua, să discutăm cu oarecare îngrijorare „evenimentele” din data de 22 decembrie 1989!

— Prima problemă! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Ascult cu urechile ciulite!

Dar, în biroul, a apărut mezinul: Adrian Vlad. Şoule şi mezinul s-au salutat reciproc, dar Adrian Vlad a plecat imediat la nişte musafiri, în Holul principal.

— Am fost operat! a spus Şoule. Am fost operat la

intestine de medicii de la Spitalul Militar din Constanţa, care mi-au spus „ai încurcat borcanele”!… Mai exact, diagnosticul: ocluzie intestinală. Trei ocluzii au găsit în abdomen! Nu una singură, ci trei!…

— Aoleu! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Şi, ai fost operat! Şi, în continuare, ce ai făcut?

— A durat trei ore şi patruzeci şi cinci de minute oparaţia! a spus Şoule. Exact cum am fost şi la Spitalul Militar Central din Bucureşti, când am avut o altă operaţie, de data asta la Tendonul lui Ahile – pe dreapta! – în data de 20 Februarie 1986. A durat tot trei ore şi patruzeci şi cinci de minute!…

— Interesant! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Şi a doua?!

— La Spitalul Militar din Constanţa, recent nu s-a întâmplat nimic interesant! a spus Şoule. Dar, la Spitalul Militar Central din Bucureşti, atunci… Era sâmbătă, după prânz, şi s-au terminat cursurile, mai exact la ora 14: 10, în data de 18.02.1986!… Deci, după program, a spus Şoule. Am mâncat la popotă după care, ca de obicei! cu nişte ofiţeri cursanţi de la diferite specialităţi am mers la Sport, la Academia Militară. Dar nu era încălzia sala şi nici caloriferele nu funcţionau! Era frig bocnă în Sala de deasupra Comandantului, la etajul al doilea, şi ultimul!… în fine, eram şase cu şase, în total 12 persoane la o miuţă. Şi dintr-odată s-a rupt. Tendonul lui Ahile!… în fine!… Am ajuns la Spitalul Militar Central şi medicul, adjunctul Secţiei de Traumatisme, a spus clar: „S-a rupt Tendonul lui Ahile!…” Am fost operat în data de 20 februarie 1986, luni, pe la ora 09: 30.

— Deci, acelaşi timp, nu-i aşa? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad.

— Exact!… Am stat în operaţie tot trei ore şi patruzeci şi cinci de minute, dar la Spitalul Militar din

Constanţa!

— Ce coincidenţă! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Şi?

— Deci, era în urmă cu zece ani şi ceva, când am fost operat la Spitalul Militar Central din Bucureşti, a spus Şoule. După Spitalul Militar Central, am stat patruzeci de zile la Iaşi, dar am recuperat o parte din puterea piciorului drept. Cu recuperarea! Ca să fiu mai precis, nu la Iaşi, nu! M-am dus la recuperare, dar la Bucureşti, la Spitalul Militar Central, că am dat gipsul. Piciorul era slab şi puţin atrofiat. „Recuperarea" e în curtea Spitalului, la un bloc aproape vecin, cu patru etaje. Are şi subsol cu piscină, în interior. În general fără medicamente, doar ultrasunete, galvanice etc... Dar am stat în garsonieră cu numărul 2 şi am cunoscut, la numărul unu, o personalitate! O personalitate puternică, cunoscută în ţară şi în străinătate. Se numea Corneliu Mănescu!... Am discutat şi mi-a plăcut de el pe loc, a spus Şoule.

— Ştiu!... Ştiu!... a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Era jurist. Coincidenţă probabil! sau nu, primele „sindromuri" din P.C.R. Era membru!... Membru de de Partid, înălţat la gradul de general maior, coleg de „breaslă" cu Nicolae Ceauşescu. El şi Corneliu Mănescu erau adjuncţii la Ministerul Apărării

Naţionale. Din toată Oştirea Românească, Nicolae Ceauşescu se ocupa de Secretarul General al Partidului!... Când au fost împreună Nicolae Ceauşescu cu Corneliu Mănescu la Ministerul Apărării Naţionale, a fost o perioadă favorabilă pentru amândoi. Tov. Nicolae Ceauşescu a ajuns Secretar General la tineret, în toată ţara, iar Corneliu Mănescu, jurist de meserie, în diplomaţie. Ştiu, ştiu!...

— A doua zi, în data de 04.04.1986, a spus Şoule, la Spitalul Militar Central am cunoscut o altă „personalitate". Era un nimeni kPetre Roman. Erau prezente trei persoane

pe scări spre subsol: Corneliu Mănescu, Petre Roman şi Şoule.

— Deci este vorba de Petre Roman, nu-i aşa?! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Da! Este vorba de Petre Roman, a spus Şoule. La Spitalul Militar Central, Recuperare am discutat mult cu fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu, în aprilie 1986, că va veni prim-Ministru după o Lovitură de Stat, după un an, doi sau – ştiu eu –, trei sau patru ani de zile!... în fine!... A fost să guverneze după, imediat după ce armata se va întoarce împotriva populaţiei!... O scânteie, o flamă! O SCÂNTEIE care dă startul la Lovitura de Stat!

— A fost o Lovitură de Stat!!! a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. A fost o Lovitură de Stat!

— Şi Militară!!! a spus Şoule. Deci a fost o Lovitură de Stat şi Militară!!!

— Am înţeles! Am înţeles! Deci, a fost o Lovitură de Stat Militară!

— Sau, mai bine zis: o Lovitură Militară de Stat! a subliniat, Şoule.

— Şi, în continuare! Ce ai făcut!? a spus general colonel, în rezervă, Iulian

Vlad.

— În continuare?! Ce am făcut? a spus Şoule. Am discutat în timpul cât am făcut recuperare la Spitalul Militar Central cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi o altă alternativă – că era puternic înrădăcinat Partidul Comunist!... Cu cel puţin două Partide dar, în primul rând, înlăturarea de la Putere a Secretarului General al Partidului, Nicolae Ceauşescu. Era o Conspiraţie!... Era o Conspiraţie pregătită dinainte împotriva Statului!!! Conspiraţie pregătită minuţios înainte de 22 decembrie 1989!!! Nu după!!!

— Fenomenal! Fenomenal! Fenomenal! Dar ai dovezi?!... Ai o dovadă? a spus general colonel, în rezervă,

Iulian Vlad. Ai o dovadă palpabilă?

— În Conspiraţie!!!... O Conspiraţie pregătită minuţios!... Era şi normal. S-a ascuns înainte de Lovitura de Stat din data de 22 decembrie 1989! Decât prin Conspiraţie!!! Că altfel... a spus Şoule. Am dovezi?... Era cunoscută de către însuşi Secretarul General al P.C.R., Nicolae Ceauşescu: era „ascuns”, în privinţa Primului Ministru, lui Petre Roman după Masterat, după Doctoratul din Oraşul Toulon, Franţa, venit la Bucureşti i se încredinţează conducerea Catedrei de Hidraulică de la Facultatea de Energetică. Şi a participat direct, împreună cu tinerii revoluţionari, la Baricada din Centru Bucureştilor, în zilele din 21/22 Decembrie 89. În Decembrie 89, Petre Roman pronunţa (De ce? şi, mai ales, de la Balconul Sediului Comitetului... De ce, nu?), prima Declaraţie contra Dictaturii Comuniste, dar a „fugit” tot pe 22 decembrie 1989 la alte „mitinguri” din Bucureşti. Dar de la Balcon a devenit Membru al Consiliului Provizoriu al Frontului (auzi!?) Salvării (şi!?) Naţionale. Cu Ion Iliescu! FSN era constituită pentru coordonarea procesului revoluţionar şi instaurarea (auzi!?) democraţiei!...

Şi, în primele rânduri din 27 decembrie ’89, C.F.S.N. îl numeşte Prim-Ministru pe Petre Roman. Apoi, după alegerile din Mai 1990 este desemnat Preşedintele Ion Iliescu. Se leagă, nu-i aşa?!... Dar n-a spus nimic, dar nimic în perioada dinainte cu câteva minute, la Balcon, a spus intenţionat – primul ministru dupăn u înainte de 22 decerbrie 89! Şi Şoule a discutat despre toate acestea cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, la Recuperare, la Spitalul Militar Central!...

— Şi juridic?... Ce părere ai? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Ce s-a întâmplat înainte de 22 decembrie 89! Şoule, ce părere ai?

— Părerea mea? a spus Şoule. Juridic?!... în afară de faptul că era prost înţeles de populaţie că nu s-a dat

„publicităţii” – că era secret de Stat! – în timpul şi după 22 decembrie 89, era un Articol şi, mai multe, de fapt! – care stipulau foarte, foarte clar: Reţeaua Informativă, Dispersarea, cu orice chip, inclusiv aresterea, că ştia bine de Conspiraţie Nicolae Ceauşescu, deci cu domiciliu forţat pentru conspiratori! Ăsta este „juristul”: Nicolae Ceauşescu!... Dar erau şi „facilităţi” la puşcărie, nu erau trimişi cum ar fi persoanele învinuite” Petre Roman, Ion Iliescu, Silviu Brucan, Corneliu Mănescu şi, mai ales Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, au dreptul şi la plimbare n-are importanţă că sunt filaţi sau nu, sau contrafilat, o să meargă acasă! în „cuibuşorul” persoanelor din domiciliu!...

— De exemplu! a plusat, generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— De exemplu?... Erau capii României! a spus răspicat, Şoule. Nu mai ŞTIA prea mult în speţă Nicolae Ceauşescu încadrarea „juridică” decât Reţeaua Informativă, două sau trei surse, ori colaboratorii sau informatori, depinde, cu privire la Petre Roman (Era în umbră!), dar pregătit de acţiune! O SCÂNTEIE care dă startul privinţ primul ministru, dar „cocoloşit” până la un moment dat! Deci „juristul” nu era decât însuşi Secretarul general al Partidului, Nicolae Ceauşescu. Nu-ţi aminteşti proba elocventă: generalul Pancea Marin?! Prin februarie 1989 a fost „detaşat” şi, ulterior, numit Comandantul Centrului Judeţean din Brăila şi se ŞTIAU bine „coordonatele” şi de la serviciu şi de acasă – de către Preşedintele Ţării, Nicolae Ceauşescu! A ştiu bine şi a dispersat conspiratorii! Niciun rău decât dispersarea conspiraţie care priveşte pe Petre Roman, Ion Iliescu, Silviu Brucan, Corneliu Mănescu, Virgil Măgureanu. Niciun rău decât dispersarea Conspiraţie!

— Când a început? Pe la ce dată? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Au anunţat de la Europa Liberă! a spus Şoule. Şi, a

doua zi sau a treia, în data de 11 martie 1989, conspiraţia a fost „lichitat-dispersată”: Corneliu Mănescu la Chitila, Silvu Brucan la Dămăroaia, generalul Pancea Marin la Brăila şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu la Focşani! … în acelaşi timp, noaptea!… Dar, niciun rău!… Decât dispersarea Conspiraţie! Atât!

— Mai ai exemple? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Mai vrei exemple?!? a spus Şoule. Este suficient! Dar, în acelaşi timp, a dispersat o viespe nimicitoare! O viespie ce se numea Lovitura de Stat! O Lovitură de Stat Militară!” Genialul” Nicelae Ceauşescu ştia tot! Absolut tot! Era un nativ înnăscut Nicolae Ceauşescu! O viespe nimicitoare înainte, nu după!

Dar ŞTIA bine, bine de tot de conspir aţi e! Nicolae Ceauşescu era blând! Şi, era blând împotriva conspiraţiei! Elena Ceauşescu era mârlană şi jignea şi în stânga şi în dreapta!” Legal” cu Reţeaua Informativă a dispersat: „o personalităţile” în speţă, pe generalul maior Pancea Marin, februarie 1989 – care ŞTIA tot! Blând, era de tot! Nicolae Ceauşescu cu Corneliu Mănescu, dispesare cu Petre Roman, dispersare cu Ion Iliescu, dispersare cu Silviu Brucan şi, nu în ultimul rând, cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu din conspir aţi e! (Conspiraţie din Latină: CON – înseamnă împreună, SPIRALE a respecta o înţelegere secretă între două sau mai multe persoane, cu scopul comun de a efectua o activitate ilegală, imorală, sau cu conotaţii negative pentru societate).

— Silviu Brucan! Silviu Brucan era o persoană, oarecum cunoscută şi la „Scânteia”, mai ales de când a înfiinţat ziarul în anul 1945!… Că era Redactor Şef, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Şi, adjunctul era (de la „Scântea”) Corneliu Mănescu, a spus Şoule.

— Corect! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad. Şi?!

— Şi! Am cunoscut din copilărie, în Focşani, pe Ion Iliescu. Stătea în bătătură cu Campania Electorală şi a doua întâlnire, în parcul de la Spitalul Militar Central în data de 6 Aprilie 1986!... Trei persoane: eu, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi Ion Iliescu, pe a treia bancă din parc! Vorbeam şi la o moment dat un câine a vrut să-l muşte pelon Iliescu!

— Ce culoare avea câinele? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad.

— Ce culoare avea? a spus zâmbind, Şoule. Negru! Negru şi rău! Şi în jurul băncilor dădeau târcoale alţi câini! ... Dar, în special, când eram mic în bătătura de la Focşani, mama mi-a atras atenţia că nu vrea să se înroleze în Partidul Comunist!... Dacă se poate!... Cu Sindicatele, era de acord, dar fără comunişti!... Dar Ion Iliescu a spus că nu este tencuită în exterior casa... Da!... într-adevăr nu era tencuită la exterior, era stopită cu var şi nisip, dar în interiorul casei era curat. Foarte curat interiorul dat cu var!... Şi Ion Iliescu a plecat încet, dar sigur, în data de 06.04.1986, la prânz, la poarta principală. Dar în apropiere de a doua staţie cum ar veni, de la Gara de Nord spre Cartierul Cotroceni, perspectiva era frumoasă dar era o singură problemă: în copaci a apărut o cucuvea!... Deci era o poveste mai veche din copilărie, de la Focşani.

— Şi ultimul? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Ultimul? a spus Şoule. Ultimul! Ultimul mohican: Imre Asztalos! Alias Virgil Măgureanu! în data de 07.04.1986, tot la Spitalul Militar Central, la Recuperare. L-am văzut personal, tot la prânz, dar din garsonieră, prin perdea, de unde se vedea până în stradă, pe alee. S-a întâlnit fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu cu Imre Asztalos, alias Virgul Măgureanu!

— Şi l-ai văzuptersonal pe Virgil Măgureanu? a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad?

— Era foarte simplu: în fiecare zi, o altă persoană, de exemplu Petre Roman, Brucan, Ion Iliescu şi, ultimul, Virgil Măgureanu!... Veneau pe rând! Dar eu l-am cunoscut în trei rânduri: prima dată, la Şcoala de Iniţiere din Grădiştea, în anul 1983, că „întâmplător" Virgil Măgureanu preda Doctrina Politică Contemporană!

— Şi a doua? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— A doua?! La Focşani! a subliniat Şoule. Era la Muzeul de Istorie din Focşani: pe 10 scări scruta în perspectivă strada principală, care face legătură cu Gara din Centrul Oraşului. Era în data de 15 sau 20 martie 1989! Şi am o „sursă": „Nely"! Deci, a doua sursă, din Focşani!

— Cum aşa?! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Cum am spus! a spus Şoule. Am o sursă!...

— Nu ai spus nimic? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. l-a spune!...

— Virgil Măgureanu avea o garsonieră la etajul al treilea din blocul de lângă Magazinul „Moldova". Deci, în centrul oraşului!... Şi, în curând, Virgil Măgureanu avea şi o amantă: se numea Angelina! De la etajul al patrulea, de deasupra! Şi, am aflat după Lovitura de Stat din decembrie 89 că Angelina a plecat în Italia, din anul 1991, dar are o datorie de 100 de Dolari de la sursă!

— Interesant! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Şi?

— Tot la Focşani, în perioada de „tranziţie" era păzit de Securitate, de locotenent colonel Tanase din cadrul Departamentului Securităţii Statului!

— NU AM ŞTIUT! a spus, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Eu NU AM ŞTIUT!

— În fine! a spus Şoule.

— Şi, a trea oară? a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— A treia? a spus Şoule. La Spitalul Militar Central, în parc! Nu au vorbit în parc decât fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu. Au vorbit jumătate de oră fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu şi Imre Asztalos. Şi după destrămare, Imre Asztalos a plecat în „exil”: la Focşani! Era blând, Nicolae Ceauşescu!... Foarte blând!... Şi era cert! Dar, oricum, am avut o CONSPIRAŢIE SADEA şi o Lovitură de Stat Militară, împreună!

— E momentul să ieşiţi în faţă! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad.

— Asta şi fac! a replicat Şoule. O să scriu!

— Când? a replicat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— În curând! a spus Şoule.

— Dar de ce nu ai spus înainte! nu după Evenimentele din 22 decembrie ’89! De ce nu mi-ai spus! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Era simplu: eram un „obiect neglijabil”!... Eram, într-adevăr Clstul din 1983, de la Iaşi! a spus Şoule.

— Şi s-a întâmplat după internarea la Spitalul Militar Central? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Da! într-adevăr! A început la Spitalul Militar Central cu „necazuri” de la Sport, dar un biet Cl-st!... Şi, mai mult, are şi Academie Militară la „braţ”. Şi, mai mult, ierarhic biet Cl-st! Trece de la Birou, Serviciul, Departamentul din Direcţie a IV-a, unde era un general colonel Vasile. Şi după aia un biet Cl-st! la uşa unui alt general, un general colonel acum în rezervă, Iulian Vlad! Şi, uite (în final!): am ştiut că va avea loc o Lovitură de Stat!... Era jenant!... De la Clstul operator până la un

general era o mare diferenţă, nu-i aşa? De la Departament!

— Da! într-adevăr, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. De la Cl-st până la uşa în speţă era o diferenţă mare!... într-adevăr!

— Am „uitat”, a spus Şoule.

— Ei! în fine! a spus general colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Deci, în concluzie, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, am discutat cu mare folos despre o Lovitură de Stat! Şi nu numai: o Lovitură de Stat şi Militară!

— Corect! a spus Şoule. Pregătită înainte de 22 decembrie 1989!

— Corect! a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Aţi aflat cu bună ştiinţă sau nu! în atenţie de către un pion: pe nume Şoule! Şi am aflat de la Spitalul Militar Central în data de...

— În data de 04.04.1989! a subliniat Şoule.

— În data de 04.04.1989! Când am aflat împrejurările date de către fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Şi, pe rând, a doua zi şi a treia zi şi în următoarele, am discutat cu: Petre Roman, cu Silvu Brucan, cu Ion Iliescu şi cu Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu!... Deci, pe rând!... Şi în jurul discuţiilor principalul a fost Corneliu Mănescu şi reieşea că era pregătită o Lovitură de Stat!...

— O Lovitură de Stat şi Militară!... a subliniat Şoule.

— Corect! a spus generalul colonel, Iulian Vlad. Deci, înainte!... Din aprilie 89!... La Spitalul Militar Central!... Şi, am şi dovad a: Reţeaua Informativă şi Nicolae Ceauşescu au „dispersat” prin ţară! Complotiştii!! Dar, întrebare: De ce în data de 22 decembrie 1989?... De ce nu în data de 10 decembrie 1989 – de exemplu! – sau după 22 decembrie 89!... De ce?

— Era o perioadă bună: Nicolae Ceauşescu a plecat din ţară!... Era în Iran! a spus Şoule. Şi, a doua, Scânteia

era provocată de Episcopul Lazlo Tokeş că a plecat din Timişoara!… în jurul casei lui Lazlo Tokeş populaţia era revoltată la Timişoara!…

— O revoltă, nu-i aşa? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Exact! a spus Şoule. În concluzie: în ţară, zilele lui Nicolae Ceauşescu erau numărate şi a început, revolta! a spus Şoule, pregătită de Complotişti!… Şi, mai mult – subliniem! – e importantă contribuţia – prin Radio!

— Europa Liberă!… Şi, ŞTIAU prin Conspiraţie, mai ales Petre Roman, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Marin Pancea şi Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, declanşarea prin radio a Loviturii de Stat!… O SCÂNTEIE, atât!

— Şi, o SCÂNTEIE, atât! într-adevăr, care a declanşat o Lovitură de Stat! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Cu specificarea: O Lovitură de Stat Militară! a spus Şoule.

— Punct! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

În birou, era linişte şi atmosfera era stătută, aproape stranie. Au petrecut împreună aproape patru ore şi ceva!

— Şi, în continuare, ce vrei să faci? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Mă duc la Slobozia! M-a invitat o femeie! a spus Şoule. Am întâlnit-o azi dimineaţă.

— Azi dimineaţă? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Azi dimineaţa! Dar nu era în tren, nu! a spus Şoule. Nu!… M-am văzut, pe peron cu Sarkozi Nuţa şi cu o altă femeie. Au plecat cele două femei în direcţia Constanţa!

— Şi ai recunoscut-o? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Bineînţeles că am recunoscut-o! Era şi o altă

persoană, de data asta un bărbat!... Un bărbat mai cocoşat, în zare!... Că am plecat repede cu Rapidul!

— Şi femeia? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— E o poveste mai veche! a subliniat Şoule. La Oradea, în Cartierul Nufărul, m-am întâlnit – era, vizavi, la un bloc alăturat – cu o persoană oarecare şi, din vorbă în vorbă, m-am întâlnit şi cu soţul! Era Ofiţer la Inspectoratul Judeţean Bihor, la secţia criminalistică, şi, ulterior, a trecut în rezervă că era ungur! după Decembrie 89 şi, cu pile prin intermediul Secretarului Judeţean de U.T.C. Bihor, care se numea Ştefan Costică Nicolae.

— Cu pile sau nu, dar are şi o hibă: adică Secretarul Judeţean Bihor n-are importanţă numele! A fost în audienţă sau ştiu eu!... Totuşi, era „ceva putred în Danemarca”! Are o pilă sau, ştiu eu! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Are o hibă?

— Am aflat că soţia Nuţa Sarkozi avea un amant: Se numea Ştefan Costică Nicolae şi era Secretarul Judeţean de la U.T.C!

— Ai văzut?! Avea o „hibă”, ceva, că altfel nu se potriveşte! a spus general colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Şi mergi la Slobozia cu afaceri sau...

— Să vedem ce hram poartă! a spus Şoule. Şi a doua întâlnire după cea din Cartierul „Nufărul”, la o Vilă, nu departe de graniţa cu Ungaria, şi se ocupa şi cu stupăritul. Vreo 200 de stupi! Să vedem ce hram poartă...

— Aveţi grijă! De ce a plecat de la Oradea la Slobozia? De ce?!? a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. În Oradea avea un apartament şi o „Viluţă”, nu era deaparte, nu-i aşa?

— Era la o distanţă de 21 km de Oradea! Localitatea se numea Biharie, tot în judeţul Bihor! a spus Şoule.

— De ce a plecat?! întrebare retorică?! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Aveţi grijă cu

femeile!

— O să am grijă! a spus Şoule. Aveţi telefonul la îndemână?

— Cu mare plăcere! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Uite aicea telefonul!

Şi, bineînţeles, Şoule a sunat! A sunat la Firmă, nu la domiciliu.

— Vreau să vorbesc cu Sarkozi Nuţa? Se poate? a spus Şoule.

— Eu sunt! a spus Sarkozi Nuţa.

— A! Eu sunt! Mă numesc Şoule.

— Am recunoscut vocea! a spus Sarkozi Nuţa. Are un timbru mai deosebit, nu-i aşa?!

— Probabil că da! O voce mai deosebită! a spus Şoule. Deci sunteţi în birou, nu-i aşa? Am terminat la Bucureşti. Invitaţia mai este valabilă?

— Cu mare plăcere! Sunteţi invitat la Slobozia! Când doriţi! a spus Sarkozi Nuţa. Sunteţi invitat...

— Uite! Am terminat afacerea la Bucureşti şi mă îndrept spre Constanţa! a spus Şoule.

— Cu escală la Ciulniţa? a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Cât e ceasul? a spus Şoule.

— Păi, e ora 13: 20, a spus Sarkozi Nuţa

— Vreau să te rog ceva!... a subliniat Şoule. Plec cu trenul Rapid la ora 14: 00 din Gara de Nord ori, cel mai târziu, la ora 17: 20 în direcţia Constanţa. Voi coborî la Ciulniţa. Poţi să vii să mă iei cu o maşină? Cred că ai maşină personală, nu-i aşa?

— Am maşină! a subliniat, Sarkozi Nuţa. O să te aştept în Gare din Ciulniţa!

— Atunci aşa rămâne! a spus Şoule. Plec repede la tren!

Şi au închis telefonul reciproc.

Pe drum, cu generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, care era cu maşina, au mers mai repede ca de obicei. Când

au oprit la semaforul de la Arcul de Triumf, au stat un pic de vorbă.

— Uită-te, în Vila aceea, de pe stânga, la etajul al treilea, stă fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Principalul „suspect”, a spus Şoule. Şi trăieşte!

— Şi „tovarăşul” este bine mersi! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad.

— Dar odată şi odată o să fac „burn”, mai devreme sau mai târziu, că o să scriu, despre toate! a spus Şoule.

— Începutul e mai greu şi, după aia, îşi dă drumul şi scrisul! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Deci, la Gara de Nord!?

— Da! Sigur că da! mai avem timp? a spus Şoule.

— Zece şi un pic, am ajuns în parcare, nu departe de Calea Griviţa.

Şi au ajuns la Gara de Nord.

— Mă duc la rând, la bilet, mai repede un pic! Ne întâlnim la peron! Ori numărul 8 sau 9! a spus Şoule.

— Du-te! Du-te la rând, la bilete şi eu mă duc la peronul 8 sau 9, dar mai încet! a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Ne întâlnim la peron.

La clasa întâi nu era coadă şi Şoule a cumpărat imediat biletul. Mai avea timp la dispoziţie 25 de minute!

Şoule a aşteptat încă două sau trei minute la peron şi a apărut generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Au stat luat loc pe o bancă.

— Cât e ceasul? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Cât e ceasul?

— Păi, ceasul e unu şi patru zeci de minute! a spus Şoule.

— Ai grijă pe drum şi la tren. Şi la Slobozia, aveţi grijă şi cu femeile! Că, ştiu şi eu…?! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— O să am grijă, nicio problemă! a spus Şoule.

A mai spus ceva generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, dar a parcat trenul la linia 10 şi Şoule s-a îndreptat spre vagonul în care avea rezervarea.

— O să te mai văd? a spus Şoule.

— Da! Sigur că da! a spus general colonel, în rezervă, Iulian Vlad. O să ne întâlnim cu mare plăcere! Când am să vin la Constanţa, vreau să ştiu „peripeţiile” de la Slobozia! a spus general colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Da! Sigur că da! a spus Şoule.

Câteva minute mai târziu, Şoule a intrat în compartimentul aproape gol, apoi cei doi s-au salutat „ostăşeşte”.

Generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad a plecat în direcţia parcării, agale, iar Şoule a plecat, cu trenul Rapid, în zarea care adăposteşte moartea!

Fără să ştie către ce se îndreaptă!…

Şi, totuşi, pentru Şoule, nu s-a întâmplat nimic important în următorul interval de timp!

CAPITOLUL 80

Deci, la moarte!…

În moarte clinică! Şi întoarcerea la viaţă!

Este mai rău decât moarte „bună”! mai rău decât moartea clinică! Pentru că Şoule a ştiu multe, din copilărie până la maturitate!…

Ţinta: Şoule! Pentru că aştiut multe şi în trecut!

De exemplu, profesoara de desene „animate”, de la Şcoli Generală nr. 10 din Focşani. Pentru că Şoule A ŞTIUT multe de la Focşani. Într-un apartament din apropierea Gării a vrut să-l recruteze, în afara Ţării, dar nu a reuşit!… Şi refuzul lui costă!

La fel s-a petrecut la Oradea, la Hotel „Venus”, din Staţiunea „Felix”, judeţul Bihor. Erau, de fapt, două persoane nu una!: profesoara de desene „animate” de la Şcoala Generală nr. 10, din Focşani şi o femeie apropiată, cu soţul Sarkozi Iosef şi vărul primar de la Paris! Era

Primar la Neuilly şi, ulterior, a ajuns Preşedintele Franţei, în perioada 16 mai 2007 – 16 mai 2012.

Motivaţie: cele două femei plănuiau pentru ţinta Şoule distrugerea fizică şi moartea. Pentru că, a ştiut multe!…

Şi ţinta de la Iaşi, nu în ultimul rând!

Prima perioadă, adică în anul 1983 – când era Clstul Comandamentului de Grăniceri din Copou – până în data de 13 septembrie 1987, când Şoule a plecat la Constanţa.

Şoule a petrecut în apartamentul din Cartierul Tătărăşi câteva ore bune cu ce mai buni profesionişti: asul! L.G. doar un plutonier, atât! Şi A.G., maistrul cu gradul de trei stele îndoite! Tot la Securitate, în Copou, că a avut dreptate: un dispozitiv „acasă”, prin zid şi prin telefon, să afle ce se întâmplă la „Obiectivul” din Dosarul „Cerchez”! Obiectivul, un locotenent colonel, în rezervă, cu soţia şi cu cele două fiice, acum doctoriţe, una la Bucureşti şi una la Oradea! Cea de la Bucureşti s-a căsătorit cu un procuror: Anton Răşcanu!

Şoule a ştiut multe prin Dosarul de Cadre! După ani de zile!…

Şi a doua, Şoule a avut o perioadă – oarecum cel mai important ciclu din viaţa sa printre altele! – la Spitalul Militar Central, la Recuperare, când a cunoscut pe cel mai important personaj: fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. L-a cunoscut îndeaproape pe Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, generalul maior Pancea Marin, făţarnic şi şiret, pe Irme Asztalos, alias Virgil Măgureanu. CONSPIRAŢIA! Din ea mai face parte şi amărâtul de la Recuperare, de la Spitalul Militar Central, Şoule, în perioada 04 – 12 aprilie 1986!…

Şoule A ŞTIUT din perioada copilăriei până la maturitate, dar aşa ceva rar întâlneşti în viaţă!… Dar, A ŞTIUT de conspiraţie! A ştiu t! Şi ce folos?! A pierdut şi aştiu t!… Dar ţinta: distrugerea fizică şi „moartea clinică”

a lui Şoule!

Deci, a ştiut totul! Şi, consecinţa: Să moară mortul Adică Şoule! Că Şoule a cunoscute onspira ţi-a! Şoule a descoperit totul în data de 04 aprilie 1986, la Recuperarea de la Spitalul Militar Central. Şi o să scrie!

Şi nu în ultimul rând, a plecat la Constanţa după Academia Militară, în data de 13 septembrie 1987! Era încă Clstul Batalionului de Grăniceri din Portul Constanţa şi a aflat o altă" dracovenie": este vorba de faptul că a găsit în Gara din Valul lui Traian un pluton şi ceva de soldaţi înarmaţi care aparţineau, în final, de Export – Întâmplător" – şi martorii arătau că aparţineau căpitanului Coman Dumitru. Şoule, în noapte, a plasat un dispozitiv luminos, un led, cu beculeţele nu în interior, nu! ci în exterior, pe trei I azi în care erau led-uri. Deci, erau la „export"! Asociat cu generalul maior Pancea Marin, cumaiorul Cârjan de la Ministerul Apărării Naţionale. Finalul era prin septembrie 1989! că am avut o Lovitură de Stat şi Militară!... Şi Şoule a îndrăznit şi la Gara din Staţia Valul lui Traian, că aştiu t!... Tot prin intermediul Cadrelor! ... Dar, mai târziu!... Şi s-a primit „ordin" ca Şoule să dispară, de la nivelul înalt! Până SUS, la nivelul CONSPIRAŢIEI care cuprinde pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Petre Roman, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu! Că s-a tăcut în interiorul Conspiraţie, e cert, dar Şoule a dezvăluit misterul Loviturii de Stat Militare!

Şi a plecat după Lovitura de Stat Militară lalaşi. Deci, înapoi la Iaşi!... Şi, nu s-a terminat... Era liniştitor, foarte liniştitor în Copou, în data de 01 Iunie 1990!

Şoule era la serviciu, la S.R.I. din Secţia Judeţeană şi Ion Iliescu se afla în vizită, la Iaşi, cu Preşedintele Republicii Moldova, Mircea Snegur. Şoule a aflat prin intermediul colonelului Vizitiu şi a colonelului Radu Costache, cel mai infan lucru: Fişa lui Ion Iliescu!... A

găsit-o în Fişet şi împreună cu colonelul Radu Costache şi a trimis-o la Bucureşti. Dar unde?! Era o adresă din Bucureşti. Destinatarul: Generalul locotenent Pancea Marin!... Expeditor: colonelul Radu Costache. Deci, prin Poşta Militară! Martorii: colonelul Vizitiu, colonelul Radu Costache şi Şoule. Şi din cauza asta, la zid, Şoule să moară!... Dar, să moară încet şi încet, ca să nu tacă, să vadă urmările!... Şoule a descoperit mârşăvia făcută de Ion Iliescu: Era la unhotel din centrul Moscovei. A fost recrutat de către K.G.B. Dar Şoule aştiutm u 11 e! Consecinţa, la zi d! Să moară Şoule, la zid cu el! S-au inversat, un pic, „jocurile" lui Nicolae Ceauşescu şi Elena Ceauşescu, la zi d!... Când Şoule a vorbit cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!... Şoule a aflat mu 11 e şi din Dosar şi mai multe din intervenţii şi de la Focşani, şi la Spitalul Militar Central etc. La zid! S-a dat ordin ca Şoule să plece în mormânt!... Dar încet şi încet, ca să nu treacă şi să vadă urmările!... însă, câtă vreme se indignează, este viu încă!

Şoule a plecat înapoi la Constanţa, tot la S.R.I., CĂ A REZOLVAT în taină Fişa lui Ion Iliescu!

Şi, bineînţeles, nici la Constanţa nu s-a terminat „balul"!

Nu s-a terminat „balul"! Cu „ajutorul" maiorului Iulian Alexandru, Şoule a plecat la Bucureşti, la Direcţia Penitenciarelor.

A obţinut, un final, un post la Penitenciarul Poarta Albă, cu Secţia Moşneni, din judeţul Constanţa. Dar perversul maior Iulian Alexandru ştia, prin cadre, Dosarul. Şi n-a durat mult că a vorbit „cum nu trebuie!" prin intermediul unui colonel Pistol Valeriu.

În fine, Şoule a trecut în rezervă că aştiut multe...

Şi, mai mult, Dosarul de Cadre adispăr u t!...

Şi, uite-aşa, Şoule a ajuns la Slobozia, judeţul Ialomiţa!...

CAPITOLUL 81

Da, Şoule condamnat la moarte!… Şi, nu ŞTIA unde: ori la Ialomiţa, ori la Constanţa, ori în Ţară!?!

Oricum, este finalul de poveste pentru Şoule, este drumul spre moarte! Dar să vedem cum?!?

Era simplu: prin intermediul unor Firme! Şi ţinta: Şoule! Ori la Slobozja, ori la Constanţa, ori la Focşani, ori în jurul Oradei!

În data de 27.10.1996, dar după-amiaza, Şoule şi-a petrecut timpul în compartimentul de clasa întâi, cu două persoane: una, lângă el, alta vizavi.

Şoule a coborât pe peron cu cele două persoane şi conductorul de tren, în Staţia Ciulniţa. Un cetăţean turmentat stătea pe peronul principal, lângă zid, pe lângă scaune. Lângă el, o haită de câini sta la pândă în Staţia CFR. Doi sau trei câini stăteau tolăniţi, ori pe scaune, ori primprejur.

Şoule s-a uitat prin Gară, dar nu era nimeni. În parcare era pustiu!

A aşteptat între parcare şi Şoseaua Principală.

O aşezare răzleaţă, trei case pe dreapta, cum ar veni de la Bucureşti la Constanţa, dar aproape de Gară. Localitatea propriu-zisă era mai departe de Gară.

Şoule a mai stat 10 – 15 minute la „pândă”!…

A apărut o maşină bej, o Dacie, cu o şoferiţă. Şoferiţa a semnalizat pe dreapta şi a oprit pe Şoseaua Principală:

— Mă întorc la parcare! a spus femeia şi a dat înapoi geamul, dar pe dreapta.

Abilitatea şi experienţa îşi spun cuvântul; maşina era reglementar parcată în perimetrul stabilit, dar şi la zid.

— Bine aţi venit!… Bine aţi venit!… Bine aţi venit la Ciulniţa! a spus Sarkozi

Nuţa.

— Bine te-am găsit! a spus Şoule. Încotro mergem?

— Aveţi o invitaţie verbală! O invitaţie de la Gara Ciulniţa la Slobozia, nu-i aşa? a continuat Sarkozi Nuţa.

— Păi?! a spus Şoule. Am fost de câteva ori la Slobozia, şi spre centru şi pe centură, dar n-am fost niciodată de la Gara Ciulniţa la Slobozia! Nu ŞTIU traseul!

— Acum o să ştii! a Sarkozi Nuţa.

Şi şoferiţa a luat-o spre stânga:

— Numai pe stânga, şi să văd!... Dar pe dreapta, e liber?

— Este liber! a spus, pasagerul Şoule. Soţul unde este?

— La serviciu!

În treacăt fie spus, soţul a obţinut, fără concurs, un post de avocat la Biroul de Avocatură din Slobozia! a spus Sarkozi Nuţa. Şi am încă două fete!

— A! Am cunoscut-o numai pe Monica când era mică, nu-i aşa?! a spus Şoule. Acum e destul de mare, nu-i aşa?!

— E mai mare, bineînţeles! a spus Sarkozi Nuţa. Este în clasa a 9-a!

— Trece timpul... a spus Şoule. Dar, totuşi, suntem cu maşina spre Slobozia, sau...?

— O luăm pe stânga, la Slobozia, uite?! a sublinitat Sarkozi Nuţa.

— A! Da! O luăm pe stânga! a spus Şoule. Dar, n-am umblat decât la Bucureşti şi invers!... A! Da! O luăm pe stânga! Cu maşina, 17 km de Slobozia. S-a reparat drumul? Sau nu prea?! Că era pietruit, nu-i aşa?

— Are şi asfalt! E şi pietruit! Drumarii îşi fac datoria, nu-i aşa? a spus Sarkozi Nuţa.

Şi şoferiţa a luat-o, într-adevăr, pe stânga.

— Am parcurs de la Ciulniţa, cu intersecţia Călăraşi, Slobozia şi Constanţa, 3 km, nu-i aşa? a spus Şoule.

Însă, spre Slobozia este o barieră la zece metri, drumul trece peste Calea Ferată Bucureşti-Constanţa şi invers. Absolut firesc pe dreapta, este semaforul caracteristic pentru Calea Ferată, spre comuna Drajna. Au stat la barieră în maşină încă 20 de minute.

— A! Am înţeles... Când ai plecat spre Slobozia, ai întârziat 10 – 15 minute, la semafor! a spus Şoule.

— Exact! Am stat la semafor 10, ba nu, mai mult, 20 de minute! a spus Sarkozi Nuţa. Eu nu am întârziat!

— Am înţeles! a spus Şoule. Deci mai sunt două fete! Cum le cheamă?

— Timeia şi Victoria! a spus Sarkozi Nuţa.

— Deci ai trei fete!... a spus Şoule şi cu apartamentul din Cartierul „Nufărul” ce ai făcut? Cel cu trei camere! De la etajul întâi?...

— Ei! E simplu! L-am vândut imediat! a spus Sarkozi Nuţa. Repet, l-am vândut imediat!

— Dar de ce imediat?!? a subliniat Şoule.

— Ei!... N-are importanţă de ce imedia ti... E secretul familiei... a spus Sarkozi Nuţa.

— Aveţi un secret zdravăn în familie sau...? a spus Şoule.

— Păi?! a spus Sarkozi Nuţa. Mama şi tata aveau un apartamentul lângă Gara din Slobozia. După pensionare, mama şi tata au p I ecat din Slobozia şi au ajuns în comuna Gruia, satul Traian, judeţul Ialomiţa... Deci, familia Ştefan a plecat aproape imediat din apartament. Şi, uite!

— Totuşi de ce ai plecat repede din apartamentul din Cartierul „Nufărul” de la Oradea, la apartamentul de la Slobozia? Şi mama şi tata s-au mutat de la Slobozia în satul, Traian! E departe? De ce ai plecat imperios de la Oradea la Slobozia? De ce?!? a spus imediat, Şoule.

— Ei şi tu?! a spus Sarkozi Nuţa. E vorba de o moştenire! Atât!

— Şi fraţii?... Cum îi cheamă? a spus Şoule.

— A! Ştefan şi Marinică! a spus Sarkozi Nuţa. De fapt, doi fraţi şi două surori: subsemnata şi o fată în judeţul Vaslui!

— Şi moştenirea cu vânzare-cumpărare are un termen, nu-i aşa? a spus

Şoule.

— Păi e treaba lui Iosef Sarkozi, nu-i aşa?! a spus Sarkozi Nuţa.

Şi au plecat la Slobozia pentru că s-a dat drumul la semafor!

— Şi sunteţi aicea împreună cu fraţii, nu-i aşa? a spus Şoule.

— Ei, şi ce are!... Când am plecat din apartamentul din Cartierul „Nufărul”, din Oradea, au obiectat ceva?! a spus Sarkozi Nuţa. Dar fraţii erau rar în apartamentul din „Nufărul”: Avem o vilă!... O vilă cum trebuie, nu-i aşa?...

— Când aţi p I ecat din Vila din comuna Biharia şi din apartamentul din cartierul „Nufărul” din Oradea, aţi plecat împreună, sau...! a spus Şoule.

— Nu! Am vândut apartamentul din Cartierul „Nufărul” şi am păstrat Vila din comuna Biharie judeţul Bihor, a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi când aţi plecat, totuşi? a spus Şoule.

— Am plecat prin 28 sau 29 August!... O lună aproape, nu-i aşa? a spus, Sarkozi Nuţa. Dat tu, ce afacere ai?!

— Mai bine spune ce afacere ai tu cu stupăria? a subliniat Şoule.

— N-am nicio afacere! Am terminat cu stupăria! a spus Sarkozi Nuţa. A

fost!

— La Vila din Biharie, mai are cineva grijă de casă şi de cei 200 de stupi? Şi de grădina frumoasă?! a spus Şoule. Repet: Cine are grijă de Vilă? Că ai plecat val-vârtej cu fraţii Ştefan şi Marinică, nu-i aşa?

— Este cineva! Nu este încă pustiu! a spus Sarkozi Nuţa. Chiar dacă am plecat cu totul!... Cu „purcelul sub braţ”, pe dreapta, şi cu găinile, pe stânga, şi cu oale, cum ar veni! Cu fetele, cu soţul şi cu fraţii! Am plecat cu totul!

— Şi la Slobozia? a spus Şoule, ce perspectivă aveţi?!

— De fapt, am o societate comercială, de la Oradea, cu combustibil. Combustibil de Tip 3, a spus Sarkozi Nuţa.

— De la Oradea? a spus Şoule. Cu o femeie sau un bărbat?

— Un bărbat! Am o Societate Comercială de câţiva ani de zile la Oradea. Când am sosit la Slobozia am înfiinţat încă o Firmă, cu combustibil de Tip 3, de trei săptămâni încoace! a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi numele asociatului? a şoptit, în maşină, Şoule.

— Se numeşte Nicolae Doru! a spus sec, Sarkozi Nuţa. Am un Contract cu o Fabrică de Ulei care consumă Combustibil de Tip 3!

— Aha! Nu este departe, nu-i aşa? a spus Şoule.

— E aproape! Aprovizionarea Fabricii din Oradea la Ploieşti era departe, a spus Sarkozi Nuţa.

— Da! Era departe! a subliniat Şoule. Dar mai sunt şi alte firme care se ocupa de Combustibil de Tip 3?

— Vrei să colaborez şi cu tine?! a spus Sarkozi Nuţa. Ai o altă sursă de combustibil de Tip 3?

— Am şi eu o sursă de combustibil de Tip 3, nu de la Ploieşti, a spus

Şoule.

— Ai o cunoştinţă, ceva, o Firmă care se ocupă şi de transport de la furnizorul principal până la Fabrică? a subliniat, Sarkozi Nuţa.

— O să vedem! Am nişte cunoştinţe, dar la Constanţa! Are şi nişte Firme din Ploieşti! Să vedem! a spus Şoule. În fine, am o cunoştinţă din Constanţa!

— Ai şi numele?! a subliniat, Sarkozi Nuţa.

— Se numeşte locotenent-colonel Jan Aldea! a spus Şoule. Jan Aldea! Găseşte şi Combustibil de Tip 3, găseşte şi grâu, găseşte şi bani de camătă! Ca să fie, nu-i aşa? Banul să fie!

Tot vorbind, au ajuns la Slobozia!

Într-adevăr, 17 km din localitatea Drajna la

destinaţie, adică până la Slobozia, plus 3 km de la Gara Ciulniţa la Drajna, în total 20 km. Dar 20 km până în Centru. Centura mai conţine încă 2 km. Au luat-o pe Centură, că era fără semafor şi trecerile de pietoni erau mai rare.

Mare lucru în Slobozia nu prea era, decât Bulevardele de la Est spre Vest, cu intersecţiile perpendiculare, magazinele la parter şi, în general, o Stradă oarecare! Nici industrie, nici fabrici, nimic!... Dar absolut nimic!... Farmaciile în schimb, ca ciupercile!

Asta este Slobozia!

În Slobozia, de la Nord la Sud sau invers, sunt nişte Depozite, unul şi unul, pentru vopsele, alimente etc. Şi cam atât!

Asta este Slobozia!

— În Slobozia sunt nişte en-grou-ri, dar mai departe cu nişte blocuri, Centrul Administrativ – Prefetura, Primăria, un Spital fără faimă, de exemplu nişte medici de mâna a doua sau a treia, ba chiar a patra!... Şi, bineînţeles, în Centrul Civil, Tribunalul Judeţean. Şi cam atât! a spus Sarkozi Nuţa.

— D ar! Cel mai important, în centrul atenţiei, unde este Parchetul? Parchetul Judeţean? Că este în centrul atenţiei cetăţenilor, în general!... Unde este procurorul în judeţul Ialomiţa? Că ştieto t, inclusiv S.R.I., Poliţia, Sănătatea, Educaţia, cu un Spital fără nume! etc. Unde este? a spus Şoule.

— O altă latură din Tribunalul Judeţean! Dar, în interiorul clădirii! Dar, separat! a spus Sarkozi Nuţa o să cunoşti, mâine sau poimâine, Slobozia, nu-i aşa?!

Şi, au ajuns în Centrul din Slobozia.

— Unde este blocul? a spus Şoule.

— Ai răbdare? a spus Sarkozi Nuţa. Ai răbdare!

— Nu am ajuns? a spus Şoule.

— Am ajuns! a spus Sarkozi Nuţa.

Un bloc obişnuit, lângă Gară, cu trei scări, cu parter şi cu 4 etaje. Era un fel de bloc de tip stalinist! în fine!…

Femeia, a parcat lângă trotuar, lângă bloc.

— La ce etaj? a spus Şoule când a intrat scara blocului.

— La etajul întâi! a spus Sarkozi Nuţa.

Şoule îşi aminteşte când locuia în cartierul «Nufărul», dar la etajul al doilea, când a văzut vizavi pe Sarkozi Nuţa cu amantul Ştefan Costică Nicolae. Era, cum ar veni, ieri! Şi, soţul, Sarkozi Iosef, era la serviciu. Deci, Ştefan Costică Nicolae şi Sarkozi Nuţa, în apartamentul de vizavi, dar la etajul întâi!… Ce trece timpul, nu-i aşa?! Cum ar veni, ca ieri!

Au deschis uşa apartamentului şi s-a văzut exact tipul de apartament sovietic, de tipul vagon! Cu trei camere, un hol, un dulap – pe dreapta, înfundat! – o bucătărie aproape potrivită, o sufragerie, un hol spre stânga, mai mare, două dormitoare şi o baie. În plus, un balcon mic, care face legătură din hol cu două dormitoare. Ăsta este vagon de tip sovietic!

Şi mobila era la fel de veche, de aproape douăzeci de ani, de la Oradea! Dar flecuri!…

Au stat în sufragerie.

— Soţul, Sarkozi Iosef, nu este acasă. Când am plecat la Gara din Ciulniţa, a urcat şi soţul, Sarkozi Iosef, în maşină. Eu am plecat la Gara din Ciulniţa şi soţul a plecat la Tribunal. Între altele, este vorba de o crimă şi a fost chemat de urgenţă la Parchet, a spus Sarkozi Nuţa.

— Lasă asta! a spus Şoule. Deci, trei fete, nu-i aşa? a spus Şoule. Ai o fotografie? Fotografia este cu Monica, nu-i aşa?! Era mică, în sufrageria de la Vilă. Şi se vede un covor cumpărat de către naşul Preda. Pe unde mai este el?

— Tot la Bucureşti! a spus Sarkozi Nuţa. Este maior, sau locotenent-colonel. Deci, în afară de Monica, mai este vorba de Timeia şi Victoria. Cea mai mică! Dar nu este

acasă! Este la părinţi.

— Au trecut aproape 13 de ani! a spus Şoule. Aveţi de grijă la Vila?

— Am grijă! Bineînţeles! a spus, Sarkozi Nuţa. Când am p I ecat din Vilă, a rămas fratele, Sarkozi Ovidiu, care are şi o garsonieră în cartierul Rogerius din Oradea, la ultimul etaj, din 8 etaje! însă, era alcoolic…

— Dar ce este cu stupii şi cu grădina „aurită”, a spus Şoule.

— Aproape două sute de stupii! A trecut! a spus, Sarkozi Nuţa Nici nu mai vreau să văd, să aud de Oradea! Şi nici de împrejurimi!

Pentru Şoule, ceva era straniu de la început. Dimineaţa de exemplu, la Ciulniţa, în Staţie, ceva – ceva anume… Era un sentiment straniu, de la Oradea… Straniu, mai ales „fuga” familiei Sarkozi din apartamentul din Cartierul „Nufărul” şi mutarea lor în Slobozia! Dintr-odată! De ce o făcuseră? Dăduseră Oradea pe Slobozia!…

Asta una!

A doua: şi povestea cu fraţii din apartamentul din Cartierul „Nufărul” sau din Vila din comuna Biharie, din Oradea, era cusută cu aţă albă! La Slobozia!… Cică, imediat!

A treia: soţul a schimbat funcţia, era bine-mersi jurist în municipiul Oradea, la Primăria Oradea la Baroul avocăţesc! Deci, nu la Oradea, nici în altă parte, la un judecător sau la Tribunalul Judeţean Bihor, nu! A ales şi, repet, la un Tribunal din Ialomiţa!… Un avocat, nou-nouţ?!

— De ce ai plecat cu familia, aproape forţat! la Slobozia? Că era bine şi la Oradea?! Soţul era jurist la Primăria Oradea, nu-i aşa?!? a spus Şoule.

— Corect! a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi familia este numeroasă!… în total 5, plus 2 fraţi, în total şapte persoane, din apartamentul din cartierul „Nufărul”, cu trei camere, şi, în plus, nu departe era şi o

Vilă cu etaj! Nu-i aşa?! a spus Şoule.

— Corect! a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Ce te-a determinat, totuşi, să renunţi şi la apartamentul construit în Cartierul „Nufărul” şi la Vila din comuna Biharie? O Vilă superbă, cu stupi şi cu o grădină de basm!... De ce ai renunţat cu totul şi la apartament şi la Vilă şi laafacerea din jurul Oradei? a spus Şoule. D ece ai plecat?! De ce?! Şi de ce ai plecat la repezeală? Brusc! De ce?!?...

— Să fiu cu părinţii! La Slobozia! a spus prompt Sarkozi Nuţa. Şi nu mai vreau să mai comentezi de loc, că am plecat de la Oradea la Slobozia! Punct!

Dar a sunat soneria!

— Am întârziat! Am întârziat, ce să fac? a spus soţul, Sarkozi Iosef. Am avut treabă la Tribunal. Am fost la Tribunal şi la Parchet! Am şi audiat, la Parchet, o crimă! Hai, Bine aţi venit!

— Bine v-am găsit! Bine v-am găsit! a spus Şoule, şi au dat mâna.

— Ce mai faceţi? a spus Sarkozi Iosef.

— Ce surpriză! Ce surpriză! Am vorbit cu soţia, Sarkozi Nuţa, la peron, azi dimineaţă. Ne-am cunoscut acum aproape 13 ani şi ceva, nu-i aşa!?! a spus Sarkozi Nuţa. Cât a durat despărţirea?!

Dar, în gândul său, Şoule: „«O să te mai văd odată?», din tren, la peron, nu la Ciulniţa azi dimineaţa, nu!... La peronul de la Sinaia, când m-am întâlnit cu logodnica, nu-ţi aminteşti? Dar era în anul 1975!... 12 sau 13 septembrie! Şi timpul trece!...”

— Păi, când am plecat de la Oradea la Iaşi, când am cunoscut familia Sarkozi, era, într-adevăr, în data de 12 sau 13 septembrie 1983! a spus Şoule.

— Ce precizie?! a spus avocatul Sarkozi Iosef. Mi-a spus soţia că sunteţi la Constanţa, nu-i aşa?!?

— Am plecat şi de la Iaşi şi am ajuns la Constanţa! Cu

intervalul corespunzător la Iaşi. Am terminat Academia Militară, Secţia Stat Major, şi după aia, la repartiţie, de la Iaşi, la Constanţa!

— Şi? a spus avocatul, Sarkozi Iosef.

— Şi după, din decembrie 89 am fost trecut în rezervă, a spus Şoule.

— Şi după aia? a spus avocatul, Sarkozi Iosef.

— După aia? Am ajuns înapoi la Iaşi, o perioadă. Am petrecut un an de zile la S.R.I., din data de 01.06.1990 până în data de 30.07.1991. Şi după aia, m-am dus de la Iaşi la Constanţa înapo i, şi, în esenţă, n-a durat mult că am ştiut multe! Am fost trecut iar în rezervă! a spus Şoule.

— A doua oară?! a subliniat avocatul, Sarkozi Iosef.

— Da! Am ştiut multe! a spus Şoule, şi nu am terminat episodul carierei militare de la S.R.I. că, repet, am ştiut multe!... Am încercat prin intermediul „unei cunoştinţe" de la S.R.I., din Constanţa, se numeşte Iulian Alexandru. Ulterior s-a dovedit că era o „momeală" a Statului Român, în speţă, parchetul şi S.R.I! Am ajuns la Penitenciarul Porta Albă, din judeţul Constanţa. Şi, bineînţeles, prin „momeală" că, am ştiut multe! am ajuns înapoi, prin Consiliul Disciplinar, cu propunere de trecare în rezervă. Motivele erau diverse de exemplu: mită! Dar fără băuturi alcoolice! Am trecut iar în rezervă. Asta fiindcă am ştiut multe! (Am mai multe motive palpabile! în trecu t!).

— Cât a durat? a spus avocatul Sarkozi Iosef

— Când am terminat cariera Militară? în data de 15 Martie 1993, a spus Şoule. Dar, precizăm: Că-amştiutmult e!... D întrecu t!...

— Erai în tren, la Ciulniţa, nu-i aşa? a spus avocatul Sarkozi Iosef. Unde ai plecat? La Bucureşti, sigur! Sau ai plecat mai departe...?

— Am avut o întâlnire cu generalul-colonel, în rezervă, Iulian Vlad! a spus Şoule. Am avut o întâlnire de

„retuşat!”. Era în birou şi a durat 4 – 5 ore, fără pauză!

— A! Eram la Şcoala Militară de la Băneasa şi era Comandantul Şcolii general maior Iulian Vlad! a spus avocatul Sarkozi Iosef. Ai discutat şi de afaceri sau, ştiu eu?!

— Nu am discutat „afacerea”! Nici poveste! a spus Şoule. Am o Firmă de Pază şi un Depozit de bere! Situaţia materială era spre bine. 55 de oameni plus 7 la Depozit, în total 62 de oameni. Apropo! Nu am discutat afacerea, nu! am discutat despre… Evenimentele din timpul Loviturii Militare de Stat şi mai încoace!… în esenţă, am cunoscut personalităţi marcante, cum ar fi Petre Roman, Corneliu Mănescu, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, cât am stat la Spitalul Militar Central, că am avut o operaţie la Tendonul lui Ahile, în data de 04 Aprilie 1986, şi când eram Elev la Academia Militară!…

— La Televizor era începutul unei Revoluţii sau Lovituri de Stat! a spus avocatul Sarkozi Iosef.

— Şi mai rău: nu Revoluţie, nu!… O Lovitură de Stat Militară de tip Stalinist! a spus Şoule. Dar, era înainte. O Lovitură de Stat pregătită de către un Grup alcătuit, era secret! din personalităţi marcante, cum ar Corneliu Mănescu, Silviu Brucan etc… Am aflat în Spitalul Militar Central, din data de 04 Aprilie 1986! în speţă, am participat şi eu o parte… într-adevăr, pe rând, cu Corneliu Mănescu, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Imre Asztalos, alias Virgil Măgureanu, Petre Roman…

— Deci ai participat, nu-i aşa? a spus avocatul Sarkozi Iosef. EL. Din cauză că ai participat la o întrunire” cu consorţiul, în speţă Corneliu Mănescu, Imre Asztalos, alias Virgul Măgureanu etc., nu-i aşa?!?

— Şi, după aia a dat afară personalul „auxiliar”. S-a terminat Lovitura de Stat! Nu-i aşa? a spus Şoule. Ca şi cum ar fi vorba de faptul că nu s-a întâmplat nimic important în viaţa lui Şoule! a subliniat Şoule.

— Şi, în concluzie, ce ai hotărât? a spus avocatul Sarkozi Iosef.

— Nu am o concluzie, nici pe departe! a spus Şoule. Am vorbit. Am discutat şi am ajuns la Slobozia!

— Am înţeles! Am înţeles! a spus avocatul Sarkozi Iosef.

— Dar, totuşi…! a spus Sarkozi Nuţa. O colaborare cu combustibil de Tip 3, vrac şi cu benzină şi motorină, împreună, ce părere avem?!

— Am discutat în maşină, o să discut mai mult mâine culocotenentulcolonel Jean Aldea! Dacă este acasă! Să vedem! a spus Şoule.

— Mâine, da? a spus Sarkozi Nuţa.

— O să-l caut! a spus Şoule. Şi o să te sun eu, bine?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine! a spus Sarkozi Nuţa. Cât e ceasul?

— Nu cumva am pierdut trenul?! a spus Şoule.

— E ora 17 şi 10 minute! a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Să merg la Ciulniţa, nu-i aşa?! a spus Şoule. Dacă se poate?! Că e târziu!

— O jumătate de oră este suficient cu maşina la Gara din Ciulniţa, a spus Sarkozi Nuţa.

— Mergem? a spus Şoule.

— Cu mare plăcere! a spus Sarkozi Nuţa.

Şoule a spus „La revedere”, discuţia lui Şoule era oarecum neterminată cu avocatul Sarkozi Iosef, dar a promis ca în următoarea etapă când mai merge la Slobozia sau la Constanţa să discute şi despre Lovitura de Stat şi de combustibil! combustibil de Tip 3.

Cu maşina au plecat exact cum au venit, dar invers, de la bloc la Gara din Ciulniţa.

— Condu’! a spus Şoule. Deci: Ce-ai căutat în Gara Ciulniţa? A doua! Şi a treia…

— Şi a treia? a spus, scrâşnit din dinţi, Sarkozi Nuţa.

— A! Ai luat-o la număr invers, cu cocoşatul! a spus

Şoule. N-are importanţă decât că am văzut cu ochi mei pe profesoara de „desene animate” din Şcoala Generală nr. 10, din Focşani. Şi, ultima, ce legătură ai cu „cocoşatul”, cu profesoara de „desene animate”. Scurt pe doi! a spus prompt, Şoule.

— Pe profesoara de „desene animate” am cunoscut-o în Staţiunea Felix”, din întâmplare, eram în parc, lângă Hotelul „Aurora” cu o altă persoană, un bărbat, n-are importanţă numele sau prenumele, am „uitat”. Am discutat cu profesoara de „desene animate” diverse lucruri. De fapt, nişte fleacuri! Dar, profesoara nu era din Hotel, era din altă zonă.

— Şi! a spus Şoule.

— Şi am discutat îndelung cu profesoara de „desene animate”, cum îţi place ţie să-i spui! Şi, am vorbit şi la Focşani şi, în final, am schimbat reciproc câte o carte de vizită. Asta este povestea. O poveste! a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi ai „continuat” povestea! a spus Şoule.

— Şi am continuat „conversaţiile” şi prin telefon, ori la Oradea, ori la Focşani, ori la Slobozia şi la Gara din Ciulniţa…

— Şi probabil şi la Constanţa, nu-i aşa? a spus Şoule.

— Aşa e! a spus răspicat Sarkozi Nuţa. A doua?

— Cocoşatul! a spus mai răspicat Şoule.

— A!… Cocoşatul!… Cocoşatul? a spus Sarkozi Nuţa. La Slobozia a fost în vizită la mine, cu profesoara de „desene amânate”.

— Prin ce dată? a spus Şoule.

— Păi, anul trecut! a spus Sarkozi Nuţa.

— A! a spus Şoule. Şi?

— Şi am fost la plimbare! Eu şi profesoara! a spus Sarkozi Nuţa. Şi la Tribunal ne-am întâlnit cu improcuror. Eu l-am cunoscutut prin intermediul soţului, Sarkozi Iosef. L-am salutat şi, dintr-odată, s-a îndrăgostit instantaneu de profesoara de „desene animate”, cum îţi place ţie! Şi din

vorbă în vorbă i-am făcut cunoştinţă procurorului şef cu profesoara. Şi procurorul şef şi cu profesoara de „desene animate” au ajuns amanţi. Procurorul şef din Ialomiţa, Anton Răşcanu, şi cu profesoara, pentru că erau suferinzi amândoi cu coloana, el cocoşat şi profesoara era mai şubredă…

— Da! a spus Şoule.

— Şi au plecat în Staţiune! a spus Sarkozi Nuţa. Şi, între timp, când eram în apartament a sunat profesoara că au ajuns cu bine la Techirghiol, în judeţul

Constanţa. Deci, au plecat profesoara şi cu procurorul cocoşat la Staţiune când i-am întâlnit la peron, în Ciulniţa. Iată povestea cu o profesoară şi cu un procuror!

— Bravo! Felicitări! a spus Şoule.

Dar Şoule s-a gândit: Nu cumva are legătură şi cu laşul? Că, a avut de-a face, acum 20 de ani, cu un Dosar de urmărire Informativă cu un locotenent-colonel, în rezervă, „Cerchez”, cu două fete, ambele absolvente de medicină: una, la Oradea şi, culmea! alta la Bucureşti.

— Nu cumva soţia procurorului de la Ialomiţa este medic din Bucureşti?! a spus Şoule.

— Numele procurorului şef din Ialomiţa cu soţia medic de la Bucureşti, coincide! a spus Sarkozi Nuţa.

— Dar, unde este? Că Bucureştiul este mare! Şi zgomot cât cuprinde! a spus Şoule.

— A plecat de mult de la Bucureşti, însă are un apartament în zona Titan! a spus Sarkozi Nuţa. Are şi în Slobozia un apartament cu trei camere în zona Centrală, nu departe de Tribunal Judeţean. Dar are şi o casă în apropiere de comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa. De obicei, medicul Daniela Răşcanu era la Dispensarul din Căzăneşti şi din când în când se duce ori la casa din Căzăneşti, ori la Slobozia. Dar nu spui nimic!

— E secret! Nu-i aşa?! a spus Şoule.

— Şi mai mult: are şi o amantă, profesoara de „desene animate”, cum îţi place ţie! a spus Sarkozi Nuţa. Nu spui nimic că e secret!

— Nu o să spun nimic, stai liniştită! a spus Şoule.

„Nu încă!” a spus, în gândul său, Şoule.

Profesoara de „desene animate” şi procurorul şef Anton Răşcanu erau amanţi! Dar, în trecut, când Şoule era la I.E.F.S., s-a întâlnit la Cinemagraful de lângă „Intercontinental”, ÎNTÂMPLĂTOR, cu profesoara de „desene animate” din Şcoala Generală nr. 10, din Focşani, au discutat şi atât! Şoule nu ŞTIA că are de-a face cu un trădător, în speţă profesoara dedesene şi animate!… S-au întâlnit şi în Staţiunea „Felix”, în jurul Hotelul „Aurora” şi, întâmplător sau nu, şi cu Sarkozi Nuţa, şi ea era cu maşina şi conducea!… însă femeia şoferiţă cu profesoara de desene animate erauprietene, şi procurorul şef, Anton Răşcanu, are o semnificaţie deosebită, la Iaşi, în Cartierul Tătărăşi. Era căsătorit cu medicul Daniela, al cărui tată era urmărit în Dosarul de urmărire Informativă „Cerchez”! Dar soarta a făcut ca între procurorul şef Anton Răşcanu şi profesoara de desene animate să intervină dragostea „la prima vedere!”…

În fine!…

Cu maşina mai aveau de mers cam cinci sau şase minute până în Gara Ciulniţa.

— Ultima dorinţă! a spus Şoule. Din anii 1977 – 1982, spre sfârşit, o singură întrebare: Ai mai discutat cu amantul Ştefan?! Ştefan, cum îl chema? Costică, nu-i aşa?

— Ştefan Costică şi Nicolae! a spus Sarkozi Nuţa.

— S-a răcit relaţia sau nu? La Oradea, bineînţeles! a spus Şoule. Ai mai vorbit sau nu?!

— Păi! Am vorbit şi am vorbit şi la Vilă! a spus Sarkozi Nuţa.

— Era cu el şi în apartamentul din Cartierul „Nufărul”, că nu era soţul acasă, ori la Vilă! Ori în

apartament, ori la Vilă! a spus Şoule. Când ai spus „Adio” lui Ştefan Costică Nicolae? a subliniat, Şoule

— Păi!… Păi!… Am plecat de la Vilă şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu el. Oricum nu mă interesează prea mult de când am plecat de la Oradea, din data de 13 ianuarie 1983, a spus Sarkozi Nuţa. Nu mă interesează nici Vila şi via şi nici grădina! Nu prea! a spus Sarkozi Nuţa.

— Dar, totuşi, data?! a spus Şoule.

— 27 septembrie 1996! De la Vilă! a concluzionat, Sarkozi Nuţa. Altceva?! Eşti mulţumit de răspuns?

— În parte! în parte!… Deci, a spus Şoule, te-ai despărţit din data de 27 (fix!) septembrie 1996 de Ştefan Costică Nicolae şi ai plecat la Slobozia?

— Nu răspund! a spus, un pic agresată, Sarkozi Nuţa.

Obrajii erau ori palizi, ori roşii, ori verzi! Culoare schimbătoare, când era vorba de Ştefan Costică Nicolae!

— Dar, tu ce mai faci, Şoule? a spus Sarkozi Nuţa.

— Eu am avut, printre altele, necazuri prin mai 1996. O ocluzie intestinală şi am fost la operaţie la Spitalul Militar din Constanţa.

— Şi cât ai stat? a spus Sarkozi Nuţa.

— Am stat aproape două săptămâni. Şi am avut şansa să cunosc medicii de la Spitalul Militar Constanţa, pe maiorul Romeo Cristian Popescu, împreună cu el pe colonelul Crângu, care m-au tăiat şi m-au cusut cum trebuie. M-au rezolvat cu brio!

— Şi, ce „necazuri” mai ai? a spus Sarkozi Nuţa.

— EL. Mai sunt şi alţi factori secundari: zilnic am grijă cu personalul, dar cu personalul separat, pe cele două firme. Este stresant! a spus Şoule.

— Da, într-adevăr! Dar uite, am ajuns în Staţia Ciulniţa! a spus Sarkozi Nuţa şi a parcat lângă zidul Gării din Ciulniţa.

— Mă duc să cumpăr biletul! E cam târziu! a spus Şoule.

Dar la casa de bilete şi în sala de aşteptare nu era nimeni. Era pustiu. Ba, totuşi, erau nişte haite de câini, ori în mijlocul sălii, ori în lateral, lângă scaune. Şi, culmea ironiei, 5 sau 6 câini, dormeau ori stăteau la pândă pe scaune, ca nu cumva să le ia locul altcineva!

Un singur pasager, în interiorul sălii, stătea la casa de bilete.

— Bună seara! a spus bărbatul.

— E deschis? a spus Şoule.

— Nu prea! a spus bărbatul.

— Nu este nimeni după gratii? a spus Şoule.

— Nu e de nicio culoare! a spus bărbatul.

Bărbatul era îndoit, sub tejghea, lângă casierie. Părea un pic băut!…

Şi au stat încă…4 sau 5 minute, la… coadă după bărbatul venit primul.

Dar, din senin, a apărut după gratii şi după geam, un munte de om, cu uniforma boţită, probabil că dormea, şi a sunat soneria de alarmă, că a intrat un tren în gară.

De fapt trenul care face legătura de la Constanţa la Bucureşti. Bărbatul din hol a dat bani pentru un bilet direcţia Bucureşti.

— Vreau un bilet la clasa întâi, la Rapidul Bucureşti-Constanţa. Se poate? a spus Şoule.

N-a durat mult şi a sosit trenul Rapid Constanţa-Bucureşti. Şi n-a mai durat decât câteva minute şi a apărut Rapidul Bucureşti-Constanţa.

— O să vorbesc cu locotenentul-colonel Jan Aldea şi o să discutăm pe laprânz! a spus Şoule.

— Să te sun, sau…? a spus Sarkozi Nuţa.

— O să te sun eu şi te anunţ! a spus Şoule.

— Dar, fii atent! Dacă mă duc la Constanţa, am unde să dorm? a spus Sarkozi Nuţa.

— Unde să dormi?! a spus Şoule. Ai vreo cunoştinţă…?

— Am un verişor! a spus Sarkozi Nuţa.

— Ce verişor? a spus Şoule.

— Mama are o soră din Feteşti, din judeţul Ialomiţa, şi fiul este la Constanţa. Maior, a spus Sarkozi Nuţa.

— Cum îl cheamă? a spus Şoule.

— Se numeşte maior Iulian State! Nu Iulian Vlad! a spus Sarkozi Nuţa. Este la Jandarmeria Constanta. Când este necesar, o să dorm la apartament, nu la Hotel!

— Ei! Nu ŞTIAM! a spus Şoule. O să te sun!

Şi a sosit trenul.

Era tot în data de 27.10.1996!

Pe drum, Şoule s-a gândit la ce s-a întâmplat de dimineaţă-dimineaţă, la trenul de la Constanţa la Bucureşti, exact în Staţia Ciulniţa, când a întâlnit, pe peron, două persoane, cele mai importante femei din viaţa lui!… Şi, mai mult, cocoşatul, procurorul-şef Anton Răşcanu din Ialomiţa, amantul profesoarei de desene „animate” din Focşani!

A plecat, dimineaţa-dimineaţa, la Bucureşti pentru că a pregătit de mult timp, din mai 1996, o discuţie cu generalul-colonel, în rezervă, Iulian Vlad, dar a avut un necaz (era la Bucureşti, în biroul generalului!): a avut ocluzie intestinală! Şi a hotărât să se ducă la Spitalul Militar din Constanţa. A durat aproape două săptămâni de zile spitalizarea, a plecat acasă oarecum stabilizat şi a continuat cu Depozitul de bere şi Firma de Pază, şi concomitent, dar fără niciun rezultat palpabil, şi cu intermedieri!… Aşa l-a cunoscut pe locotenentul-colonel, în activitate, Jean Aldea, din Jandarmeria Constanţa.

Era un tip controversat locotenentul-colonel Jean Aldea (era locţiitorul cu ismenele şi cazarmamentul, de la Brigadă!) – una face, alta spune!

Dar, cel mai important lucru din viaţa lui Jean Aldea: O Factură! O Factură care dovedeşte banii! O Factură de câteva milioane de dolari, cu care se achită de furnizorii

din construcţii! Dar o parte din bani era ascunsă! Şi locotenentulcolonel Jean Aldea a cumpărat nişte case în Constanţa, nişte case în judeţul Braşov şi nişte case în judeţul Covasna, ca să se vadă că e deştept!

Şi, bineînţeles, a început urmărirea penală de către procurorii din Constanţa!… Că e cazul!…

Când a aflat lumea, locotenentul-colonel Jean Aldea a ieşit la pensie. Dar nu o pensie de limită de vârstă, nu! O pensie de boală de la Spitalul Militar din

Constanţa, dar la control, în fiecare an! De fapt, o invenţie a locotenentului colonel Jean Aldea: avea ceva la inimă! A fost internat în acelaşi timp cu Şoule, la Spital. La Spitalul Militar din Constanţa. Şi au stat la pat aproape două săptămâni.

Două evenimente au fost în ceea ce-l priveşte pe locotenentul-colonel Jan Aldea: unul cu un sergent de la Brigada din Constanţa şi unul în satul Moviliţa din judeţul Ialomiţa.

Deci, un sergent care se ocupa cu izmenele, din Compania a doua-a, trecut în rezervă! Se numa Stroie. Stroie Daniel.

Dar locotenentul-colonel Jean Aldea, în rezervă, şi Stroie Daniel erau prieteni!

N-a durat mult că sergentul în rezervă Stroie Daniel a început o afacere: se ocupa cu micii! Lângă bloc, cu două sau trei mese, un grătar, şi a început afacerea. Dar fără scaune! Că, vorba aia, n-avea autorizaţie! Şi a mers stună!

A durat câteva luni de zile. Era mereu coadă la mici! … Dar, întâmplător, pe la mese, au trecut doi cetăţeni străini – erau germani –, care din vorbă în vorbă au propus să înfiinţeze o societate comercială care să se ocupe cu benzina, motorina, combustibil de Tip 3.

În acelaşi timp, locotenentul-colonel Jean Aldea avea un „asociat” care se ocupa cu construcţii, de la Brigadă, şi anume maiorul State Iulian! Care este vărul primar a lui

Sarkozi Nuţa de la Slobozia!

Şi, a doua, în satul Moviliţa din judeţul Ialomiţa! Tot prin intermediul locotenentului-colonel Jean Aldea, dar, de data asta în continuare, sergentul în rezervă Stroie Daniel a început munca cu benzina, motorina, combustibil de Tip 3 în zona din comuna Mihail Kogalniceanu. Este vorba de o cunoştinţă de la Academia Militară, prieten bun. Era un maior. Însă, are un unchi care se ocupa cu o benzinărie de sat. Din judeţul Ialomiţa!

S-a întunecat spre seară şi a venit noaptea. O noapte senină, au apărut stelele pe cer. Era o frumuseţe de nespus, ce mai!…

Şoule a coborât în Staţia Constanţa. Era obosit şi îngrijorat…

CAPITOLUL 82

Şoule a avut dreptate: este condamnat, la moarte!

Dar, nu aşa mult, ce dracu'!

Era acasă pe 28 septembrie 1996!

Şoule s-a trezit mai târziu ca de obicei, pe la ora 08 şi ceva, pentru că era obosit! Foarte obosit!

Ca un făcut sau nu! în Gara din Ciulniţa Şoule s-a întâlnit cu Sarkozi Nuţa şi cu profesoara de „desene animate" şi, başca-deci, în afară de cele două persoane importante, a văzut lângă peron un „cocoşat"!

Dar „cocoşatul" era mai tânăr! Nu oricine era procurorul şef de la Tribunal Judeţean Ialomiţa. De fapt, era din vârful piramidei, nu era oricine! Era domnul „ştie tot!"

În ansamblu, ŞTIA tot de la S.R.I. Judeţean, I.P.J., Spitale etc., cu interceptările… Deci, ŞTIA tot! Cu informatorii, cu colaboratorii cu tot! Că, nu te joci: informaţia este mai acută decât altele!

A sunat acasă la loctenentul-colonel Jean Aldea, însă a sunat zadarnic! apoi sunat la Firmă să vorbească, totuşi, cu secretara!

Şoule a ŞTIUT, în treacăt, „rechizitorul” oribil al locotenentului-colonel Jean Aldea, care a furat o factură de zeci de milioane de dolari de la Brigada de Jandarmerie din Constanţa. O factură alocată construcţiilor. Dar şi-a „schimbat” domiciliul pe bulevardul Mircea cel Bătrân – o casă proprietate privată!

— Secretara Delia? a spus Şoule.

— Cu ce pot să vă ajut?

Era o formulă, în general, de bun-venit!

— Mă numesc Şoule. Vreau să vorbesc cu locotenentul-colonel Jean

Aldea.

Şoule a cunoscut-o în două ocazii pe secretara Delia, în birou, în urmă cu o săptămână şi ceva, aproape 10 zile, a sunat că avea treabă, şi i-a spus că nu este acasă, adică în birou! Şi, a doua oară, a sunat când a plecat la Bucureşti, dar a nimerit-o, era acasă! Adică, era în birou!

— Imediat!… Imediat!… a spus secretara Delia.

— Salut „pionierule”! a spus Şoule.

— O, ce onoare! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Ai pe cineva în birou? Eşti ocupat? a spus Şoule.

— Mai am o persoană, dar n-are importanţă, că este un prieten! Spune! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Vreau să discutăm o problemă mai spinoasă. Ai o „portiţă”?! a spus

Şoule.

— Acum? Cât e ceasul?! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Opt şi patruzeci şi cinci de minute! a spus Şoule.

— Pe la 10, e bine? a subliniat, locotenentul-colonel Jean Aldea. Că după aia plec. Am treabă.

— Bine „pionierule”! a spus Şoule. În birou, nu-i aşa?

— Bineînţeles că în birou! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

Au închis telefonul reciproc.

La ora 10 şi câteva minute Şoule a sosit acasă la locotenentul-colonel Jean Aldea

O casă şi o grădină mică cu zarzavat şi, pe lângă ea, flori. În plus, în jurul casei era un brâu de ciment de un metru şi ceva, între casă şi grădină.

Casa bătrânească era alcătuită din trei camere, una şi una, şi o anexă cu două camere înguste. Şi, în spate, o magazie de lemne, acoperite de nişte şipci ca să nu le plouă. Lemnele acum erau înjumătăţite.

În casă se intra prin centru, direct la secretară! Mobilierul din secretariat nu era deosebit de un mobilier de birou, un scaun „scăpătat" pe care putea sta cel venit în audienţă la locotenentul-colonel (era o personalitate!) Jean Aldea, şi povestea secretarei cum e vremea, spunea un banc etc., şi vizavi, dar pe dreapta cum ar veni, trei sau patru scaune aliniate.

Odaia alăturată, opusă secretarei, era aproape goală. Şi, pe dreapta, o toaletă.

Când a intrat pe uşă în biroul cel mare, pe stânga, un cuier-pom de la armată, o canapea obişnuită, că are „grijă" locotenentul-colonel Jean Aldea, ca la armată: nu se fură, nu! se completează la gunoi! O fereastră şi o altă fereastră, de data asta la stradă, un birou bineînţeles tot de la armată, că nu se fură, se completează! Că a plecat locotenentul-colonel, încă activ, cu… totul, ca să se ştie că sunt „pierdute" de la armată! Absolut totul de la „casare"! … Şi o teracotă, asta era cumpărată! dar de mult, odată cu casa. Şi, bineînţeles, pardoseala de zeci şi zeci de ani, când s-a construit casa în urmă cu 60 70 de ani. O casă destul de veche!

Parchetul era lipicios de murdărie, fără preşuri. Ca la armată!

Un fotoliu, bineînţeles furat şi el de la armată, că era rebut…

Locotenentul-colonel Jean Aldea era îmbrăcat cu uniforma de la Jandarmerie. De loc, era de undeva din zona Olteniei.

— Ce mai face „prietenul”? a spus Şoule.

— Bine, mulţumesc! Sunt în pauză! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. O cafea?

— Am băut! Stai liniştit! a spus Şoule. Uite, am plecat ieri spre Bucureşti şi m-am întâlnit întâmplător pe peron, în Staţia Ciulniţa, cu un vechi „prieten” de la Oradea, de fapt o cunoştinţă. O femeie. Soţul ei e avocat.

— Are nume?! a spus locotenentntul colonel Jean Aldea.

— Sarkozi Nuţa.

— E pe-aici? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Nu e în zonă. E în judeţul alăturat, judeţul Ialomiţa, a spus Şoule.

— Nu e departe! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Ce ai de spus?! Aveţi o afacerea sau…?

— Am discutat când am plecat din Bucureşti, la Slobozia, şi cu soţul, avocatul. De fapt are nevoie de Combustibili…

— Ce Combustibili? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Combustibil de Tip 3, de la producătorul propriu-zis ori la intern, ori de la import! Pentru o Fabrică din judeţ, a spus Şoule.

— Bine, bine! O să găsim, stai liniştit, dar cum stăm cu benificiul? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Păi, nu e corect! a spus Şoule. Întoarce boii îndărăt, nu cu carul! întâi: ai Combustibil!; a doua: cantitatea!; a treia: transportul; a patra: destinaţia! şi, în final, producătorul cu destinaţie, are un preţ!… Şi acum, prin intermendiul locotenentului-colonel Jean Aldea!… O parte! Şi o parte mică aparţine, de exemplu! maiorului Iulian State, sau de ce nu? Femeia, adică Sarkozi Nuţa. Şi

mai pun la socotealăşi pe Şoule!... Acum este perfect!

— Da mă!... Da mă!... a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Să vedem! Am Combustibil!... Am Comistibil de Tip 3!

— E perfect! a spus Şoule. Vreau să ştiu o Companie care se ocupă de distribuţie şi numele, de ce nu?!

— Am şi Companie, mai exact o Firmă, şi am şi numele! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Spune! a concluzionat Şoule.

— Se numeşte Stroie! Trei componente: benzină, motorină şi Compustibil de Tip 3! Eşti mulţumit?

— Aproape mulţumit! a spus Şoule.

— Dă un telefon! Ce are? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Tu sau eu? a spus Şoule.

— Sună tu! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Sună la Slobozia! Uite, telefonul este la dispoziţia ta!... Sună!

— Bine! O să sun la Slobozia, a spus Şoule.

Şi Şoule a sunat-o pe Sarkozi Nuţa!

Sarkozi Nuţa a răspuns imediat:

— Alo? Alo?! a spus Sarkozi Nuţa.

— Salut! Mă numesc Şoule. Din Constanţa!

— Am recunoscut! Am recunoscut! a spus Sarkozi Nuţa. Am recunoscut glasul mai deosebit! Ai vorbit cu o altă persoană din anturajul apropiat? Că ai promis!

— Am promis! Am rezolvat, în parte! Combustibil de Tip 3! Dar nu la telefon!... Vino, te rog, la Constanţa! Când poţi?

Sarkozi Nuţa a ezitat puţin:

— Plec imediat! a spus Sarkozi Nuţa. Cât e ceasul?!

— Păi! Păi! Cât e ceasul?! a spus Şoule. E ora 10 şi 40 de minute!

— Mă pregătesc de drum şi plec după 15 minute! Bineînţeles, cu maşina! a spus Sarkozi Nuţa. Ajung la

Constanţa! O adresă, un telefon, ceva?! a spus Sarkozi Nuţa.

— Când ajungi în Constanţa întreabă de bulevardul Mircea cel Bătrân, în zona Capitol. Te descurci, că eşti mare! a spus Şoule.

— A! în buricul Constanţei, nu-i aşa? a spus Sarkozi Nuţa.

— O să te descurci, sau nu prea?! a spus Şoule.

— Ei! O să mă descurcare, desigur! a spus Sarkozi Nuţa. O să mă descurc, stai liniştit! Plec din Slobozia şi ajung în jurul orei 14: 00! Deci, în Centrul Constanţei!

— E bine! Aveţi grijă la drum! a spus Şoule.

Şi, au închis telefonul reciproc.

— Auzi! auzi! Când este vorba de Combustibil de Tip 3, dau năvala! a spus Şoule. Cică, pleacă imediat din slobozia!

— Bravo ei! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Stai aicea sau…?!

— Plec la Firmă! a spus Şoule. Pe la ora 14: 00, reveniţi la Firmă?

— Bine! Pleci şi te întorci după 14: 00! a spus locotenentul-colonel Jean

Aldea.

— S-a făcut! a spus Şoule.

Şoule a plecat, într-adevăr, la Firma de Pază şi a trecut şi pe la Depozitul de Bere. La ora stabilită, a ajuns înapoi la firma de la casa bătrânească, cu câteva minute înaintea locotenentului-colonel Jean Aldea.

N-a durat mult şi a apărut în birou un alt personaj cu uniformă de Jandarmi, însoţit de însăşi Sarkozi Nuţa.

— Bună ziua! Să trăiţi! a spus maiorul Iulian State. Nu ŞTIAM că sunt asociatul verişoarei din Slobozia, Sarkozi Nuţa!

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus loconentul-colonel Jean Aldea.

— Da’ de unde ai ŞTIUT că sunt verişor cu Sarkozi Nuţa! De unde?

— Am ŞTIUT de afacerea cu Combustibil de Tip 3 de la început, dar nu ŞTIAM şi Firmele lui Stroie! Acum director… Director Daniel Stroie! a spus maiorul Iulian State.

— Da! Sunt de acord cu afacerea cu Combustibil de Tip 3, sunt de acord, dar ce căutaţi cu Sarkozi Nuţa acum?

— E simplu. A sunat imediat, că sunt verişoară primară cumaiorul Iulian State! De aia! a spus Sarkozi Nuţa.

— Am înţeles! Am înţeles! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Şi, uite, am ajuns!… Cu adresa stabilită! a spus Sarkozi Nuţa. Fără intermediar! Doar un maior, în persoană!

Şoule a dat mâna cu maiorul Iulian State şi cu locotenentul-colonel Jean Aldea şi cu Sarkozi Nuţa.

— Luaţi loc! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

Şoule a luat loc pe canapea între, pe stânga, maiorul Iulian State, şi pe dreapta, că era mai „voluminoasă” – mai grasă!

— Sarkozi Nuţa. Deci Şoule între ei!

— Cafea, apă minerală? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Vreau o cafea! a spus Sarkozi Nuţa.

— Tu, maior Iulian State, şi tu, Şoule? a spus locotenentul-colonel Jean

Aldea.

— Nu-mi trebuie nimic! a spus maiorul Iulian State.

— Vreau şi eu o cafea! a spus Şoule.

— Domnişoara secretară Delia!

A apărut, din senin, în uşă, la birou, Delia.

— Două cafele. Una doamnei şi una lui Şoule! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Aţi călătorit bine? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Am călătorit bine! a spus Sarkozi Nuţa.

— Soţul unde este? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— La serviciu! Era „pasionat” de o crimă! O crimă făcută cu câtva timp în urmă şi, sigur, are de furcă, la beci! Sub Tribunal, dar pe stânga, la Parchet! a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Copiii? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Aveţi copii?

— Trei copii! Trei fete! a spus Sarkozi Nuţa.

— Eu am două fete! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Dar aţi venit repede!…

— Da! Am accelerat maşina la nebunie între Slobozia şi Constanţa. Combustibilul de Tip 3 este bun! a spus Sarkozi Nuţa.

— Bună replică! a spus locotenennel Jean Aldea. Apasă Combustibilul de Tip 3! Atât, nu-i aşa? Dar am şi benzină şi…!

— Da! Apasă! Clienţii formaţi la Combustibil de Tip 3, nu arde: frige! a subliniat, Sarkozi Nuţa. Şi, mai mult, nişte personalităţi importante din viaţa Judeţeană! Ce părere aveţi?! Şi directorii în domeniu, care se ocupă la Fabrică, că nu stă, produce! Şi cu inginerii şi maiştrii!

— Când a plecat Şoule, am sunat pe Directorul Stroie, Stroie Daniel, şi, uite, îl aşteptăm din clipă în clipă să apară în birou! E un Director cu bun-simţ, ce mai! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Şi uite! A apărut! A apărut Directorul!

— Bună ziua! Bună ziua! a spus, din uşă, directorul Stroie. Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc! la loc! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Care e problema?!? a spus directorul Stroie.

— Aveţi o cantitatea de Combustibil de Tip 3 mai mare? Aveţi o cantitatea de 20 – 30 Tone, pe săptămână? a spus Sarkozi Nuţa.

— În tone sau în litri!? Asta e problema! a spus diretorul Stroie.

— Ştiu! Am înţeles: în litri! a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Depinte care, a spus Şoule, în tone sau litri: Combistibilul de Tip 3 cu petrol, era la fel, sută la sută petrolier!... însă benzina, motorina şi alte produse petroliere, diferă!... Benzina era 75 la sută (regular) la pompe şi diferenţa de 25 la sută, în tone!... Adică, un litru de benzină de 75%, echivalent cu un kilogram de petrol! în fine!...

— Cu 7 sau 8 procente, în litru!... Ca adaos! a spus directorul Stroie.

— Deci... Aveţi sau nu?! a spus Sarkozi Nuţa, acompaniată verbal de maiorul Iulian State şi de locotenentul-colonel Jean Aldea. Aveţi?!?

— Avem! Avem, dar limitat!... Avem o cantitite de 4 – 6 vagoane de Combistibil de Tip 3!

— N-are nimica! N-are nimica! însă, o săptămână, ce are? a plusat Sarkozi

Nuţa.

— O treime pe lună!... Sau două săptămâni pe lună!... Cu marja de o săptămână de zile înainte şi, după, o săptămână, rezilierea contractului!

— Cu menţiunea că contractului este valabil pe un an de zile! a spus Sarkozi Nuţa.

— Eu sunt de acord şi cu contractul pe un an şi cu marja de o săptămână după livrare convenită din produsele cu Combustibili de Tip 3! a subliniat directorul Stroie.

— Unde este marfa? a spus, în treacăt, Sarkozi Nuţa.

— Unde este marfa?! a spus directorul Stroie. Am un Depozit în comuna Mihail Kogalniceanu din judeţul

Constanţa. Nu departe, 20 de kilometri distanţă de la Constanţa şi transportul este Calea Ferată şi Transportul rutier! Ori, ori! Ce părere aveţi?

— Unde este situat, mai exact? a spus Sarkozi Nuţa. În jurul comunei sau în interior? Şi a doua: Aveţi pe Calea Ferată garate vagoanele, deci este foarte simplu de manevrat din orice ţară! Acum e clar! Dar, din vagoane se „toarnă” în cisterne de T.I.R?

— „Toarnă” în cisterna din T.I.R! a spus directorul Stroie, şi vagoanele, sunt în direcţia dorită!

— Eu sunt de acord! Am înţeles totul. Şi plata? a spus Sarkozi Nuţa. Ce plată preferaţi: numerar la termen, ori în bancă?

— Prefer numerar! Dar furnizorii din Fabrică cu o săptămână după livrerea produsului în incintă. Sau două săptămâni, maxim! a spus directorul Stroie.

— Hai să scriem! „O minută”! a spus Sarkozi Nuţa. Un Contract!

Era, de fapt, un Contract mai scurt!

Şi, bineînţeles, a scris Şoule că are un scris mai deosebit, lizibil. Cu indigo, două exemplare. Un exemplar l-a dat Directorului Stroie şi unul lui Sarkozi Nuţa. Au semnat amândoi. Toată discuţia şi perfectarea actelor au durat 30 – 35 de minute.

Directorul Daniel Stroie a plecat şi au rămas în birou Şoule, Sarkozi Nuţa, locotenentul-colonel Jean Aldea şi maiorul Iulian State.

— Am rezolvat problema cu Combustibilul de Tip 3! a spus locotenentulcolonel Jean Aldea.

— Ce pretenţii aveţi? a spus Sarkozi Nuţa. Dumneavoastră, domnule locotenent-colonel Jean Aldea, vărul Iulian State şi Şoule. Ce pretenţii aveţi?

— Ce pretenţii avem? 5 o%! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Şi 5% Sarkozi Nuţa!

— Dar tu, Şoule, ce pretenţii ai? a subliniat, femeia

Sarkozi Nuţa. Pentru că ai o contribuţie deosebită?!

— Am de lucru: am o Firmă de pază cu oameni răspândiţi în Centru Civic al Constanţei şi am un Depozit de bere, tot în Centru Civic. Aproape 50 de persoane, în total! Aşa că...?! a spus Şoule.

— Nu se poate! Eu nu sunt de acord! a subliniat, Sarkozi Nuţa. Când e corect, e corect: 25%, aparţine locotenentului-colonel Jean Aldea, eu 25%, Şoule 25% şi vărul Iulian State 25%. Acuma e corect!... Ce părea aveţi? ...

— Cu precizarea maiorul Iulian State asigură transportul din Depozit în direcţia dorită de furnizor! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Deci, cu maşinile! Eu sunt de acord!

— Dar aveţi o firmă, ceva...? a subliniat, Sarkozi Nuţa. Că nu merge decât cu o Firmă!

— Sediul? Adresa? Domiciliul? a spus Şoule. Am două Sedii în Constanţa.

— Dar tu, Iulian, ai o propunere de un Sediu, ceva? a spus Sarkozi Nuţa.

— Eu nu am cunoştinţă de un Sediu! Eu nu ştiu! a spus maiorul Iulian State.

— Şi, domnule locotenent-colonel Jean Aldea, aveţi o Firmă, ceva...? a subliniat Sarkozi Nuţa.

— Am o groază de Firme în Constanţa, Braşov etc. Acum, acasă e ful! Nu merge! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. În concluzie: nu merge!

— Soluţia şi cel mai eficient, un ziar! a spus Şoule. Am la îndemână ziarul „Telegraf din Constanţa, de astăzi, şi am citit la rubrica „închirieri de firme” o anumită adresă, nu departe de Sediul I.J.G. Constanţa din Mamaia! Deci, este de închirat! Dă-mi un telefon! Ce părere aveţi?

— La un telefon! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

Şoule a sunat şi i s-a răspuns. Şoule a vorbit cu

proprietarul şi a stabilit ora, la Sediul din bulevardul Mamaia.

— Am rezolvat şi Sediul! a spus Şoule.

— Bine! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Când o să te întâlneşti cu proprietarul clădirii din bulevardul Mamaia?

— Peste o oră! a spus Şoule.

— O să plec şi mă întorc repede! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Stai aicea sau…?!

— Am promis că la ora 16: 00 sunt la Sediul din Mamaia, cu Contracul de închirieri şi o cheie! a spus Şoule.

— Contractul nesemnat! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Când semnezi de faţă cu proprietarul vreau să văd, împreună cu asociaţii! şi eu Contractul, în birou!… Că mă întorc îndată!

Şi, brusc:

— Vino, te rog, la maşină! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Să vezi şi traseul de la Depozit, la ieşirea din comuna Mihail Kogălniceanu! maiorule, tu stai planton!

— „Am înţeles”! a spus maiorul Iulian State.

Şi a plecat locotenentul-colonel Jean Aldea şi cu Sarkozi Nuţa, la braţ, maşină!

Şoule a stat cu proprietarul casei din bulevardul Mamaia la poveşti până la ora 15: 45! De fapt era un bloc cu un etaj! Nu era departe, pe o stradă laterală de la I.P.J. Constanţa!

Şoule s-a întâlnit cu proprietarul clădirii, a văzut apartamentul şi l-a achitat integral, pe o lună, a luat cheia şi Contractul nesemnat! apoi a plecat agale, la Sediul locotenentului-colonel Jean Aldea.

N-a durat mai mult de o jumătate de oră sau 45 de minute şi Şoule a ajuns în birou. A stat, şi a stat, şi a stat… o oră, dar nu au apărut cei doi „protagonişti”, în speţă locotenentul-colonel Jean Aldea şi Sarkozi Nuţa. N-au

apărut! Au mai trecut încă două ore, şi n-au apărut! Şi încă trei ore, şi n-au apărut!

Ce să se fi întâmplat, oare?!… în sfârşit, au apărut cei doi, tot la braţ!

— Am ajuns! Am ajuns! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Scuză-mă, dar unde ai fost! a spus Şoule. Că era vorba de o oră, nu trei ore şi ceva!… Ce s-a întâmplat?

— Am fost să vedem traseul din Depozit spre Slobozia! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Şi mai este o „chestie” de ce ai stat mult? a spus Şoule. Că eu am rezolvat toate problemele de la Sediul din Mamaia! M-am întâlnit cu proprietarul clădirii, am discutat şi am achitat chiria integral, pe o lună, şi am rezolvat şi Contracul de închirire, dar nesemnat!…

— Şi, m-am întors la Sediu! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Şi, scuză-mă, când aţi plecat spre maşină, Sarkozi Nuţa şi cu tine, eraţi la braţ!… Explică-te! a spus Şoule.

— Şi ce-i cu asta? a subliniat locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Şi la întors, tot la braţ! a spus Şoule.

— Suntem vechi cunoştinţe eu şi Sarkozi Nuţa! a subliniat Icotenentul colonel Jean Aldea.

— Dar, cum ai cunoscut-o? a spus Şoule.

— Prin intermediul lui Iulian! De fapt, maiorul Iulian State! Eram în Brigadă! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Şi tot prin intermediul lui Sarkozi Nuţa! Dar totuşi, eraţi la „braţ”, nu-i aşa? a spus Şoule.

— Maiorul Iulian State şi eu eram la Brigadă de mulţi ani de zile şi nu ŞTIAM că am o verişoară, şi verişoară primară! Decât de o lună şi ceva de zile, că am o cunoştinţă din zona din Slobozia! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Povestea din Slobozia era mai veche,

de fapt în treacăt am auzit, de fapt de la Oradea, că era o verişoară primară!

— Ai „uitat”, nu-i aşa? a spus Şoule.

— Ei! Am uitat şi gata! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Dar recunosc, am vorbit prin telefon de 2 sau 3 ori! Deci, prin telefon!… Deci până la o lună, maxim!

— Dar, de ce ai mai spus? a spus Şoule.

— Conjuncturală! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Nu am spus nimic până când a ajuns la Constanţa!

— Şi, la „braţ”? Ce părere aveţi?! a spus Şoule.

— E conjuncturală! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— De! a subliniat Şoule.

— Şi, ultima problemă, am o propunere în perspectivă, nu este obligatorie! Un prieten bun de la Academia Militară şi coleg de clasă, prin intermediul punctului din comuna Moviliţa, judeţul Ialomiţa. Am o benzinărie! însă este modernă, cu bazine de 50 tone fiecare, cu 6 bazine… S-a terminat combustibilul, şi la benzină şi la motorină!… Să umplem bazinului! Ce părere ai?

— E departe! în alt judeţ!… în judeţul Constanţa, este altfel!… Dar în alt judeţ, e greu! a spus Şoule.

— Totuşi e o Staţie de Benzină mai deosebită, cu etaj, nou-nouţă! Dar nu am Combustibil! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Este proprietate privată? a spus Şoule.

— Bineînţeles! Bineînţeles! Este propriete privată, cum să nu?! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Colegul de la Academia Militară îşi apără spatele, dar prin intermediul unui unchi din Bucureşti! Că este interzis ca maiorul de la Comandamentul de Jandarmi să aibă de-a face cu o afacere!

— A! Legislaţia nou-nouţă interzice cu desăvârşire să desfăşor! o activitate în orice domeniu dacă lucrezi în

armată!... Dar are o lacună. Poţi prin intermediul altei persoane! în speţă, unchiul! a spus Şoule.

— Exact! Dar unchiul a ieşit la pensie! a spus locotenentul-colonel Jean

Aldea.

— Tertipuri!... Tertipuri!... a spus Şoule. Nu este propriete decât de faţadă!

— Legal, nu! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— O altă poveste prin intermediul punctului!... Aşa, da! a spus Şoule.

— Bine-bine! în sfârşit! în altă ordine de idei, cum umplem bazinele de combistubil? Benzină şi motorină! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Are cumva o ipotecă de la unchiul proaspăt pensionar? a spus Şoule.

— Probabil că da! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Şi clădirea şi terenul. Cu tot! însă Staţia nu funcţionează. Este închisă!

— Şi, în esenţă? a spus Şoule.

— Însă nu există: nu! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Am o ipotecă şi ce dacă?!... Daţi-mi o rezolvare!

— Varianta cu ipoteca e valabilă! a spus Şoule. Însă o singură şansă, la fel cu amânarea plăţilor de la Fabrică, la furnizor! Este, de fapt, amânarea plăţilor de la Fabrică la furnizor, prin intermediar, în speţă locotenentul-colonel Jean Aldea, Sarkozi Nuţa, maiorul Iulian State! Ce părere aveţi?

— E bine croită! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea. Este vorba de o amânare de o săptămână sau cel mult două săptămâni de zile ca să evit ipoteca, cu casa şi cu terenul!

— Şi ca propunere: ori la o Fabrică din zonă, în speţă Fabrica din Năvodări, sau mai departe, ori la Brazi, ori la...? a spus Şoule. Şi m-am gândit, în primul rând, la

Directorul Stroie Daniel. Din Constanţa! Deci, în perspectivă!

— Deci, în primul rând, am realizat sigur cu Combustibilul de Tip 3! Este o fază! Şi a doua, în perspectivă, să umplem Rezervorul din comuna Moviliţa din judeţul Ialomiţa, a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Eu sunt de acord! a spus Sarkozi Nuţa.

— Tu, maiorul Iulian State, ce părere aveţi? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Eu sunt de acord! a spus maiorul Iulian State.

— Tu, Şoule, ce părere ai? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Eu?!... Eu nu sunt de acord! a spus Şoule. Am spus de la început că am treabă la Constanţa!... Am 50 de persoane în grijă, este suficient! Mă duc ori la Pază, ori la Depozitul de bere! Deci, mă abţin!

— Hai!... Mai gândeşte-te!... Ai început o altă afacere!... Dă-i drumul la afacere!... E părerea mea, în fine! a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi, în plus... a spus maiorul Iulian State. Ce are? mergi la Moviliţa şi te întorci acasă, la Constanţa!

— Cât durează? a spus Şoule.

— Aproape o săptămână. Ce are? a spus locotenentul-colonel Jean Aldea, Deodată cu Iulian State şi cu Sarkozi Nuţa, în cor.

— O să vedem cum merge şi la Combustibil şi, în curând, şi la benzină şi la motorină în Staţia din comuna Moviliţa, judeţul Ialomiţa. Să vedem cum merge! a spus locotenentul-colonel Jean Aldea.

— Nu! O să mă gândesc, un pic! a spus Şoule. E târziu, nu-i aşa?! Cât e ceasul?

— Păi! Este ora 19: 30, au spus cei trei, tot în cor.

— E târziu! a spus Şoule.

— Mâine, ce program aveţi? a spus locotenentul-

clonel Jean Aldea.

— Ca de obicei! a spus Şoule. Mă duc în treaba mea. Adică la Pază şi la Depozit. Cam atât. În sfera de competenţă, dar în Constanţa!… Să vedem, în continuare, mişcarea cu Combistibilul de Tip 3 şi, în perspectivă, un alt contract, cu benzina şi motorina în comuna Moviliţa, judeţul Ialomiţa. Dar plec acasă, că sunt foarte obosit, înţelegeţi?!

— Dar, pe la ora 12: 00 să înmatriculezi în Registrul Comerţului, ce părere ai?… Că eu plec pe teren, mai exact la Brăila, împreună cu maiorul Iulian State, şi pleacă şi Sarkozi Nuţa acasă. Ai rămas tu, Şoule! a spus locotenentului colonel Jean Aldea.

— Sunt în zonă! La Constanţa! a spus Şoule. O să am grijă să înmatriculez la Registrul Comerţului!

Clipele memorabile din viaţă şi, odată cu aceste amintiri, se aşterne un strat de melancolii care pare să te urmărească!

Spre rău!

Numai, spre rău!

CAPITOLUL 83

Nu departe de moarte!…

A început să se livreze Combustibilul de Tip 3!

Şi nu a trecut decât trei-patru luni că Şoule avea grijă şi de Depozitul din comuna Mihail Kogălniceanu, livra şi motorina şi benzina de la o Staţie mai îndepărtată, din comuna Moviliţa, judeţul Ialomiţa, şi a început mişcarea inversă: a încetat să lucreze în Constanţa!

A început partida de „pescuit” în ape tulburi. A început drumul spre moarte pentru Şoule!

Dar o moarte mai bună!…

Era în ianuarie sau februarie 1997!

Şoule a achiziţionat în afară de Staţia de la Moviliţa din judeţul Ialomiţaâncă 7 Staţii de Carburanţi, dar în afara „teritoriului” din Constanţa. A achiziţionat din

judeţul Ialomiţa…

Şoule a ajuns, cu Sarkozi Nuţa, să obţină jumătate din lotul locotenentului colonel Jean Aldea şi al maiorului Iulian State.

Era o perioadă „benefică” pentru protagonişti: locotenentul-colonel (acum, în rezervă!) şi maiorul Iulian State, pe de-o parte, şi Şoule cu Sarkozi Nuţa, pe de altă parte.

Şi, bineînţeles, Şoule s-a despărţit de locotenentul-colonel, în rezervă, Jean Aldea, şi maiorul Iulian State, tot în rezervă, pentru că nu au făcut niciun pas spre rezolvarea distribuţiei de carburanţi spre destinaţie – o Fabrică din Slobozia – şi, mai mult, niciun pas nici în cealaltă direcţie, că erau încă 7 Staţii unde trebuia „cărat” carburant, în afara Constanţei, la Ialomiţa!

Şi, mai mult, împotriva locotenentului-colonel Jean Aldea şi a maiorului Iulian State, amândoi rezervişti, a început urmărirea penală a Statului Român, în speţă Brigada de Jandarmi din Constanţa, care estimase, cu experţii de la Bucureşti, că s-a furat 2, 5 – 2, 7 milioane de dolari de persoană!

Aşa că Şoule a reziliat Contractul cu locotenentul-colonel, în rezervă, Jean Aldea şi cu maiorul Iulian State.

Şoule a înfiinţat un alt contract, care cuprinde: Şoule, 45%, asociatul, Sarkozi Nuţa, tot 45% şi 10% lui Sarkozi Iosef, că era avocat.

Societatea se intitulează „Vitem”!

Mai mult, Sarkozi Nuţa avea o altă societate comercială cu asociatul Doru Nicolae (5 o% şi 5 o%), însă era înregistrată la Oradea!…

Sarkozi Nuţa a plecat val-vârtej la Ialomiţa, că nu mai avea timp deloc.

Contractul era de faţadă…

Însă Şoule a luat de bună credinţă pe cei doi acţionari, pe Sarkozi Nuţa şi Doru Nicolae! Societatea se

numea „Dens”!

Şoule a activat cele 7 Staţii de benzină şi a renunţat la Combustibilul de Tip 3 din teritoriul ialomiţean. Şi în special din Slobozia.

Cele 7 Staţii cu benzină şi motorină din teritoriul ialomiţean erau profitabile. Şi, în special, Staţia din Moviliţa.

Între timp, Şoule a vrut mai multe proiecte de amploare. O Societate Comercială unde: 25% avea Şoule, 25% asociatul Sarkozi Nuţa, o persoană „necunoscută” – Ibrahim, un turc!... Dar era în „cârcă” procurorul şef din Slobozia, Tudor Dumitru, tot 25%, şi subprefectul din Ialomiţa, care coordonează I.P.J. Ialomiţa, procurorul şef Anton Răşcanu, de la Tribunal Judeţean, Medicină Legală etc... Societatea se numea Ziarul „Telegraf!

De fapt, Şoule mai înfiinţat o Societate Comercială: prima, „Telegraf, era un ziar! cu Sediul în Slobozia şi, a doua, „Telegraf Advertins” S.R.L., care difuzează ziarele în judeţ.

Era o bună investiţie ziarul „Telegraf. În afară din Constanţa şi Prahova, era o „gaură” judeţul Ialomiţa!

Şi, printre altele, Şoule s-a întâlnit, cu cine credeţi? la Staţie. Cu acum colonelul Eugen Butur!... Fostul Cl-st din laşi. Erau prieteni buni! Şi, mai mult, era şeful vămilor din judeţ! Şi era şi centrul Vămilor din Moldova care cuprinde: Suceava, Botoşani, Piatra Neamţ, Bacău, Vaslui şi, bineînţeles, laşi.

Printre persoanele influente cu care Şoule s-a cunoscut şi a colaborat se număra Victor Surdu, cu soţia Angela Similea, marea cântăreţă de muzică uşoară, din anii ’70 până în zile noastre! Teodor Meleşcanu. Şoule avea însă o „slăbiciune” – generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, care a fost de multe ori în Staţia din Moviliţa, poate şi pentru faptul că nu era departe: 40, 2 km distanţă de la Bucureşti.

O perioadă bună!

Şoule şi-a stabilit reşedinţa în comuna Moviliţa, judeţul Ialomiţa!

Şi am ajuns prin 27 sau 28 septembrie 2000!

CAPITOLUL 84

În data de 27 sau 28 septembrie 2000, Şoule a plecat la plimbare. Unde? La Oradea!

Însă, o întâlnire cu asociaţii Doru Nicolae şi cu Sarkozi Nuţa!

Erau în drum spre Oradea.

— Ce ai vorbit – verde-n în faţă, că era de mult timp pregătit, de ani de zile!

— Ce ai discutat şi ieri şi alaltăieri, prin telefonul mobil, cu Doru Nicolae? a spus Şoule.

— Păi! (A făcut o pauză „importantă”!) Am o reglare de conturi la contabilitate! a spus, Sarkozi Nuţa.

Au ajuns la Sinaia, în Gara din Sinaia.

— Hai să oprim la Gară! Ce părere ai? a spus Şoule.

— A!... Numai!... Mă duc la Oradea, că e târziu! a spus Sarkozi Nuţa.

— Nu-ţi aminteşti?! Când am coborât la peron că mă aştepta logodnica?!... Când am urcat iar în tren şi când am coborât la Oradea: „O să te mai văd vreodată”?! a spus Şoule.

— Ei!... „O să te mai văd, sigur că da!” Era la peron când ai coborât câteva minute. Cum să nu-mi amintesc?! a spus Sarkozi Nuţa. Dar, a fost!...

— Mergi la o parcare din Gara Sinaia, să vezi peisajul mirific şi să iei o gură de ozon! a spus Şoule. Sau mergi înainte la Oradea!

— Nu mai am timp! a spus Sarkozi Nuţa.

Când au plecat din Staţia de la Moviliţa era ora 04: 00 dimineaţă. Pe drum au oprit la un Motel din localitatea Tuşnad, unde au stat doar un sfert de oră. La destinaţie, la Oradea, au ajuns pe la ora 12: 00!

— Am ajuns la destinaţie! a spus Sarkozi Nuţa.

Au parcat la Hotelul „Dacia”, lângă râul Crişul Repede. În zare cerul era senin. Foarte senin!

Şi tot în zare se vedea Tribunalul Judeţean Bihor şi, vizavi, Penitenciarul. Şoule ŞTIA bine toate clădirile, că doar a stat 5 ani la Oradea! Cunoştea şi traseul cu o stradă alăturată unde era Inspectoratul Judeţean de Poliţie Bihor.

Şoule a păşit, împreună cu Sarkozi Nuţa, în holul principal al hotelului, unde, pe dreapta, erau nişte mese minuscule, în număr de patru, cu taburete. Erau 5 sau 6 mese.

Acolo îi aştepta „afaceristul” Doru Nicolae. Dar erau încă două persoane necunoscute, „nou-nouţe”, un bărbat de 45 – 47 de ani, cu o mapă în mână, şi încă un bărbat, la fel, în civil.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a spus Doru Nicolae.

— Bine v-am găsit! a spus Şoule.

Privind la cei doi bărbaţi de la masă, Şoule:

— Cu cine avem onoarea?

— Sunt nişte afacerişti din zonă! a spus Doru Nicolae.

— Nu au nume?! a spus Şoule.

— Ei!... N-are importanţă!... a spus Doru Nicolae. Sunt nişte cunoştinţe! Din zonă!

— Bună! Bună! a spus Sarkozi Nuţa. Bine aţi venit!

— Aţi călătorit bine? a spus Doru Nicolae.

— Am călătorit bine! Am plecat pa la ora 04: 00 din Staţie şi, uite, am ajuns! a spus Sarkozi Nuţa.

— Scuzaţi-mă! Mă duc la toaletă, se poate?! a spus Şoule.

— La subsol! La subsol! a spus un bărbat.

La subsol era curat. Şoule a terminat treaba şi s-a spălat pe mâini. Totul n-a durat mai mult de 5 – 6 minute şi a urcat scările din holul principal, însă cei doi bărbaţi au plecat în afara clădirii. Adică afară din Hotelul „Dacia”. Au

plecat valvârtej.

— Ce s-a întâmplat? a spus Şoule.

— Ce s-a întâmplat?! N îmi e! a spus Doru Nicolae. Însă Sarkozi Nuţa era când palidă, când roşie ca focul!

— Am coborât maxim 5 sau 6 minute la toaletă şi cei doi bărbaţi de la masă au şi plecat... Ce s-a întâmplat? a spus Şoule.

— Ei şi tu! a spus Doru Nicolae. Nu s-a întâmplat nimic, decât la preţ!

— Ce preţ? a subliniat Şoule. Ce preţ? Ai vorbit fără noimă! Vreau să ştiu ce s-a discutat. Ce aţi discutat împreună tu, Sarkozi Nuţa şi cei doi bărbaţi, de au plecat aşa, dintr-odată? Nu se poate! De la Staţie din Moviliţa şi până la Oradea e o distanţă apreciabilă, de sute de kilometri. Am ajuns şi totul e un fiasco?! Ce părere ai, Dorule?!?

— Ei şi tu?!... Am încercat!... a subliniat Doru.

— Mai sunt şi alte întâlniri? a spus Şoule.

— Nu! Nu mai sunt! a spus Doru Nicolae.

— Dar mai era să rezolvăm şi cu contabilitatea! Ce neconcordanţă mai specială aveţi?! a subliniat Şoule.

— Am rezolvat totul! a specificat Doru.

— Cum aşa?! Când am plecat la toaletă, nu-i aşa?!? Aşa, din senin! a subliniat Şoule.

— Exact! Când ai plecat la toaletă, 5 minute! Am rezolvat totul cu cei doi bărbaţi, că nu am stabilit preţul şi, a doua, am rezolvat şi contabilitatea! a subliniat Doru.

— Plec la drum, nu-i aşa? a spus Sarkozi Nuţa.

— Hai la drum! a spus Doru.

Şi Doru Nicolae a plecat învârtindu-se, aşa cum au plecat şi cei doi bărbaţi, cu maşina de culoare argintie, marca „Espero”, manual. Când am plecat de la Staţie la Oradea, era tot un „Espero”, dar de culoare roşu sidefiu. Automat!

Şoule a achitat Nota de plată că măgarul de Doru

cică „a uitat” portofelul în maştnă, şi, la drum!

În drum spre parcarea Hotelul „Dacia”, din Oradea, pentru a pleca la destinaţie – Staţia din Moviliţa, judeţul Constanţa –, au mai discutat 15 – 17 minute, în holul principal.

— Mergen înapoi cu maşina, la Staţie? a subliniat Şoule.

— Da. Înapoi la Staţie! a spus Sarkozi Nuţa.

Şi, în gândul său, Şoule: „O să discutăm, în amănunt, în maşină sau mai bine, de ce nu?! la Staţie!

— Mergem la Staţie! a mai spus, iritată, Sarkozi Nuţa.

După escapada din acea zi (Staţia Moviliţa – Oradea şi înapoi), au ajuns la MovHiţa frânţi de oboseală.

În total, de la Oradea la Staţie, au făcut 9 ore, fix! Au plecat din Oradea la ora 12: 40 şi au ajuns la Moviliţa la ora 22: 40!

CAPITOLUL 85

Ce-i mai rău decât moartea, dacă nu drumul spre moarte!…

Din 27 septembrie 2000! Sau 28 septembrie 2000!

Şi, totuşi, Sarkozi Nuţa nu a spus nimic, nici în maşină şi nici la Staţie de escapada Oradea… Era o performanţă de invidiat drumul dus-întors!

Şoule a „uitat” şi el de escapada de la Oradea… Că n-avea niciun sens: este aproape falimentar!

Şoule a discutat cu diverse personalităţi, din judeţ şi din ţară, că vrea să vândă Staţia de la Moviliţa. Din judeţ, a discutat mai îndeaproape cu subprefectul din Ialomiţa, Gigi Petre, şi au stabilit să ia legătura cu Călin Popescu Tăriceanu (era Preşedintele P.N.L., municipiul Bucureşti), iar din ţară cu Victor Surdu, Preşedintele Companiei Lukoil!

A mai discutat, în special, cu colenelul, în rezervă, Eugen Butur, şeful Vămilor din Nord-Estul Ţării. Erau buni

prieteni!

Dar tatonări şi iar tatonări! Trebuia să vândă pentru că nu mai era rentabră (de exemplu: lumina electrică, pe lună, costa 30 – 35 milioane de lei vechi. Mai erau şi cheltuielile cu personalul, 17 persoane).

Dar şi multe alte inconveniente!

Şoule o să piardă o groază de bani, şi de ce?!?

CAPITOLUL 86

Mai aproape şi mai aproape de moarte!

Tot cu maşina şi tot la drum, în data de 27 sau 28 septembrie 2001, la Oradea! Şi tot cu Sarkozi Nuţa.

Deci, a trecut un an!

Şi plecarea tot la ora 04: 00 dimineaţa, de la Staţie!

Mijea soarele.

— Unde mai plecăm? a spus, în maşină, Şoule. Unde mai plecăm?!

— Mergem la Oradea! a spus Sarkozi Nuţa. E ceva mai special…

— Dar de ce nu mi-ai spus de ieri, de exemplu? a spus Şoule.

— O să vedem ce facem la faţa locului! a spus Sarkozi Nuţa.

— Aveţi o altă „surpriză”, că anul trecut ai făcut-o de „oaie”, nu-i aşa? Şi, n-am stat mai mult de 40 sau 45 de minute în Oradea! A spus Şoule.

— Ce mai contează?! a spus, subţiindu-şi buzele, Sarkozi Nuţa.

— Am trecut ca fulgerul prin Sinaia, pe lângă Gară… a spus Şoule.

Lui Sarkozi Nuţa nu i-a păsat decât de drumul de la Staţie la Oradea, şi atât!

Totuşi, au poposit în Cluj Napoca, pentru că au călătorit mult şi drumul era obositor.

Au parcat nu departe de Primăria din Cluj Napoca, aproape de un Hotel. Vizavi era un parc frumos şi cu o

parcare frumoasă.

A doua zi, oricum ar veni, în data de 27 sau 28 septembrie 2001, au plecat la ora 07.00 din Hotel. Că asociatul lui Sarkozi Nuţa, Doru Nicolae, o să discute, prin telefonul mobil, pe la ora 12 – 13, cel mai târziu!

Era în maşină.

— Dar plecăm la Oradea împreună! a spus Şoule. Am plecat de la Cluj Napoca la ora 07: 00 şi acum este ora 08: 00. Avem jumătate din timp la dispoziţie, de la Cluj Napoca la Oradea. Unde mergem în continuare?! am ajuns la Oradea, pe la ora 09: 00?!... E corect!

— E corect! a spus precipitat, Sarkozi Nuţa.

— În continuare, de la ora 09: 00 până la ora 12: 00 sau 13: 00 sau 14: 00, cum a sunat şi a spus Doru Nicolae, este o „gaură" de timp. Unde mergem? La plimbare sau...?! a spus Şoule.

— În Cartierul „Cantemir"... E bine?! a spus Sarkozi Nuţa.

— Aveţi o adresă sau, ştiu eu...?! a spus Şoule.

— O să vedem!... O să vedem!... O să vedem la faţa locului!... a spus Sarkozi Nuţa.

Şi au ajuns în Cartierul „Cantemir" din Oradea.

Şoule a văzut că faţa lui Sarkozi Nuţa era când palidă când un roşu aprins, apoi palidă, ca de mort!

Cartierul „Cantemir" nu era departe de cartierul „Nufărul", la două staţii de tramvai!

— Nu-ţi aminteşti de Cartierul „Nufărul", că am petrecut aproape 5 ani de zile aici?! a spus Şoule.

— Îmi aduc aminte, cum să nu?! a spus Sarkozi Nuţa. Fii atent, pe dreapta, trece tramvaiul! Şi, pe stânga, la parcare! Opreşte! Uşor!

Şoule a parcat între blocuri.

— Vreau să te rog ceva, a spus Sarkozi Nuţa. Am o întâlnire privată!... Este vorba de doica ce a îngrijit-o pe Timeia!

— Deci, este surpriză făcută de către Timeia! a spus Şoule. Dar fără o floare sau ceva bomboane…?!

— Nu-mi trebuie! a spus Sarkozi Nuţa.

Pe faţă însă i s-a observat imediat culoarea cenuşie, de mort!

— Deci nu te supăra, stai aici, în maşină! a spus Sarkozi Nuţa. Să stai cuminte!

— La ce etaj e? a spus Şoule.

— La etaul 1! a subliniat, Sarkozi Nuţa.

— Şi cât durează? a spus Şoule.

— Un minut-două, dus şi întors! Sau o jumătate de oră sau o oră sau două sau trei, depinde!… Ştiu eu?! a spus Sarkozi Nuţa. O să te anunţ, bine?!? Nu te supăra pe mine, o să discut cu doica, un minut sau o jumătate de oră sau mai mult, în fine, dar când am terminat treaba, o să te anunţ! E bine?!… Ori prin telefonul mobil, ori la scară!… Eşti de acord?! A spus Sarkozi Nuţa.

— Sunt de acord! a subliniat Şoule. Vreau s-o cunosc şi eu pe doică!

— Bine! O să vedem cum facem! a spus, precipitat, Sarkozi Nuţa.

Şoule a stat în maşină unu-două minute.

Nicio veste!

A stat încă un minut şi ceva, când a apărut din bloc, înjurând şi în româneşte şi în maghiară, Sarkozi Nuţa.

— Vino încoace! a stigat, prin scară, doica!

Şi Sarkozi Nuţa s-a întors în apartamentul de la etajul 1!

Şi tot scandal!… Şi tot. scandal!… Şi ţipete!…

Peste câteva minute s-au mai potolit ţipetele din apartamentul de la etajul întâi.

Şoule a stat cuminte în maşină. Apoi a coborât şi s-a îndreptat spre scară. La fel, ceartă! Dar mai în surdină…

Ceartă şi ceartă şi ceartă, ca la uşa cortului!…

Dar „înţeleptul” Şoule a dat înapoi, ori la scară ori la

maşină, ori la scară ori la maşină!

A stat o oră cu urechile ciulite, între acalmie şi ţipete!

A mai stat încă două ore între ţipete şi acalmie!

A stat trei ore între acalmie şi ţipete!

A stat aproape patru ore între ţipete şi acalmie!

Ori la scară, că ţipa ori doica, ori Sarkozi Nuţa. Ori la maşină, că ţipa ori Sarkozi Nuţa, ori doica!

A apărut, în sfârşit! însăşi Sarkozi Nuţa. Dar la o distanţă apreciabilă, între bloc şi maşină, la scară:

— Vino sus! a spus Şoule.

Şoule a închis uşa maşinii, a urcat scările până la etajul 1 şi a ajuns în preajma uşii.

Când a intrat în încăpere, doica era mai cumsecade decât Sarkozi Nuţa. Era mai înaltă cu 15 cm şi mai voinică decât Sarkozi Nuţa. Doica, era în negru, din cap până-n picioare!

Şoule a intrat într-un hol mai mare, unde pe stânga era o baie şi pe dreapta, lateral, un dormitor. Lateral era bucătăria şi sufrageria. Toate uşile erau deschise, inclusiv cea de la balcon.

— Mă numesc Şoule.

— Da! Intră!... Intră!... Ighen!... Ighen! a spus femeia destul de cumescade. Te rog, ia loc la sufragerie!...

Şoule s-a conformat spuselor femeii.

Dar a apărut un bărbat!

Nu unul mai tânăr, de 47 sau 49 de ani, cum s-a întâmplat la Hotelul „Dacia”, de lângă Râul Crişul Repede, în anul 2000. Nu! Era un bărbat de cel puţin 90 de ani! Bărbatul era într-un scaun cu rotile şi nu ştia niciun cuvânt în româneşte, decât în maghiară!

Şoule a observat pe perete, tablouri unul lângă altul, făcute de un pictor consacrat, dar din zonă (oricum, nu a avut timp să vândă tablourile la talcioc), între timp, cearta dintre cele două femei, cea în negru şi Sarkozi Nuţa,

continua!

Stăteau în bucătăria fără scaune (probabil, erau lareparat!) şi turiau întruna.

— Tu eşti de vină! a spus doica. Numai tu!

Şi turuie, şi turuie întruna, dar Sarkozi Nuţa:

— Ba tu eşti de vină! Ştii bine asta!

Au mai stat o oră încheiată, Şoule în sufragerie cu bărbatul care vorbeşte doar maghiara, iar cele două femei, ţâfnoasa Sarkozi Nuţa şi doica, în bucătărie.

Când au părăsit încăpere, din uşă:

— Să nu te mai văd!... Să nu te mai văd niciodată în viaţa mea! (vorbesc ori româneşte ori maghiara! cum vor „muşchi lor”) a spus doica şi a trântit uşa care s-a zguduit din temelii.

Când Şoule şi Sarkozi Nuţa au plecat, au coborât scara val-vârtej, mai ales Sarkozi Nuţa.

— Ce ai de împărţit, sora mea! a spus, în maşină, Şoule. Ce ai de împărţit?!?

Era năucitor de nervoasă Sarkozi Nuţa!

— Amintiri!... Amintiri!... a spus Sarkozi Nuţa.

— Amintiri care dor! a spus Şoule.

— Depinde?! a spus Sarkozi Nuţa.

— Ce ai de împărţit?! Hai, spune... a spus Şoule.

— Amintiri, n-auzi?! a spus răspicat Sarkozi Nuţa. Am încheiat!... A fost!...

Şoule a deschis uşa la maşină.

— Acum încotro! a spus Şoule.

— La „Felix”! a spus Sarkozi Nuţa. La Staţiune! a spus Sarkozi Nuţa.

— Ce Hotel?! a spus Şoule.

— La Hotelul „Aurora” a spus Sarkozi Nuţa.

— Amintiri!... Amintiri! a spus Şoule.

Dar, în gândul său, Şoule: „Era o profesoară acum câţiva ani de zile şi, împreună cu Sarkozi Nuţa, stăteau de vorbă, pe o bancă! în apropierea Hotelul „Aurora”...”

— Mă duc la întâlnire cu Doru Nicolae, la masă! a spus Sarkozi Nuţa.

— Şi? Nu cumva o să-i întâlneşti şi pe cei doi bărbaţi de anul trecut, din Hotelul „Dacia”? a subliniat Şoule. Cei doi bărbaţi care au fugit care încotro…

— S-au mai potolit! a spus Sarkozi Nuţa. Cât e ceasul?

— Păi! Este ora 14: 30! a spus Şoule.

— Am întârziat!… Am întârziat!… a spus Sarkozi Nuţa. Uite, a apărut şi Hotelul „Aurora”! Opreşte aicea!…

— Da! Am ajuns! a spus Şoule şi a intrat în parcarea hotelului.

În parcare erau două maşini, un Espero argintiu, al lui Doru Nicolae, şi o altă maşină, înmatriculată la Bucureşti, marca Volkswagen Passat, bineînţeles de culoare neagră. Şoule a parcat lateral de cele două maşini cunoscute.

Şoule a închis uşa hotelului după el şi a păşit în hol.

— Salut! Salut! a spus Şoule.

— Salut! a spus Doru Nicolae.

— Exact ca acum un an de zile, la Hotelul „Dacia” din Oradea, eşti cu cei doi „oameni de afaceri”, cu Combustibilul… nu-i aşa?! a subliniat Şoule.

— Da, bineînţeles! a spus Doru Nicolae. N-am nimic să comentez de la Hotelul „Dacia”, de anul trecut, şi nici acum, când suntem la Hotelul „Aurora”!… N-am niciun comentariul de făcut! E treaba mea!…

— Şi, totuşi, am dat de cei doi bărbaţi exact ca la Hotelul „Dacia” din care unul cu o mapă sub braţ.

Şoule a dat mâna şi cu „afaceristul” de Combustubil de Tip 3!

— Mă duc la toaletă!… încotro e? a spus Şoule.

— Pe dreapta, la subsol, a spus Doru Nicolae.

— Când mă întorc de la toaletă, vreau să vorbesc şi cu cei doi afacerişti de anul trecut şi din prezent! Dacă se

poate?! a spus Şoule. Că ultima dată, cei doi bărbaţi au plecat învârtindu-se, tocmai când eu am plecat la toaletă! … Deci, vreau să discut şi cu cei doi afacerişti!

— Stai liniştit! Stai liniştit! O să vorbesc cu ei să te aştepte… Stai liniştit! a spus Doru Nicolae.

— Aveţi grijă!… Mă întorc!… a spus Şoule.

Şi, în gândul său, Şoule: „O să mă întâlnesc, în sfârşit, cu două persoane cunoscute din judeţ!… Deci, cu specialistul în Combustubil de Tip 3! în sfârşit!…”

Şoule a găsit repede, la subsol, toaletele! Erau curate, exact ca şi cele de la Hotelul „Dacia” din Oradea. Erau strălucitor de curate şi la Hotelul „Aurora”!

N-a durat mai mult de 5 minute la toaletă. Când s-a întors, la masă erau Sarkozi Nuţa, Doru Nicolae şi cei doi afacerişti care se ocupau cu Combustibilul de Tip 3.

„O! Ce bine că sunteţi ocupaţi cu detalii legate de Combistibilul de Tip 3, Ce strălucitor!”, spuse, în gândul său, Şoule.

Dar cei doi bărbaţi care se ocupau de Combustibil de Tip 3 au plecat mai repede decât au plecat anul trecut de la Hotelul „Dacia” din Oradea. Au dispărut cei doi, mai ales şi cu o mapă…

— Cum au plecat? a spus Şoule.

— Au plecat „mişeleşte!”, a spus Doru Nicolae. Au plecat un pic mai repede de cum am stabilit împreună”. Fulgerător”, la o altă destinaţie, mai arzătoare decât Combustibul de Tip 3!

— Unde au plecat! a spus Şoule.

— La Hotelul „Dacia”! a subliniat, răspicat, Doru Nicolae. Ei, ce spuni!

Şoule n-a mai spus nimic. N-au mai discutat, la masă, decât banalităţi: ce vreme frumoasă, ce aer curat şi cam atât!

Şi nu au discutat aproape deloc Şoule şi Sarkozi nici în Hotelul „Aurora” şi nici în maşină, în drumul spre casă.

Spre Staţie!…

Niciun cuvânt!

Au plecat din Hotelul „Aurora”, în maxim 15 minute, exact ca anul trecut de la Hotel „Dacia”. Şi tot aşa, n-au stat mai mult de 40 – 45 de minute, şi la drum, la ora 15: 15!

Când au trecut Munţii care fac legătura între Braşov şi Ploieşti, în zona Timişului era o zăpadă de 20 – 25 de centimetri! Era o nebunie la vale, la Timiş, dar la Predeal, sus, au împins maşina până la capăt, pe culmea Predealului! Jos era „paradisul” Sinaia, şi la propriu şi la figurat: zăpada era mai groasă decât în Predeal, de circa 30 – 35 de centimetri!

A durat aproape două ore drumul dintre Timiş şi Predeal, dar au reuşit, în sfârşit, pe traseul Sinaia, Ploieşti şi la Staţia Moviliţa.

De la Hotelul „Aurora”, din Staţiunea Felix, până la Staţie, în maşină nu să discutat nimic despre escapada lor la Oradea. Numai când au ajuns în apartamentul din Cartierul „Cantemir” din Oradea s-a discutat, oarecum tangenţial, despre altercaţiile verbale cu femeia în negru.

Călătoria din data de 27 sau 28 septembrie 2001 a durat de dimineaţă, de la ora 04: 00, când s-a plecat la Oradea, până noaptea târziu, când au ajuns în Staţie!

CAPITOLUL 87

Când Şoule a sosit în Staţie, a căutat insistent să vândă Staţia!

Să vândă la un preţ cât mai bun. A cerut 800.000 Euro!

Nu era de colea, nu-i aşa?

Şoule a dat sfoară-n ţară cu oferte tentante! ori la Petrom, ori la Brazi, Vega! că vrea să vândă Staţia!…

Luni, 03.03.2002, Şoule a sunat la Slobozia pe subprefectul Gigi Petre, pe care l-a cunoscut cu ocauza inaugurării Staţiei.

— Hai salut! a spus Şoule.

— Salut ÎSalut! a spus subprefectul Gigi Petre.

— Ai mai aflat vreo persoană dornică să cumpere Staţia?! a spus Şoule.

— Am o veste!… Am sunat de 10 – 15 minute şi am vorbit cu Preşedintele P.N.L., Călin Popescu Tăriceanu!… Am vorbit pentru întâlnire, pe la ora 11 – 12!… Ştii Sediul în zona Arcului de Triumf?… Acolo e întâlnirea! Dar sună-mă după întâlnire! a spus subprefectul, Gigi Petre.

Şoule şi-a notat în agendă numărul de telefon fix.

— Sună-mă la telefonul fix, că e mai bine! Mobilul uneori pierde semnalul. Suntem prieteni buni, nu-i aşa?! a spus subprefectul din Ialomiţa, Gigi Petre.

Şi au închis telefonul reciproc.

În gândul său, Şoule: „O să sun la telefonul fix nu pe mobil, că are dreptate Gigi Petre, uneori, se „pierd" semnalele în eter de la telefonul mobil!

Şoule a sunat prin telefonul fix:

— Vreau să vorbesc cu Preşedintele Filialei Bucureşti, Călin Popescu Tăriceanu, se poate?! a spus Şoule.

— Eu sunt! a spus Călin Popescu Tăriceanu. Ce doriţi?

— Mă numesc Şoule. Sunt la Staţia Moviliţa, din Ialomiţa, a spus Şoule.

— Cu ce vă pot ajuta?!? a spus Călin Popescu Tăriceanu.

— Vreau să vând Staţia! a spus Şoule. Nu mai merge! … O să discutăm, dacă se poate, la faţa locului!?

— Bine. Nu este departe! a spus Călin Popescu Tăriceanu. Am călătorit adesea cu maşina. Drumul Naţional Buzău, Focşani, Suceava etc.!… Sunt aproape 40 kilometri până la Staţie!

— Exact! De la Staţie la Bucureşti sunt 40, 2 kilometri. Nu este departe! a subliniat Şoule.

— Ce părere aveţi, veniţi la Bucureşti sau…?!? a spus Călin Popescu Tăriceanu. Cel mai bine, haideţi la mine, în birou, la Sediu. Ce părere aveţi?!

— Nu plecaţi pe undeva? a spus Şoule.

— Nu! Stau aici că am avut o groază de treabă dimineaţa. Pe la ora 07: 00, la Maternitate, mi s-a născut un băieţel!

— Felicitări! Felicitări! a spus Şoule.

— Asta prima treabă. A doua, pe la doisprezece mă duc la Tribunal să divorţez de ultima soţie!… Am o „fereastră” între acum şi mersul la Tribunal! Deci mai sunt două ore!… E bine? a spus Călin Popescu Tăriceanu. Şi, apropo, am un cumpărător!

— Are un nume? a spus Şoule.

— Dinu Patriciu! a subliniat, Călin Popescu Tăriceanu.

— O să vedem!… O să vedem!… La faţa locului!… a spus Şoule.

Dar, în gândul său, Şoule: „Cu ani de zile în urmă, în biroul unui general, în speţă generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, m-am întâlnit şi cu Dinu Patriciu şi, am discutat, mai îndeaproape de Combustibilul de Tip 3. A durat trei ore şi ceva!… Şi de faţă era şi Sarkozi Nuţa!…”

— Cât de ceasul? a spus a spus Călin Popescu Tăriceanu.

— Păi este ora 09: 20! a spus Şoule.

— Pe la 10 e bine?! a spus Călin Popescu Tăriceanu.

— La Sediu, nu-i aşa?! a spus Şoule.

— La Sediu, bineînţeles! a spus Călin Popescu Tăriceanu. O să te descurci?

— Mă descurc! La 10 sunt la Sediu! Am maşină şi o să ajung imediat! a spus Şoule.

— Bine! O să te aştept în Sediu, a spus Călin Popescu Tăriceanu.

Şi au închis reciproc telefonul şi x!

Nu era departe, însă Şoule nu a mai avut timp la dispoziţie să meargă la şifonier să ia ce este necesar: costum, cravată şi pantofi… şi a hotărât să meargă în trening. Dar un trening de Firmă!

20 de minute a făcut Şoule de la Staţie până la Sediul Central al P.N.L. din Municipiul Bucureşti!

Era aglomeraţie în jurul Sediului Central al P.N.L., dar a reuşit să parcheze în siguranţă.

Când a intrat în Sediu, o femeie de serviciu îşi făcea de lucru, în hol, cu mopul! Deci, obişnuitul mop!…

— Bună ziua! a spus Şoule. Vreau să vorbesc cu Călin Popescu Tăriceanu! Mă aşteaptă, că am discutat prin telefon azi dimineaţă.

— N uest e!… Şi, n-a fost la Sediu! a spus femeia cu mopul.

— Păi!… Era aicea, acum maxim treizeci de minute!… Era aicea!… a spus Şoule. Că, am vorbit la telefonul şi x, cu Călin Popescu Tăriceanu, aproape 25 de minute!… Nu se poate!…

— Nu este deloc! Şi nici în Sediu n-a sosit! a spus femeia cu mopul.

— Păi?!… Era!… a spus Şoule.

— Nu era! a spus, înţepat, femeia cu mopul.

În gândul său, Şoule: „A minţit Călin Popescu Tăriceanu când a spus că mă aşteaptă?! Era clar că am sunat la telefoul şi x, nu la mobil! Ei, s-a schimbat programul cu Călin Popescu Tăriceanu! S-a schimbat programul…”

Şi, bineînţeles, Şoule a plecat supărat pe minciunile lui Călin Popescu Tăriceanu!… Ruşine, Călin Popescu Tăriceanu!…

Şi, mai mult, Şoule nu l-a mai sunat nici pe subprefectul Gigi Petre. Aşa, ca chestie!… Să spună, ce?…

CAPITOLUL 88

Totuşi, era mai bine!

Şi avea să fie bine de tot în curând. Şoule o să vândă Staţia, în curând, ce mai! Şoule a vorbit la telefon aproape permanent cu generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad şi a avut o surpriză la Staţia de la Moviliţa, judeţul Ialomiţa.

Şoule era în Staţie în data de 05.03.2002, la etaj. A văzut o maşină neagră în parcare, a cunoscut numărul de înmatriculare, dar nu a dat importanţă. Oricine putea veni frecvent ori la toaletă, ori la telefonul fix de lângă vânzător, ori la frigider, ori pentru o piesă auto, ori pentru ulei etc. Lângă vânzător era instalat un interfon între Staţie şi birou:

— Sunteţi aicea?! a spus vânzătorul.

— Da! Ce este? a spus Şoule.

— E un domn, a spus vânzătorul. Poartă ochelari fumurii…

— Şi domnul, a spus Şoule, are un nume?!

— Se numeşte Vlad Iulian, a spus vânzătorul.

Şoule a coborât în Staţie îndată.

— Ce faceţi aicea, a spus Şoule. Haideţi sus, în birou!

Florica – câinele casei – care are grijă şi de Staţie şi de Reşedinţă, nu mărşăluia în jurul clădirii, ci îşi făcea de lucru, jucându-se…

— Nu muşcă? a spus generalul colonel (în rezervă) Iulian Vlad. Nu muşcă, nu?!?

— Nu muşcă, nu muşcă! a spus Şoule. Nu muşcă, dar nu suportă ţiganii…

— Toţi câinii, ori maidanezi ori câini de rasă, nu suportă ţiganii deloc, în toată ţara. Nu ştiu în afara graniţelor, dar în interior, în România… Asociatul unde este?

— Nu este! A plecat ieri, la prânz, la Vilă, a spus Şoule. Eu l-am condus cu Sarcozi Nuţa şi m-am întors la staţie.

— Da, am observat, a spus generalul colonel în rezervă, Iulian Vlad. Că nu mai este maşina în parcare.

Funcţionează restaurantul?

— De, sigur! a spus Şoule. Are şi bucătărie şi ospătar. Poftiţi! Intraţi, intraţi…

La etaj, în birou, la masă, faţă în faţă era un alt birou, dar mai mare.

— Vreţi o cafea, o apă minerală, o apă plată, un suc, ceva… a spus Şoule.

— Vreau o cafea obişnuită şi o apă plată, dacă se poate, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

Şoule a dat comanda prin interfon, la restaurant.

— În birou este foarte frumos, foarte frumos, într-adevăr! Şi priveliştea este deosebit de frumoasă, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— A spus Şoule. Este, într-adevăr, o surpriză deosebită! a spus Şoule.

Generalul ezita! Avea el un scop!

Dar şi Şoule era la pândă!

— M-am tot gândit şi m-am tot gândit, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, dar nu am auzit direct şi personal: Aveţi o legătură cu ce s-a întâmplat în perioada de recuperare la Spitalul Militar Central…

A dospit şi a dospit generalul", s-a gândit Şoule.

— Aveaţi o legătură înainte, în timpul şi după 22 Decembrie 1989? Cu o persoană, un anturaj, un cerc, sau cu o CONSPIRAŢIE?! a spus, apăsat, generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Nu exista conspiraţie în evenimentele petrecute înainte, în timpul sau după 22 Decembrie 1989, a subliniat Şoule. Nu exista conspiraţie, nici poveste… Nici poveste… A început la Şcoala de perfecţionare, la iniţiere, din comuna Grădiştea! Şederea a durat timp de 45 de zile. În anul 1983, mai precis în luna aprilie-mai, am cunoscut la cursul de Doctrină contemporană pe Virgil Măgureanu – aspirant la Doctorat la Acadamia Ştefan Gherghiu… Şi am avut în clasă o dispută aprinsă cu el, în esenţă despre

socialismul-comunist şi, în perspectivă, doctrina capitalismului, cu ramuri diferite. Asta era una! A doua: am avut un accident „banal”, cu intervenţie chirighicală la Tendonul lui Ahile; era ffajuri… Am fost şi a doua oară la Spitalul Militar Central, dar în altă parte, la Secţia de Recuperare, fără nicio legătură cu Virgil Măgureanu… Nicio legătură, a continuat Şoule, şi acolo l-am cunoscut pe fostul Ministru de Externe, Ambasadorul de la Paris Corneliu Mănescu. În timpul spitalizării de 12 zile l-am mai întâlnit pe Petre Roman, Silviu Brucan, Ion Iliescu, Virgil Măgureanu, în parc. A durat câteva zile, am discutat, şi am discutat…

Între timp, ospătarul a servit cafea şi apa plată generalului colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Şi în continuare? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— În continuare… în continuare, a spus Şoule. A treia: am întâlnit, tot la Academia Militară, încă un elev, câteva zile la Spitalul Militar Central. L-am cunoscut prin intermediul fostului Ministru de Externe, Corneliu Mănescu, pe generaralul maior Pancea Marin, care preda transmisiunile şi am devenit apropiaţi. Tot, nicio legătură până în prezent. După Academia Militară am ocupat funcţia de Contrainformaţii, în Portul Constanţa, la Poarta 3. Şi nu numai! Tot Cl-st am ocupat post, că era „vacant” la Batalionul Agigea, Batalionul km. 4 – 5, Dizionul (Batalion) din Constanţa. În ansamblu, eram epuizat! Cu patru Batalioane în gura Portului Constanţei!…

— Era foarte multă muncă, într-adevăr, a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Şi mai era o componentă: o companie de grăniceri specială, care transporta – în exterior! – armament, muniţie etc., şi mai era şi în teritoriu, la Calea Ferată, în comuna Valul lui Traian, a continuat Şoule. Şi, întâmplător, când eram împreună cu comandantul din Staţia CFR din

comuna Valul lui Traian m-am „împiedicat” de 3 lăzi mari, în holul Staţiei. „Ce este” a spus Comandantul de Gardă (era un subofiţer)”. Nişte electronice, cu semnale luminoase”. N-am observat îndeaproape. Probabil erau nişte leed-uri… Dar erau separat! Şi, separat cu Doctrina Contemporană, că am avut nişte divergenţe în comuna Grădiştea cu Virgil Măgureanu, discuţiile cu fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu, de la Recuperare la Spitalul Militar Central şi, separat, discuţii cu generalul maior Pancea Marin; şi de la Academia Militară, separat, în Staţia din comuna Valul lui Traian, cu „nişte leed-uri luminoase şi pâlpâitoare”, în ansamblu, am certitudinea că, în total, a fost conspiraţie. Conspiraţie înainte de evenimentele din data de 22 Decembrie 1989. Mult înalte! … Mult înalte!… Din anii 1983 încoace! (şi, într-adevăr, şi la Televizor şi la Radio) Conspiraţie! Şi…

— Şi? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Conspiraţie constituită în timp, a spus Şoule. Dar a apărut intrusul Şoule.

— Aşa?! a continuat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Da, a fost aşa, nu altfel, a spus Şoule. Conspiraţie! A plecat de la Lovitura de Stat! Lovitura militară de stat! între Conspiaraţie până la Lovitura Militară de Stat, lucrează, continuare… Şi a apărut o lumină, o lumină de tunel, o SCÂNTEIE! SCÂNTEIA a început din data de 22 decembrie 1989, în Direct, la Televizor şi concomitent la Radio, şi a reuşit: Au luat puterea! Petre Roman, ca prim-ministru, Conducătorul, Ion Iliescu, Consilierul Prezidenţial – cine? – un general maior, Pancea Marin, Ministru, generalul colonel, în retragere, Militarul, politologul Silviu Brucan şi, nu în ultimul rând, Virgil Măgureanu. La televizor era „şters” Virgil Măgureanu în data de 25 decembrie 1989, la procesul Ceauşeştilor. În

esenţă, ansamblul era finalizat. Şi au reuşit! Dacă ar fi revenit Nicolae Ceauşescu, era prăpăd!… Nici închisoare, nici… nici… nici… Pe loc împuşcaţi în stradă conspiratorii, cu toţi alţii!… Ca trădători de Neam şi de Ţară!

— Am înţeles, am înţeles, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Am înţeles! DE CE NU Mi-AI SPUS? DE CE?

— Înainte? După LOVITURA DE STAT MILITARĂ şi după CONSPIRAŢIE, înainte cu ani de zile? a spus Şoule. Pentru că eram „mic”, dar AM ŞTIUT de la Recuperare, la Spitalul Militar Central. AM ŞTIUT! Dar dumneavoastră eraţi SUS-SUS, general colonel Iulian Vlad. Era ierarhie, eram în primul rând elevul de la Academia Militară, militarul de Comandamentul de Grăniceri, Direcţia a IV-a. NU AM AVUT ACCES la generalul colonel, acum în rezervă, Iulian Vlad. NU AM AVUT ACCES! Şi, mai mult, discuţia cu lt. col. Petanca, adjunctul Direcţiei a IV-a n-a durat decât 5 – 6 – mult! – secunde, în birou: „Ştiu”!!! Am plecat dezamăgit, dar în gândul meu îmi spuneam că am datoria împlinită! în timpul cursului de la Academia Militară!

Spre scări şi în curte, în parcare, a apărut îndată câinele Florica. Lângă el, generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad şi, pe stânga, Şoule.

— Nu muşcă!? a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad

— Câteodată! a spus Şoule. Aveţi grijă, aveţi grijă la drum, la cum conduceţi!

Şi a plecat îngândurat, generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad, cu maşina. Foarte îngândurat, foarte…

— Aveţi grijă şi la Staţie, a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— Bineînţeles! a spus Şoule, dar, în gândul său: „Sunt altfel: falimentul! A rămas stăpân câinele. Florica!…

Şi, dintr-odată, generalul colonel, în rezervă, Iulian

Vlad s-a oprit, în drum

— Am avut dreptate: ai ştiut mult e!... De la „bătătura” casei de la Focşani, când l-ai întâlnit pe Ion Iliescu, ai „sărit” la Academia Militară, la Recuperare – unde au avut loc discuţiile cu Ministrul de Externe Corneliu

Mănescu, cu Petru Roman!... Câteva zile după, cu Silviu Borcan, cu, iarăşi! Ion Iliescu!... Apoi, la scară, l-ai cunoscut pe generalul maior Pancea Marin!... Deci, te-ai învârtit în jurul Conspiraţiei!... a subliniat generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad.

— DA, în jurul Conspiraţiei! a subliniat Şoule.

— Deci, în concluzie: AI ŞTIUT MULTE! a spus generalul colonel, în rezervă, Iulian Vlad. Ai grijă!... Ai mare atenţie!...

Nu mai era nicio persoană în parcare. Două sau trei maşini alimenteau cu benzină. Şi, de obicei, Florica, câinele, urina ori pe gentă, pe lateral, în faţă şi, uneori rar, în spate.

Şoule se îndrepta spre moarte! Dar era greu de ucis!

A fost transformat într-un soi de cobai!

Şi, cu premeditare, în ţintă vie, în ŢINTĂ PERFECTĂ, dar ÎNCĂ VIE!...

CAPITOLUL 89

par de la acalmie, spre moarte!

În data de 06.03.2002, joi, la ora 07,00, Şoule a plecat cu maşina spre Bucureşti. Era o zi memorabilă: a perfectat un contract de vânzare-cumpărare între Lukoil şi subsemnatul Şoule, după aproape două-trei luni de discuţii. Şi uite a ajuns la final, preluarea staţiei cu terenul aferent. A ajuns la Bucureşti în jurul orei 07: 45 şi a aşteptat în maşină până a apărut „individul”: preşedintele companiei Lukoil ce cuprinde toată ţara şi Republica Moldova. Era ora 07: 55.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, a spus Şoule! Am

onoarea!

— Bună dimineaţa, dar ce este cu tine? Nu mai ai somn? a spus preşedintele. Nu mai ştiu cum te cheamă! Hai să discutăm în birou! Ce mai face vameşul?

Dar Şoule nu eram pregătit.

— Ce vameş? Aoleu, Eugen! Eugen Butur! Ieri am discutat, era programată o audienţă, şi uite sunt prezent!

— Hai în birou, a spus preşedintele Lukoil.

Pe poartă a intrat preşedintele, iar lui Şoule i s-a cerut buletinul.

— Mă întorc, a spus Şoule către portar.

— Haide, haide la etaj, a spus preşedintele.

Biroul era spaţios şi atmosfera foarte plăcută. Preşedintele era destins, nu crispat ca altă dată când s-au mai întâlnit. În biroul mare, ca imensa aulă a Academiei Militare, preşedintele a avut teleconferinţa de dimineaţa cu unităţile din teritoriu. Şoule a aşteptat în biroul alăturat, un birou imens în care puteau să fie prezente 30 – 35 de persoane în jurul mesei din centru. De jur-împrejur tronau 4 – 5 măsuţe cu fotolii elegante.

Pe uşă a apărut adjunctul companiei, inginerul Apostol, şi persoana care se ocupa de „recuperarea” unei staţii încă în stadiul de funcţionare. Şi au început discuţiile la „masa mare” din birou. Recuperatorul era foarte priceput şi documentat în ceea ce priveşte staţia de la Moviliţa.

— Am ajuns la sfârşit! a spus preşedintele. Vreau să menţionez că bazinele nr. 2 şi 3 cu o capacitate de 50.000 litri, trebuie curăţate!

— De unde aţi ştiut? a spus Şoule.

Şi o imensă bucurie i-a invadat sufletul. Staţia va fi vândută!

— Nu funcţiona! a spus recuperatorul (fratele lui Victor Surdu). La pompă am verificat personal, pe o perioadă de 2 luni şi ceva, zi şi noapte, uneori era sigilată!

Şi, a doua, o pompă la care „curge” motorina este defectă!

— O remediem! a spus Şoule.

— În concluzie, contractul este aici, în două exemplare, fără semnătură, a spus preşedintele Companiei Lukoil.

Şoule a citit şi a citit şi a citit. Era perfect! Trebuia semnat de preşedinte, adjunctul preşedintelui, juristul companiei, (o persoană deosebită, care nu era în acel moment în clădire) şi semnată de Şoule şi Sarkozi Nuţa.

— Ştiţi ceva? Este joi! Mâine este vineri, sâmbătă este liber, duminica este liber. Luni. Luni la ora 08: 30. Am hotărât, 10 martie, la ora 08: 30, la sediu, în birou.

— Nicio problemă, a spus Şoule. În data de 10 martie 2002, la ora 08: 30 sunt prezent. Luni!

Şoule a mulţumit preşedintelui, a mulţumit adjunctului, a mulţumit nesuferitului de recuperator (fratele lui Surdu) şi a dat mâna.

De la portar a recuperat Buletinul de Identitate, de fapt Cartea de Identitate, şi, departe, maşina pregătită, că era automată! Şoule s-a urcat în maşină şi a plecat fericit. A cumpărat provizii suficiente pe o săptămână şi era şi o sărbătoare deosebită, dar deosebită-deosebită: Contractul de Vânzare-Cumpărare era aproape spre finalitate. Mai era un pic – câteva zile, atât! astăzi, 06.03.2002! Şi era ceasul aproape12: 00.

Florica dădea târcoale şi din coadă, semn că era un pic bucuroasă.

— Stai cuminte, a spus Şoule.

Apoi, în sinea sa, Şoule: „Nu-mi vine să cred! Am reuşit! O să vând Staţia! Incredibil!”

În jurul Staţiei şi în rest norii se împrăştie. Fusese înnourat, iar vremea redevine frumoasă, fără ca temperturile să mai crească prea mult…

CAPITOLUL 90

Şoule condamnat la moarte!

O blondă, vopsită în roşu de mahala; se numea Sarkozi Nuţa, asociata lui

Şoule.

Şoule a dat un telefon, firesc, asociatei!

— Uite, am rezolvat contractul de vânzare-cumpărare de către Lukoil! a spus Şoule.

— Da, într-adevăr, o mare bucurie! Şi, cât costă staţia? a întrebat asociata, Sakozi Nuţa.

— În final, 400.000 euro, i-a răspuns Şoule. 10 la sută revine lui Sarkozi Iosef, deci 40.000 Euro, eu, 180.000 Euro şi tu…

— Când ai stabilit? a spus Sarkozi Nuţa. Mâine sau…?

— Nu, LUNI, 10 Martie 2002, la ora 08: 30 dimineaţa, a spus Şoule.

— Atunci, s-a făcut! Sâmbătă la prânz aşteaptă-mă la intersecţia de la Drumul Naţional Slobozia-Bucureşti, ştii unde, nu-i aşa? La parcare! (Asociatul, Sarkozi Iosef are maşina, în rate, şi a dat banii prin intermediul lui Şoule!).

Şi au închis telefonul!

În gândul său, Şoule: „Cine se bagă unde nu-i fierbe oala…?!”

Era totuşi o bucurie mare şi Şoule a dat un telefon FATIDIC! la Bruxelles! Cu bună credinţă!

— Salut, a spus Şoule.

— Bună, bună, a spus Mona, fiica lui Sarkozi Nuţa. Era căsătorită de aproape de un an de zile.

— Cât e ceasul? a spus Şoule.

— Ora locală? a spus Mona. În România?

— Păi, e ora 13: 45 în România, a spus Şoule.

— La Bruxelles e ora 12: 45, a spus Mona Sarkozi. Ce mai faceţi?

— Am o bucurie mare! Azi am vândut Staţia! Luni, la ora 08: 30 împreună cu Sarkosi Nuţa, suntem la Bucureşti, la Compania Lukoil! Ce părere ai?

— A… da… o mare realizare… a spus fiica, Sarkozi Mona. Într-adevăr, e o mare realizare! auzi? îţi spun fără menajamente că… am omorât un om.

— Cum adică? a spus Şoule, sughiţat!

— Păi, era amantul mamei, o persoană pe care o cunosc şi eu de la Oradea, a spus Sarkozi Mona.

Şoule era în picioare lângă aparat. N-a ştiut cât a durat dar, pe loc, l-a trăsnit o durere cumplită de cap.

— A fost amantul mamei de o viaţă! a spus Sarkozi Mona. Se numea Ştefan Costică Nicolae!!!

— Da! Şi eu l-am cunoscut la Oradea, în treacăt, în Cartierul „Nufărul” a spus Şoule.

— Nu în Cartierul „Nufărul”, nu! La Vilă! La Biharie, lângă Comună, a spus Sarkozi Mona.

— Şi… este în… pământ! a spus Şoule. Cum aşa?

— Nu-ţi aminteşti? La Vila de la Biharie? a spus Sarkozi Mona.

— Da! Dar de ce acum? De ce? De ce acum? a spus, răspicat, Şoule. De ce? şi sughiţa accentuat.

Devenise îngândurat…

— Eram singure la vilă, numai eu cu mama, a continuat Sarkozi Mona. Tata şi fraţii lui au plecat la vreascuri, în împrejurimi, nu departe, ştiu eu, 1 – 2 km… După aia a apărut Ştefan Costică Nicolae, cu şoferul. Era mare în judeţ. Secretarul judeţului… Eram în casă. Şoferul a plecat în comună, ca de obicei! în comuna Biharie! Era stabilit: Şoferul avea două ore la dispoziţie să facă ce vrea. Între timp, a avut loc o dispută puternică şi crâncenă între mama şi Ştefan Costică. Se auzea discuţia prin perete. Eu, care dormeam când a venit el, m-am trezit speriată de atâta zgomot… El îi cerea mamei acceptul legăturii cu o altă femeie, cu care era logodit, i-am uitat numele! că vrea să legalizeze legătura prin căsătorie! în continuare, disputa între amantul Ştefan Costică şi mama era aprinsă. Mama era furioasă şi exasperată rău, rău de tot. Nu ştiam

că era atât de geloasă, până când, cu o furie ucigaşă, i-a înfipt cuţitul în inimă! Era rea, geloasă şi rece! Ucigaşă, de furie! a spus Sarkozi Mona, prin telefon. El a murit pe loc!

— Pe… loc? a continuat, Şoule.

— Între timp a apărut tata cu fraţii lui cu maşina cu vreascuri, a spus Mona. Au discutat câteva minute mama cu tata şi cu fraţii lui şi au stabilit: cel mai bine să-l îngroape în grădină! Nu se vedea! Strategia a funcţionat şi era următoarea: să-l îngroape (pe mort! care era încă cald), la o distanţă de 30 de metri de Vilă, în grădină! în realitate trebuia să fie aşa: „mortul" a plecat pe la fâşia arată şi nu se ştie nimic de el. A fugit în Ungaria şi gata! Ştefan Costică Nicolae, amantul mamei, nu mai era! Nu mai era şi gata! Infractorul a fugit peste graniţă! Am nimerit-o! A plecat în vecinătate, în Ungaria, şi gata! Nu ne mai vedea, probabil, niciodată!…

— Tu ai minţit de la început?! Ce dracu', a spus Şoule. Ai minţit premeditat de la început!… Şi cadavrul unde e? a subliniat Şoule.

— În grădină! a spus prompt Monica Sarkozi. Cadavrul era împăturit în covorul cumpărat de naşii de la Bucureşti, acum colonelul Preda, din cadrul I.P. Bucureşti. Au înfăşurat pe mortul Costică Ştefan Nicolae destul de greu! Era un tip robust, dar mortul era mort! De-a binelea! Şi, împreună, mama, tata şi fraţii tatii, la o distanţă de treizeci de metri de vilă, l-au îngropat pe poteca care mergea spre frontieră! Lateral, ca să vadă semnul totuşi. Dar nicio cruce, nimic, nimic, nimic, ca şi cum a bătut vântul pe-acolo şi s-a evaporat!…

— Dar era şi şoferul, a spus, prin telefon, Şoule, dar, în sinea lui, „mă doare capul îngrozitor, îngrozitor…"

— În cârdăşie, mama, tata şi cei doi fraţii ai tatii au plecat cu „mortul" fără să ţină cont că totuşi era un om Ştefan Costică Nicolae!… O barbarie, ce mai! a spus Mona Sarkozi, de la Bruxelles.

— Şi urmele? a spus Şoule, scurt.

— Urmele, a continuat Mona Sarkozi, urmele erau întipărite de pantofi în partea estică de la frontieră. Era ticluit totul: nu s-a terminat crima! Fără covor a plecat tot Ştefan, Ştefan cel Mic, cu două perechi de pantofii în „buzunar”. A plecat repede, la aproximativ 10 minute, şi înapoi la „domiciliul” conjugal spre stânga, uşor, ca să se vadă urma de pantofii, la o parte, şi a înlocuit pantofii mortului. Nu era nimeni! A plecat pe o fâşie pe teritoriul ţării noastre şi a păşit în interior. Şi înapoi la „domiciliu”, dar a şters urmele cu nişte vreascuri. A înapoiat pantofii „mortului”, Ştefan a încălţat înapoi pantofii lui Ştefan cel „viu”. Şi, în continuare, covorul, grapa etc., a spus Mona Sarkozi.

— Şi? a spus Şoule.

— Mi-a spus textual tata: „Ce s-a întâmplat cu crima, cruce şi în mormânt! Taci chitic cel puţin 15 ani… Nu s-a întâmplat nimic şi gata!” Şi am închis pentru totdeauna discuţia despre crima săvârşită în urmă cu aproape unsprezece ani de zile!

— Şi am închis discuţia, a spus Şoule. În continuare, ce-ai mai făcut?

— Patrula, la telefonul fix. Spre seară, într-adevăr, doi oameni care patrulau toată ziua, au descoperit urma şi au aflat de „fuga peste graniţă”. Câteva minute mai târziu, la faţa locului, un locotenent mai tânăr a alarmat Comandantul de Grăniceri de la Oradea şi, ulterior, Comandamentul de Grăniceri din Bucureşti. Nu se mai ştia ce s-a întâmplat. A trecut graniţa şi bifează negativ locotenentu tânăr. Într-adevăr, câteva zile a fost zarvă în jurul satului şi a fost şi la ziarul local, dar a trecut, a spus Mona Sarkozi. Are mama o schemă. A scăpat uşor datorită locotenentului mai tinerel…

— Şi, în continuare? a spus Şoule. Că era la Slobozia. Era o distanţă considerabilă de la Oradea la Slobozia.

— Am plecat îndată, a spus Mona Sarkozi. A durat o săptămână sau cel mult zece zile şi am făcut bagajele şi la Vilă şi la apartaratul de trei camere din Cartierul „Nufărul”. Apartamentul l-au vândut cu bani frumoşi, pe care i-a pus în cont! Şi Vila au vândut-o şi, la fel, banii în cont!

— Era vizavi, la etajul al doilea, un apartament cu două camere, nu-ţi aminteşti?! a subliniat Şoule.

— Eram mică, a spus Mona Sarkozi. Eram în ceaţă. Aveau o schemă! a continuat Mona Sarkozi! A scăpat uşor, foarte uşor! Tata şi mama la Slobozia… Am ştiut vag păţania de la Vilă. Nu mi-au spus că mama a omorât un om, ci că au avut un „incident” împreună cu fraţii lui, un „incident” la graniţă şi era suficient… Am înţeles mişcare „bătrânilor” tata mare şi mama mare! Şi, am înţeles încă odată mişcarea! Părinţii de la Slobozia să meargă la tata, în satul Gruia, în comuna Traian, în judeţul Ialomiţa, iar în apartamentul eliberat de la Slobozia a venit Sarkozi Iosef cu mama şi Mona Sarkozi şi, între timp, încă două fete! Erau mici! Şi, am făcut-o!

A doua înfăţişare, cu buletinul proaspăt de la Slobozia şi, Sarkozi Iosef, are şi serviciu – a fost la Oradea jurist în municipiu – acum avocat! Are avocatura şi preşedintele a semnat, pe loc! numirea în Baroul de la Ialomiţa a lui Sarkozi Iosef! Fără să mai ştim ce va fi, am uitat „indentul” de la Vilă. La Vilă s-a întors şi fratele cel mare, Sarkozi Ovidiu, care îngrijea casa şi tot ce ţinea de ea.

— Acum am înţeles! Dar… a spus Şoule. De ce m-ai minţit!?!… De ce?! Că era normal: uite! mă duc la poliţie, mă duc la parchet şi, în final, o să petreci câţiva ani de zile fără mama! Şi gata! De ce nu mi-ai spus?! De ce?

— A fost şi a trecut… a spus Mona Sarkozi. Sunt exact 7 ani din data de 27 august, ziua când s-a făptuit crima de la Vilă! mai sunt câteva luni şi se prescrie!

— În fine, a spus Şoule. Am obţinut ce am preconizat: vânzarea Staţie de la Moviliţa şi preţul de 400.000 euro. Este suficient, îmi revine, partea mea, 180.000 euro. Atât! Mâine este vineri, sâmbătă şi duminică este sărbătoare, dar luni se semnează hârtiile de către subsemnatul cu Lukoil şi, după aia, discutăm! Cât e ceasul?

— La Bruxelles este 13: 45! a spus Mona Sarkozi. Dar un singur lucru te rog, insist! nu vreau să ştie mama! între noi doi, ATÂT! (într-adevăr, am ajutat enorm cu demersul de la Bucureşti, cu actele necesare, paşaportul, studiul de la Bacalaureat etc.). Cu tot!

— Ai mai vorbit cu vărul de la Paris, Sarkozi Nicolae? Că era vărul primar al tatălui tău, nu-i aşa? a subliniat Şoule.

— Nu am mai avut timp! a spus Monica Sarkozi.

Şi Şoule s-a transformat în cobai! Semnarea precontractului cu Lukoil victimele – cu bună credinţă – devin agresive pentru că au omorât o fiinţă nevinovată – băgată în covorul de la Vilă –, cu emoţii, cu stres incredibil aşa încât Şoule a avut Accident Vascular Cerebral! Epicriza! Cu crima, cu Vila în marginea satului de la graniţa din Bihor, cu tot… Este asasinul tăcut!

Şoule a închis în sfârşit telefonul ucigaş! A durat o oră Telefonul ucigaş!

CAPITOLUL 91

Vineri, 07.03.2002, de dimineaţa, Florica, câinele, prieten devotat, nu-şi mai găsea locul. Se învârtea în cercuri simetrice, lătra fără motiv, alerga. Şoule nu a mâncat decât un sandviş şi a băut 50 ml de vodcă, pe la prânz.

Ce este cu tine Şoule? La Constanţa! Destinul! Exclus Staţia Peco Moviliţa. Şoule a decis: se duce la Constanţa! Şi îl doare capul îngrozitor!

Vestea l-a bulversat psihic şi moral, stresul se simţea, a fost extrem de afectat. Avea alte planuri de realizat

împreună cu făptaşul.

Sâmbătă, în data de 08.03.2002, în jurul orei 08: 00, Şoule a făcut plinul cu benzină şi a plecat singur. La ora 08: 30 circula de la Moviliţa-Urziceni-Slobozia spre Constanţa. Avea farurile aprinse şi gânduri bune. La intrarea în comuna Căzăneşti, Judeţul Ialomiţa, i s-a făcut rău. RĂU, RĂU! Era în epicriză, accident vascular şi, la un moment dat, din cauza stării de leşin, maşina mergea şerpuit, abia păstrându-şi direcţia. Se apropia de postul de poliţie din localitate. Poliţistul, pe care l-a cunoscut în trecut la staţie, era plutonier major Zarnea Vasile. Stătea la taifas pe scări cu un cetăţean, consilier în comuna Căzăneşti, pe care Şoule la cunoscut cu ani în urmă când dorise să cumpere de la el porumb, dar cum preţul era prea mare, Şoule a abandonat ideea. Poliţistul a observat ceea ce se întâmpla; Şoule mergea în continuare şerpuit, eram la apogeul crizei, aproape de infarct miocardic. În mers, din cauza stării de leşin, a lovit un autoturism staţionat, în care se afla o persoană, a lovit uşor un biciclist, agăţându-l cu oglinda retrovizoare de pe partea dreaptă, după care a mai rulat câteva sute de metri, în aceeaşi stare de rău, fără să simtă mâna şi piciorul drept. În urma unui efort supranatural Şoule a reuşit să oprească autoturismul cu ajutorul mâinii stângi (partea dreaptă fiindu-i paralizată). Accidentul vascular îşi producea deja efectele. Din acel moment nu a mai ştiut ce s-a întâmplat, fiind în stare de inconştienţă, neputând să vorbească, având mâna dreaptă încleştată pe volan, iar piciorul drept nu putea să-l ridice de pe pedala de acceleraţie, cu toate că motorul funcţiona şi farurile erau aprinse.

După aproximativ 10 – 15 minute Şoule a văzut în oglinda retrovizoare o maşină în care se afla poliţistul, Zarnea Vasile şi doi civili. Acesta a oprit în spatele maşinii lui Şoule, în parcare, după care a venit la fereastra maşinii cerându-i să deschidă. Şoule însă nu era în stare să

răspundă decât prin gesturi. Lacrima. Cu multă greutate Şoule a reuşit să deschidă geamul acţionând dispozitivul de deschidere de pe partea stângă. Poliţistul i-a cerut actele maşinii, fără ca Şoule să-l înţeleagă şi să-i poată răspunde. Îi cere apoi cheia de contact, spunându-i că a lovit un biciclist, dar pentru că nu i se răspunse din parte lui Şoule, a deschis portiera şi s-a aplecat spre volan spre a lua cheia din contact, timp în care i se adresă lui Soule: „eşti beat, măi nenorocitule”! Alturi de poliţist mai erau doi cetăţeni – Manolache şi Mihalcea – şi împreună au încercat să-i desprindă de volan mâna dreaptă, după care, cu foarte multă greutate l-au scos din maşină, crezânt că Şoule poate să-şi păstreze echilibrul, dar s-a întâmplat invers. Poliţistul Zamea Vasile, furios, a început să-l lovească în spate şi pe fese, cu picioarele şi pumnii! Lui Şoule nu-i venea să creadă. Afazia se instalase! (Afazie = pierdere Totală sau Parţială a facultăţii de a VORBI şi de a înţelege „limbaj articulat”, din francezul APHAZIA, Dicţionarul Edituria Academiei R.S.R., pagina 15, 1984). CEA MAI DE PREŢ: VORBIREA!!! Nu putea vorbi, nu înţelegea ce se petrece, nu se putea apăra în niciun fel! Cei doi cetăţeni, martori ai incidentului, văzând ce se întâmplă în parcare, au încercat să-i explice poliţistului că nu este normal ce se întâmplă, că Şoule este patronul de la Staţia peco Moviliţa, că este cunoscut în zonă. Poliţistul a răspuns nepăsător: „Şi ce dacă, lasă că-i dau eu”!... Şoule a aflat ulterior că era ziua lui de naştere şi... era „voios”! Cu „gentileţe” şi „ospitalitate” s-a dus la maşina lui – o dacie albastră – şi a luat bastonul din dotare cu care l-a lovit peste tot (cap, mâini, picioare) pe Şoule. L-a bătut ca pe „hoţii de cai”!... Şoule nu putea să vorbească, iar martorii se uitau la cer, la soare, numai la el nu... Şi dă-i bătaie, şi dă-i bătaie, şi sângele începuse să curgă din cauza loviturilor aplicate!

După acest episod Şoule a fost urcat în maşina

poliţistului, pe bancheta din spate, alături de unul din cei doi martori. În maşină, Şoule a mai primit nişte lovituri la cap, bineînţeles fiind apostrofat cu „ce-ai făcut mă, ai lovit un biciclist”, şi mai dă-i câţiva pumni, până martorul din spate a spus „gata, ajunge, că dacă nu, mă duc la judeţeană, la Slobozia” şi aşa s-a mai potolit puţin poliţistul care se aşezase la volan. Au ajuns la Postul de Poliţie, moment încă nelămurit în mintea lui Şoule, care era confuz, nu putea vorbi, nu-şi putea păstra echilibrul, era plin de sânge pe faţă, pe trunchi şi pe picioare. Apoi a fost dus vizavi, la Dispensarul din comună, aproape leşinat, fără ca Şoule să realizeze ce se întâmplă cu el. La dispensar erau o „doamnă” doctor care se numea Daniela Răşcanu, cu soţul procuror, Anton Răşcanu, şi o asistentă. Deranjate de la cafea şi ţigară, văzând în ce hal arăta Şoule au ajuns la concluzia că nu au ce discuta cu el deoarece era prea beat. Şoule a aflat ulterior că tatăl doamnei doctor era implicat în dosarul „CERCHEZ”, iar soţul era procurorul şef Anton Răşcanu de la Bucureşti. A fost dus din nou la Postul de Poliţie unde s-a întocmit un proces verbal de constatare. Concluzia: Şoule era beat, beat! Rămânând singur cu poliţistul Zamea Vasile, acesta s-a gândit că-l mai poate „alinta” puţin, şi-l mai lovi cu picioarele şi cu bastonul până când Şoule a leşinat. Poliţistul a chemat un reporter de la postul local de televiziune şi un echipaj de la circulaţie din Slobozia. Murdar de sânge şi urină, aproape leşinat, fără putere de reacţie, a fost dus din nou la dispensar; nu a fost consultat (arăta deplorabil), i s-a luat doar tensiunea, apoi a ajuns din nou la poliţie. Toate actele şi cheile de la maşina proprie au rămas la Zamea Vasile.

Biciclistul lovit, un puşti de 14 ani, pe numele său Crăciun Adrian, a fost dus la Spitalul de Urgenţă din Slobozia; nu a avut probleme deosebite.

În jurul orei 13: 30 Şoule a fost lăsat să plece singur.

S-a târât cu cel mai mare efort, fiindu-i extrem de rău (era foarte clar: a avut accident vascular cerebral, avea o semicomă, nu ştia ce e cu el), a parcurs aproximativ 3 kilometri către Urziceni. A ajuns la o intersecţie unde se afla o cârciumă. După aproximativ 2 ore poliţistul Zamea Vasile a venit cu o maşină şi după ce i-a mai administrat câteva picioare a oprit o camionetă, l-a urcat în maşină şi i-a spus şoferului să-l ducă până la Urziceni. De la Poliţia din Urziceni, târâş-târâş, a ajuns la intersecţia drumului spre Moviliţa, de unde în jurul orei 16: 00 a fost luat de un autoturism de ocazie, în care se aflau mai multe persoane, şi a ajuns în cele din urmă la Staţia Peco Moviliţa. Şoule a plecat „mic" şi s-a întors „erou"! A ajuns înapoi la staţie unde îl aştepta Florica, câinele care păzea staţia. De dimineaţă, Florica parcă prevestise ce avea să i se întâmple: îl privise în ochi pe Şoule ca şi cum i-ar fi spus „ai grijă la drum! 1. Era singurul prieten al lui Şoule!

În jurul orei 18.00 Şoule s-a putut odihni la Staţie, toată îmbrăcămintea îi era îmbâcsită de sânge şi urină şi a murdărit peste tot (baia, biroul, dormitorul). Şoule era distrus! Şi psihic şi fizic. Suferise un accident vascular cerebral, cu afazia dublă-mixtă! NU vorbea!...

CAPITOLUL 92

„Câtă vreme mă indignez, sunt viu, dar am murit sufleteşte".

Pe la ora 00: 30 din noapte Şoule a adormit îmbrăcat, dar l-a trezit zgomotul asurzitor a unui geam spart! Şi a apărut lângă pat ucigaşul! în persoana asociatei Sarkozi Nuţa! Şoule nu putea să vorbească deloc! L-a găsit în starea în care era. Niciun cuvânt, nimic... şi Şoule a adormit încă odată...

A doua zi, 09.03.2002, pe la ora 08: 00 – trecuseră exact şaptezeci de ore, din 06.03.2002, cu telefonul ucigaş, în timpul convorbirilor de la Bruxelles – dar Şoule nu ştia că a avut accident vascular cerebral chiar în timpul

convorbirilor. îl durea îngrozitor de tare capul din cauza accidentului vascular cerebral. S-a spart o venă mică, pentru că Şoule a avut un şoc puternic în urma telefonului ucigaş. Pe loc! După producerea accidentului vascular cerebral, în timpul şofatului s-a acutizat agonia şi mai mult. De fapt s-a atins apogeul accidentului vascular cerebral, cu afazie mixtă şi semipareză pe dreapta, ceea ce a determinat şi accidentul rutier în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa.

Asociata Sarkozi Nuţa – femeia care aduce moartea! a sunat Salvarea de la Urziceni, care a sosit imediat la Staţie. Era de faţă şoferul ambulanţei, o asistentă drăguţă şi Sarkozi Nuţa.

Medicul de la Spitalul Urziceni, în urma unui examen sumar, i-a introdus imediat perfuzii şi i-a recomandat lui Şoule să meargă la Spitalul de Urgenţă „Floresca”, din Bucureşti, unde imediat a fost investigat şi introdus la aparate speciale: Computer Tomograf, Dopller recomandant pentru supravegherea la cel mai înalt grad. Dar Şoule a lăsat medicul neurolog să-şi facă treaba că, de fapt, senzorii corpului, pe dreapta, erau morţi. Şi cei din braţ, şi cei din picioare şi, mai mult, din creier, unde un cheag de sânge bloca alimentarea cu sânge şi oxigenarea creierului, ceea ce a determinat afasia mixtă.

Şoule îşi aminteşte de la Spitalul de Urgente „Florească” că era o doctoriţă neurolog, Simona Treiffer, tânără, care i-a spus:

— Ai scăpat! Dar sechelele rămân! Sunt 28 de tipuri de accidente vasculare cerebrale, între altle…

Şoule a fost internat în clinica menţionată la data de 09.03.2002, unde a fost supus la numeroase investigaţii şi tratamente adecvate. Fişa de Internare era foarte, foarte clară: pe stânga, accident vascular cerebral, afazie mixtă şi semipareză şi, din acest motiv, a făcut un accident rutier în centrul comunei Căzăneşti, judeţul Ialomiţa, în data de

08.03.2002, la ora 08.30 dimineaţa, şi atât! Că era normal! întrealtele…

Orice faptă bună se pedepseşte! Nu-i aşa?

Şoule a dat în judecată, pentru cele suferite, pe plutonierul major de la Poliţia din comuna Căzăneşti pentru bătaia luată, pe medicul Şerbotei Daniela, care nu i-a acordat ajutorul medical de care avea nevoie, pe medicul ţipescu.

Directorul Direcţiei Sanitare din Judeţul Ialomiţa, pentru că nu i s-a acordat asistenţa medicală necesară, cu toate că el avea accident cerebral, AFAZIE MIXTĂ şi semipareză, infarct şi, conform normativelor medicale, în primele 3 ore de la accidentul suferit trebuia intervenit medical pentru evitarea sechelelor. De două ori a fost dus în stare de semiconştienţă, aproape în comă, la Dispensarul medical din Căzăneşti şi a fost considerat pe nedrept că ar fi fost în stare de ebrietate.

Mai mult, Judecătoarea Pizmiu Viorica este vinovată că nu a urmărit penal pe cei care s-au făcut vinovaţi de neacordarea ajutorului medical de urgenţă de care avea nevoie Şoule şi de tratamentul inuman la care a fost supus Şoule la Poliţie de către plutonierul major Zamea Vasile.

Procurorul este de vină!… Era Stat în Stat, fără stăpân şi, mai mult, naşul procurorului de la Bucureşti, cu soţia incultă, „doctorul” Şerbotei Daniela, al cărui tată era urmărit în Dosarul D.U.I. „Cherchez”, instrumentat de Şoule la Iaşi… Şi ştia bine procurorul ANTON RĂŞCANU de pe lângă Tribunalul Ialomiţa! A plănuit-o bine! Dar Şoulenu ştia! Era ameţit, dar a rezolvat. Şi-a amintit: soţia doctorului Răşcanu era fiica lt. col., în rezervă, din Cartierul Tătăraşi!! urmărit în Dosarul D.U.I”. Cherchez”! ANTON RĂŞCANU a plecat la Bucureşti şi, ulterior, a fost numit în Consiliulăuperior al Magistraturii. Era unicul, judiciar! şi a ajuns „Şef la Parchetul Tribunalului Judeţean. Că era normal, ce dracu’!… Procurorul „Şef Anton

Răşcanu, cu soţia, „doctoriţă” de la Dispensarul din comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa, în Instanţă. Şi, mai mult, culmea! a schimbat data când a avut loc accidentul rutier al lui Şoule, 08.03.2002, ora 08.30, când Şoule a depus la Tribunal dosarul cu Fişa de la Spitalul „Florească”, cu data de 09.03.2002! Cu acelaşi conţinut!…

În fişa medicală eliberată de Spitalul Floreasca, Bucureşti, se specifica clar: Accident rutier din cauza accidentului vascular cerebral, afazie mixtă şi semipareză, întâmplat în Comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa. Fişa nu minte! Şi Foaia de Observaţie, împreună cu Fişa de Internare, era la fel, în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa! Şi epicriza, la fel!…

Procurorul „Şef Anton Răşcanu a schimbat 08.03.2002, spunând că n-are nicio legătură diagnosticul de la Bucureşti, cu 09.03.2002, TOT în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa. Şi medicul legist, la fel!… Suiveca!… Raportul de expertiză medico-legal, pe bază de acte medicale, din ziua de 08.03.2002” constată: „Din copia Foii de Observaţie, nr. 8439, eliberată de Spitalul de Urgenţă Floreasca, Bucureşti, rezultă că Şoule a fost internat la 09 Martie 2002, cu diagnosticul de Accident Vascular Cerebral Ischemic, afazie mixtă produsă CU O ZI înalte de INTERNARE în timp ce conducea vehiculul auto… „Procurorul a schimbat data de 08.03.2002, în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa cu 09.03.2002, TOT în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa… Documentul cu acelaşi conţinut S-A EVAPORAT!

Şi „Comisarul” Stan Bâtlan, de la I.J.P. Ialomiţa, era foarte clar: „Şoule a avut Accident Vascular Cerabral ŞI UN INFARCT, în comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa” în data de 08.03.2002. Nu a consumat alcool şi nici medicamente nu a luat. Învinuitul A FOST (N.P.) Internat la Spitalul Clinic de Urgentă Floreasca, Bucureşti, A DOUA ZI, RESPECTIV pe 09.03.2002 Şi din COPIA

FIŞEI DE INTERNARE (8439), REZULTĂ CĂ AVEA diagnosticului: Accident Vascular Cerebral". Două FAPTE cu acelaşi CONŢINUT, în Comuna Căzăneşti, judeţul Ialomiţa. ERA SUVEICA!!!

Şoule a făcut recurs! Ca o consecinţă asupra deciziei procurorului, concluzia finală era: Neînceperea urmăririi penale!

Degeaba!

Dar mai bine că Şoule a tăcut. Mai bine scria frumos „cerul Patriei noastre dragi este albastru şi senin", decât să i se pună perfuzii, nu-i aşa? Rănile rămân deschise până la moarte! Şoule nu a murit, încă!!! victimele devin agresori.

Pentru că a fost ucis Ştefan Costică Nicolae nu s-a luat nicio măsură, nimeni n-a fost tras la răspundere, nimeni n-a fost închis! Şi procesul penal în cauză, înaintat la Tribunalul Ialomiţa, nu mai există, s-a evaporat. Cu procuror cu tot! Şi indiferenţa... şi... şi... şi... Nu vi se mai pregăteşte Nimic! CRIMĂ fără CONDAMNARE! Halal!...

Şoule a petrecut ani de zile la Staţia din Moviliţa, dar a plecat Voit! Traseul era stabilit: a plecat în comuna Amara, judeţul Ialomiţa două luni, a plecat la Slobozia, tot două luni, a plecat la Suceava, cu sora lui, tot două luni, a plecat la Focşani, cu tatăl şi cu mama şi, uite! a ajuns acasă, la Constanţa.

Într-o dimineaţă, data de 19 Mai 2007, la ora 08: 30, soţia lui Şoule a dat televizorul mai tare. Sarkozi Nicolas, văr primar cu Sarkozi Iosif, era investit cu mare pompă ca Preşedinte al Franţei, la Palatul Eliyse. Sarkozi Nicolae era Preşedinte, n-are importanţă că era francez sau belgian, n-are importanţă, era Preşedintele unui Stat, dar mai sunt verişori prin alte părţi ale lumii, mai sunt şi nepoţi etc., însă exista un omor nepedepsit! ca o molie, în floare şi în floare, şi mirose urât în Europa!

Şoule era în zoua Estică a Ungariei! Ulterior a auzit

la Staţie cuvântul SARKOZI şi a întrebat: Iosef Sarkozi ce legături are cu Sarkozi Nicolae. I s-a spus foarte clar: este vărul Ministrului de Interne francez.

Şoule a închis televizorul şi a plecat la cumpărături, pe la ora 09.20. În bloc, la parter, era Filiala P.D.L. şi, lângă filială, era Tranzacţii şi Acţiuni. Dintr-odată, Şoule A VĂZUT-O!: ERA Sarkozi Nuţa, ucigaşa de la Bihor şi de la Ialomiţa. Obrajii ei îşi schimbau mereu culoarea: când roşu-roşu, când palidroşu-palid. Şoule i-a întâlnit privirea, dar a mers drept înainte. Sarkozi Nuţa s-a urcat în microbuz, iar Şoule a plecat liniştit la cumpărături. Avea, probabil, un avertisment!… N-a spus nimic soţiei, că e mai bine!

CAPITOLUL 93

Nu departe de intersecţia cu drumul principal era un imobil nou, cu patru etaje, exact cum era prin anii ’2005. Acum nu mai erau evrei, că au plecat.

În imobil era un apartament, mai bine zis un kibuţ: o cămăruţă şi o sufragerie, un dormitor, o toaletă şi un hol de 2, 30 metri pe 1, 75 metri.

Lângă imobil era un copac, un castan, şi lângă el un altul şi un altul şi tot aşa…

Era „Paradisul” locuitorilor: Era linişte!

Asfaltul era crăpat, cu găuri de o şchioapă. Copacii, blocul, asfaltul nodular aveau furnici. Primăvara, spre vară, era dat un strat gros de var de aproape un metru şi ceva înălţime, pe tulpina copacilor.

Linişte şi pace!

Intersecţia era foarte aglomerată, cu semaforul oprit uneori, unde se tamponau maşinile când nu-şi dădeau şoferii prioritate…

Era un ceasornic, la parter, care făcea: CU-CU! CU-CU! CU-CU! Etajul întâi era proprietatea unei bătrâne, dar băţul ei nu mai lovea în tavan, în dreptul semnului…

Într-o zi…

CÂTĂ VREME MĂ INDIGNEZ, SUNT VIU!

17 octombrie 2009, ora 04: 15 minute dimineaţa. Acasă!

Motto: „Câtă vreme mă indignez, sunt Viu! ...Încă" - (Filosof, Gabriel Liiceanu)

Petre Roman
aprilie 1986

Un ... General
Marin Pancea
Mai 1986

Silviu Brucan
aprilie 1986

Corneliu Mănescu
04.04.1986

...şi cam atât !

...şi încolo,... pauză!

ISBN 978-606-565-060-2 ISBN 978-606-565-062-6